

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ЗАГАДЪЧНИ СЕНКИ

Превод от английски: Вилиана Данова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Проводената роза се появи на прага на Кимбърли Сойер сутринта, а Дариъс Кавано, мъжът със смарагдовозелените очи, пристигна вечерта. И двете събития силно разтърсиха Кимбърли...

Отначало в розата не се забелязваше нищо необикновено, освен факта, че бе оставена пред вратата без бележка. Кимбърли я намери, когато прекрачи прага, за да слезе до брега. Изненадана и леко заинтригувана, тя взе кървавочервеното цвете, весело и безгрижно го постави в шише от вино. Щеше да изглежда добре на перваза пред пишещата ѝ машина.

Чак когато към обяд венчелистчетата се разтвориха, Кимбърли забелязва грозната стоманена игла, забодена в сърцевината на цвета. Някой внимателно я бе скрил, за да бъде намерена едва след като розата се разпукне.

Кимбърли потръпна при вида на обезобразеното цвете. Стоя миг-два вцепенена, втренчила се в проклетата игла, мъчейки се да пропъди страха, който пъплеше по гърба ѝ.

Тогава си спомни за Дариъс Кавано. В паметта ѝ изведнъж изникна неговото сурово мъжествено лице и дълбоките му яркозелени очи, които така странно я привличаха. Разтреперана, без да откъсва очи от иглата, забодена в цвета, Кимбърли посегна към телефона, вдигна слушалката и започна трескаво да търси визитната картичка на Кавано, която той ѝ бе оставил преди два месеца. Щом я намери, веднага започна да набира номера, но не стигнала до последната цифра, осъзна, че действа неразумно. Някой си бе направил шега... Нищо повече! Ала телефонът у Кавано вече звънеше. Преди Кимбърли да успее да затвори, отсреща се чу женски глас.

— Ало?

— Аз... съжалявам... набрала съм грешен номер.

— Този телефон не е записан в указателя. Мога ли да попитам кой се обажда и откъде имате номера? — хладно рече жената.

— Извинявайте, набрала съм погрешно — повтори Кимбърли и припряно затвори телефона.

Що за безразсъдна постъпка! Нима бе необходимо да се обажда в дома на Кавано само защото някой беше оставил роза, прободена с игла, пред вратата...

Не след дълго Кимбърли се успокои и погледна зловещото цвете, мъчейки се да прецени дали този подъл номер не е скроен от някой съсед. Господин Уилкокс например беше кисел и вечно сърдит. Някогашно хипи, Елвира Идън сякаш все още живееше през шейсетте години. Кимбърли се сети, че Елвира има голяма градина. Обаче не можеше да си представи, че вечно усмихнатата и лъчезарна Елвира е способна на толкова грозна постъпка. А и старият Уилкокс, макар да не бе особено чаровна личност, не беше злодей.

Обезпокоена, Кимбърли се изправи, пъкна ръце в задните джобове на старите си избелели джинси и застана до големия прозорец с изглед към океана.

В този участък северният калифорнийски бряг беше съвсем безлюден и пуст. Твърде малко бяха постоянните обитатели, макар че щом дойдеше лятото, от Сан Франциско започваха да прииждат туристи. Сега обаче бе все още ранна пролет и по скалистия северен бряг бяха останали само неколцина постоянни жители.

Но нито един от тях не приличаше на човек, способен да скрои тъй зловеща шега.

— Оглупяваш, Ким. Някой просто има странен начин да се шегува — каза си тя с назидателен тон, наля вода в чайника и го сложи на печката.

Още веднъж образът на Кавано изплува в съзнанието ѝ. Кимбърли неволно се запита коя ли бе жената, вдигнала слушалката. Би могла да е родственица или прислужничка... Без съмнение винарната на Кавано беше дала работа на доста хора. Колкото до роднините, там беше сестра му Джулия, а също и нейният син Скот. Имаше и една леля на име Милисънт, която Кимбърли смътно си спомняше, и кой знае колко още роднини... Тя потръпна при мисълта за толкова много хора на едно място. Големите семейства не влизаха в представите ѝ за големите удоволствия от живота. Всъщност семейства от какъвто и да било мащаб я караха да настръхва.

Тази мисъл ѝ припомни, че вчера по пощата бе пристигнал жълтеникав плик, който лежеше все още неотворен върху кухненския плот. Не беше първият, който бе получила през последните няколко седмици. На мястото на подателя с дребен шрифт бе напечатан адресът на адвокатска кантора в Лос Анджелис. След като преди няколко месеца отвори първия плик, Кимбърли реши да не отваря нито един от следващите. Все пак по някаква необяснима причина ѝ бе трудно да го изхвърли.

Водата в чайника кипна и младата жена си наля голяма чаша чай. Трябваше да се залови за работа. Героите в романа ѝ бяха много по-важни, отколкото незначителната случка с розата... Кимбърли се намръщи и седна да довърши трета глава от книгата си.

Работи цял час, преди отново да се сети за прободената роза. Вдигна очи и разсеяно се втренчи в прозореца. Внезапно осъзна, че гледа розата, вместо да разплита сложните взаимоотношения в своята литературна творба.

Иглата бе сложена нарочно. Нямаше смисъл да убеждава сама себе си, че е случайност. Също така неслучайно розата се бе озовала точно пред нейната врата. Слънчев лъч заигра по стоманената игла и тя лумна в ярки искри, но скоро облаците, прииждащи откъм океана, закриха небето и металът меко засия в мрака.

Трябваше да изхвърли розата заедно с писмото от адвоката. Но неизвестните обстоятелства около появата на кървавочервеното цвете сякаш не ѝ позволяваха да го стори.

Тя отново се сети за Дариъс Кавано и посегна към телефона. Без колебание Кимбърли бързо набра номера, като че, ли направлявана от невидима сила.

— Та това е нелепо! — избъбри тя, докато слушаше как отсреща телефонът звъни в долината Напа, на сто и петдесет километра от дома ѝ. Почака миг-два, пое дълбоко въздух и затвори, преди някой да бе вдигнал слушалката.

Но през целия следобед, докато бурята набираше сили в океана, за да се стовари върху брега с пълна сила, Кимбърли все си мислеше... ту за розата, поставена в шишето до прозореца, ту за Дариъс Кавано. Още два пъти тя набираше номера му, подтиквана сякаш от невидимата сила... и на два пъти с трясък затваряше, въздъхвайки

ядно и отегчено. Не беше редно да се обажда на Кавано. Не и за такава дреболия като проклетата роза.

Трета глава бе завършена едва в пет часа следобед. Кимбърли покри пишещата машина и въздъхна с облекчение. Неимоверно трудно ѝ беше да се съсредоточи върху работата си. Навън небето бе съвсем притъмняло, а вятърът зловещо виеше около малката къща край брега.

Кимбърли запали още няколко лампи, за да разпръсне сгъстяващия се буреносен мрак и стъкна огън в старото каменно огнище. Много често при буря токът спираше, а никак не ѝ се искаше да остава на студено и тъмно през нощта. Докато подреждаше цепениците обаче, в сърцето ѝ се прокрадна тревога. Почака огънят да се разгори и отиде в кухнята да си приготви нещо за вечеря. Свикнала отдавна да се храни сама, Кимбърли обикновено посрещаше с удоволствие подобна перспектива. Тя си наля чаша „Мерло“ от избата на Кавано с намерение да посръбва от него, докато готви. Бе решила да вечеря печени картофи и зелена салата. А после щеше да дочете онзи чудесен приключенски роман, който бе започнала снощи.

Както обикновено, Кимбърли подреди масата само за себе си. Беше приготвила картофите точно така, както ги харесваше — с купища майонеза и подправки, настъргано сирене, накълцани маслини, счукани фъстъци и нарязани на ситно люти чушлета. Като постави на масата и бурканчето с лютив сос, без който напоследък не можеше, тя си наля още от виното на Кавано.

Беше го купила съвсем случайно още в началото на седмицата, когато го забеляза върху сергиите на малък пазар в съседния град. Хрумването ѝ се оказа скъпичко. Не можеше често да си го позволява. Писателите, живеещи само от хонорари, неизбежно се превръщаха в познавачи на вино, което се продаваше в големи бутилки с капачки на винт. Но бутилката на Кавано беше с коркова тапа и за нея Кимбърли трябваше да намери истински тирбушон. Виното се оказа превъзходно, но това всъщност не я изненада. Кавано вършеше всичко добре... Не, не просто добре, а точно както трябва, разсеяно си помисли Кимбърли. Той изпипваше всичко докрай. Всъщност тя не знаеше откъде идва това нейно убеждение, след като бе прекарала с Дариъс само няколко часа. Бе уверена, че е права и не изпитваше никакво съмнение.

Кимбърли тайно се надяваше, че няколкото допълнителни глътки вино, които си позволи преди вечеря, ще ѝ помогнат да се отърси от

напрежението, но като че ли нищо не се получи. Стана точно обратното. Тъкмо посегна с вилицата към обилно гарнираните картофи и лампата угасна.

— По дяволите! Край на четенето тази вечер! — гневно възкликна Кимбърли.

В другия край на стаята огънят весело пращеше. Младата жена взе чинията си, лютивия сос и чашата с вино и се отправи към камината. Смяташе да довърши вечерята си край огнището.

Внезапно отвън се чу бръмчене на кола, приближаваща по алеята към къщата ѝ. Още не стигнала до камината, Кимбърли застана неподвижно и се ослуша. Шумът от двигателя се извиси над воя на бурята и изведнъж утихна. Кой ли идваше при нея в такава нощ?!

Миг по-късно някой почука на вратата. Кимбърли остави чинията на пода и надникна през малкото прозорче. Отвън бе тъмно като в рог.

— Кой е? — извика тя. В гласа ѝ се долавяше тревога.

С изключение на инцидента преди два месеца, престъпленията тук бяха рядкост. Все пак тази вечер Кимбърли беше нащрек. Случката с розата я беше разстроила много повече, отколкото признаваше пред себе си.

Никой не отговори на въпроса ѝ. Навярно воят на вятъра заглушаваше гласа ѝ. Тя пое дълбоко въздух, каза си, че е страхливка, постави предпазната верига, отключи вратата и съвсем леко я откряна.

— Кой е? — попита отново Кимбърли, взирайки се през тесния процеп.

В този миг мъжът на прага извърна глава. Слабата светлина от огъня огря за секунда мъжественото му лице. Очите му я потърсиха в тъмното. Кимбърли знаеше, че тези очи на дневна светлина са смарагдовозелени.

— Аз съм. Кавано — отвърна гостът.

Краткият отговор изтръгна въздишка на облекчение от гърдите ѝ.

— Кавано — повтори тя.

Дрезгавият му глас ѝ навя спомени от последната им среща. Кавано, също както и прободената роза, караше Кимбърли да бъде нащрек, макар младата жена да не разбираше причината.

Тя вдигна поглед към него, а вятърът зави още по-зловещо, както през онази нощ... Тогава Кимбърли се бе озовала в невероятна ситуация, довела по-късно до срещата ѝ с Дариъс Кавано.

Точно в този миг тя се сети, че на него сигурно му е студено и без повече думи отвори широко вратата.

Отначало Кавано направи крачка назад, а после влезе в стаята, огряна от светлината на огъня. Кимбърли се взираше в него, опитвайки се да възприеме факта, че мъжът е тук.

— Какво съвпадение, че дойде точно сега! — успя най-сетне да каже тя и му посочи удобното кресло близо до огнището. — Мислех си за теб днес. Какво те води насам? Да не си дошъл по работа или във връзка с онзи случай преди два месеца? Дай ми якето си... Няма ток, но камината гори и ще бъде топло. Тъкмо се канех да похапна... Ти вечерял ли си?

Мъжът я погледна и с енергично движение на раменете смъкна якето си от скъп велур. Кимбърли внезапно усети, че бърбри непрестанно и се зачуди защо. Изобщо не беше в стила ѝ. Ядосана от себе си, тя бързо замълча и взе якето му. Кожата бе приела топлината и аромата на силното му стройно тяло. Щом усети мъжественото ухание, Кимбърли осъзна, че никога не го е забравяла. Колко странно интимна мисъл за мъж, когото познаваше съвсем бегло и с когото бе имала една-единствена краткотрайна среща, наложена от събитията преди два месеца.

— Смятам, че не само си мислила за мен — рече спокойно Кавано и се отпусна в старото кресло.

Кимбърли се сепна от думите му, окачи якето и се върна в стаята.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти се обади по телефона тази сутрин, нали? Щом Джулия ми спомена, че е звъняла някаква жена, която уж сбъркала номера, усетих нещо... — Той замълча за миг, сетне продължи, като хитро се усмихна: — По-късно телефонът пак иззвъня, но докато отида да вдигна слушалката, човекът отсреща бе затворил. Пак беше ти, нали?

Кимбърли се намръщи и тръгна към кухнята. Наля чаша „Мерло“ за Кавано и каза:

— Откъде знаеш?

— Предчувствие. Моят телефонен номер не е в указателя и едва ли може да бъде сбъркан. Две-три погрешни позвънявания за един ден

са доста подозрителни. Нещо ми подсказваше, че си ти. Не мога да се сетя за никой друг, който не би посмял да ме безпокои... Всички с чиста съвест биха ми се обадили, и то по съвсем дребен повод.

— Но ти дори не ми се обади, за да провериш дали наистина съм била аз — промълви Кимбърли и се настани на стола до огнището.

Мъжът пое чашата с вино и небрежно я вдигна срещу огъня.

Отблясъците от камината огряха рубинената течност. Той огледа цвета с око на познавач, после внимателно отпи.

— Много е хубаво.

— Та нали е от избата на Кавано? Струваше ми половината от хонорара — отвърна сухо тя.

— Зная... Сигурно си предвидила, че тази вечер ще дойда при теб.

Кимбърли премига изненадана.

— Как бих могла да предвидя?

— Нямам представа... По същия начин, предполагам, по който разбрах, че ти си се обаждала.

Той отпи отново от виното, без да откъсва поглед от нея.

— Съвпадение — обобщи Кимбърли и с тревога усети, че всъщност се стреми да потуши особената близост, която се пораждаше между тях.

Бутилката „Мерло“ беше престояла няколко дни заедно с други бутилки в шкафа. Колко странно все пак, че я бе отворила точно тази вечер?

— Е, може би не е само съвпадение. Днес на няколко пъти се сетих за теб. Имаш право, аз звънях по телефона. Сигурно името Кавано е било непрестанно в мислите ми и подсъзнателно съм посегнала към бутилка със същото име — призна тя най-сетне.

— Без да се замисляш... Подсъзнателна реклама... Трябва да поговоря по този въпрос с консултантската фирма, изследваща вкусовете на клиентите.

— Това не дава отговор на въпроса ми — защо не ми се обади, за да разбереш дали съм била аз... Всъщност вечерял ли си?

— Не. Веднага тръгнах насам.

— Искаш ли да си разделим печените картофи и салатата?

Кавано изгледа обилно гарнираните картофи така, сякаш бяха чужда форма на живот и попита с подозрение:

— Така ли се нарича това нещо? Е, доста съм гладен и бих рискувал.

Кимбърли стана и донесе още една чиния. После внимателно раздели все още горещите картофи.

— И тъй? — подкани го тя.

— И тъй какво? — Кавано взе чинията и вилицата, с любопитство загледа как Кимбърли щедро полива порцията си с лютивия сос.

— Защо не ми се обади, за да разбереш дали съм била аз?

— Защото бездруго възнамерявах да дойда при теб през почивните дни. Като усетих, че си се обаждала, реших да тръгна веднага, вместо да чакам края на седмицата... Какво толкова си наслагала върху това нещо! — възкликна Кавано, набождайки предпазливо картофа.

— Всичко, за което успях да се сетя.

— Хм, звучи интересно.

— Това е едно от предимствата да живееш сам. Можеш да ядеш каквото си поискаш и да си го приготвиш както ти харесва. Искаш ли лютив сос?

Кавано се замисли за миг, после пое бурканчето със соса и каза:

— Е, нека поне опитам от всичко... — Не след дълго той отново наруши мълчанието. — Доволна си, че живееш сама, нали? Разбрах това още когато те срещнах преди два месеца. Напълно си самостоятелна. Винаги ли си била сама?

Кимбърли поклати глава и се усмихна.

— Всъщност не се чувствам изолирана. Просто съм независима и обичам да върша нещата така, както намеря за добре. Така съм възпитана. Отгледа ме само майка ми. За теб сигурно изглежда странно, защото ти винаги си бил заобиколен от семейството си и всички хора, работещи във винарната... Според мен подобно непрекъснато напрежение би ме подлудило!

— Напрежение ли?!

Тя кимна.

— В големите семейства всеки иска нещо. А в твоя случай има и допълнителни задължения — носиш отговорност за работниците от винарната. Сигурно мнозина от тях чувстваш вече като членове от

семейството си... Ти сам каза, че избите „Кавано“ съществуват от много години. Значи някои от работниците също са с теб отдавна.

Кавано бавно поклати глава и на светлината на огъня се взря в очите ѝ.

— Права си, в моя случай има доста отговорности.

— Е, поне си на върха на пирамидата, а не най-отдолу. Ако човек така или иначе ще трябва да живее с толкова много хора, то най-добре да ги ръководи.

— Има нещо такова... но ми се струва, че ти не би искала да си на мое място.

— За нищо на света! Боя се, че съм свикнала със свободата, която предлага самостоятелният живот.

— Обаче сигурно няма да имаш нищо против да споделиш живота си с друг самотник като теб?

— Какво те кара да мислиш така? — попита колебливо Кимбърли.

— Прочетох първите ти две книги от поредицата „Ейми Солитер“: „Омагьосан кръг“ и „Недовършена история“.

Плаха усмивка се появи на устните на Кимбърли.

— Изненадана съм. Не мога да повярвам, че подобни книги ти харесват!

— Тъй като съм задължен на авторката, обзе ме любопитство към нейната личност. Реших, че като прочета някои твои книги, поне до известна степен ще задоволя любопитството си.

— И научи ли нещо? — На Кимбърли ѝ се искаше той да не бе споменавал за дълга си към нея. И все пак ако трябваше да е съвсем честна, обещанието му да ѝ се отплати непрекъснато бе занимавало мислите ѝ през деня. Сети се за това веднага щом видя иглата, забодена в разпукналата се роза... Съвсем ясно си спомняше последните думи на Дариъс Кавано отпреди два месеца. Те ту изчезваха, ту изникваха в съзнанието ѝ, заедно със спомена за него: „Искам честната ти дума, че ще ме повикаш, ако някой ден мога да направя нещо, за да ти се отплатя. Когато и да е, където и да си! Разбираш ли, Кимбърли Сойер. Ще дойда, където и да си!“.

Тя бе разбрала неговия настойчив поглед, който я разтърсваше от глава до пети. Бе осъзнала, че той говори напълно сериозно, но не ѝ бе минало през ум, че някога всъщност ще ѝ се наложи да му се обади.

Тъкмо обратното! Някакъв глас я предупреждаваше, че би било много опасно да се обажда на Дариъс Кавано, за да може той да ѝ се отплати. Точно това усещане я бе карало на няколко пъти да затвори телефона.

— В „Недовършена история“ разбрах, че госпожица Солитер е невероятно страстна жена, въпреки че борбата ѝ с полицейския служител от криминалния отдел изцяло я поглъща. И тъй като не убиваш любовника ѝ, Джош Валериън, съм склонен да мисля, че той ще се появи отново в следващата книга.

Устните на Кимбърли трепнаха в усмивка. Тя бутна чинията си настрана.

— Джош ми харесва...

— На Ейми Солитер също.

— Да, така е — безучастно отвърна Кимбърли.

— Защото той самият е като Ейми Солитер? Още един самотник? Ще направиш от него духовен партньор за своята героиня, нали? Двама влюбени, обединили силите си срещу целия свят, независими и в пълна хармония помежду си. А животът им ще протече по правилата на Ейми Солитер — ще имат най-разнообразни приключения заедно, от време на време ще си помагат в трудни ситуации... Освен това няма да бъдат притеснявани от условностите и напрежението на семейните връзки, както е в живота.

— Идеални отношения, не мислиш ли? Аз виждам нещата така: Ейми Солитер и Джош Валериън ще се разбират прекрасно помежду си. Те се познават толкова добре, че взаимно отгатват мислите си, без да се налага да говорят.

— Вярваш ли наистина, че такъв вид идеално общуване е възможно между мъж и жена? — тихо попита Кавано.

— А защо не?

— Мъжете и жените са доста различни, в случай че не си забелязала... Не говоря за очевидните физиологични разлики. Ние... ние мислим различно.

— Навярно в живота такава пълно разбирателство е невъзможно, но точно затова е прекрасно да бъдеш писател. Спокойно мога да дам воля на фантазиите си за противоположния пол, и то така, както на мен ми харесва.

Кавано се усмихна иронично и рече:

— Ето ти хубав пример защо в живота между мъжа и жената не може да има пълна хармония: ти произнасяш „близост“ и първото нещо, което ми идва наум, е да те поваля в леглото... ти да си съвсем гола и изцяло отдадена на страстта. Но ти нямаш това предвид, нали?

— Не, нямам това предвид — рече троснато тя и се изчерви.

— Под „близост“ ти разбираш нещо като телепатия, способност да се четат мислите на другия и дори нещо повече — да си в пълно съгласие с онова, което другият мисли.

— Признавам, че целите ми са идеалистични, а не реалистични. Както казах, щастлива съм, че пиша.

— Не се ли боиш, че ще пропуснеш нещо прекрасно от живота, като преследваш въображаемите си любовни афери?

— Кавано, аз съвсем съзнателно съм решила да живея уединено, но това не значи, че съм все сама — рече Кимбърли с хладен тон.

— Обаче докато не намериш духовния си партньор, не възнамеряваш да допуснеш мъж до себе си за дълготрайна връзка. Така ли е?

— Мисля, че е време да сменим темата... Защо дойде?

— Защото ти почти ме повика и защото искам да бъда тук. Преди една седмица реших, че не е нужно повече да отлагам.

— Какво да отлагаш? — попита Кимбърли и неспокойно се размърда.

— Срещата между теб и мен. Много мислих за теб през последните два месеца, Ким.

Той не сваляше поглед от нея. Дълбоките му зелени очи съвсем точно издаваха неговите мисли и чувства. Кимбърли усети особената му, първична, сила. Светлината от огъня играеше по гарвановочерната му коса, разкривайки посребрените слепоочия. Тялото му бе стройно и мускулесто от годините на усилена работа. Бялата риза, джинсите, поизносените ботуши не издаваха ни най-малко неговата финансова мощ, ала подсилваха въздействието му върху Ким.

— За какво мислиш? — попита Кавано.

— Че съвсем не си симпатичният чичко, който произвежда хубаво вино — отвърна подигравателно тя.

Той присви очи за миг, после каза:

— Може би защото невинаги съм бил производител на вино... Но това е друга история. Нека първо уредим деловите въпроси. Какво

те накара да си помислиш, че трябва да ми се обадиш?

— Беше глупаво, наистина — въздъхна Кимбърли.

— Съмнявам се. Може разбиранията ти за отношенията между мъжа и жената да са нереалистични, но ти не си глупава. Моето семейство ти дължи повече, отколкото е в състояние да плати и съм готов да ти дам всичко в замяна на този дълг.

Кимбърли отново се размърда.

— Бих искала да не говорим за това. Просто направих онова, което всеки на мое място би сторил.

— Ти спаси живота на племенника ми. Всъщност той ти изпраща поздрав. Когато му съобщих, че идвам при теб, Скот ме помоли да ти кажа, че иска пак да играете на „бягство“ през някоя тъмна нощ.

Кимбърли нададе глух стон и извърна очи към тавана в мъченическо примирение.

— Кажи му, че следващия път ще играе сам! Бях уплашена до смърт!

Тя ясно си спомни онази нощ преди два месеца, когато погледна през прозореца. В къщата, разположена върху скалата на брега, на няколко метра от дома ѝ, всички лампи бяха запалени. Тази сграда се даваше под наем на туристи през лятото. Фактът, че някой я бе наел и през зимата, заинтригува Кимбърли. Освен това тя видя как от някаква кола, спряла пред къщата, слезоха жена и малко тъмнокосо момченце, облечено в оранжев дъждобран. Дватама влязоха в къщата и не се показаха цели три дни. Кимбърли не виждаше смисъл да дойдеш тук и да се затвориш в това бунгало. Хората идваха, за да се разхождат по плажа, да събират миди и да се потопят в драматичната атмосфера на зимния морски пейзаж.

На третия ден Кимбърли реши да посети съседите си. Вратата ѝ отвори изумителна красавица, която с леден тон ѝ каза, че семейството не желае посетители. На тръгване Кимбърли случайно погледна към прозореца на втория етаж и видя детето — седемгодишното момченце се взираше в нея.

Тогава тя изведнъж си даде сметка, че никога през живота си не бе виждала поглед, изпълнен с такава безнадеждност. Това я зашемети. И докато тя и детето се гледаха, изведнъж някой рязко го дръпна от прозореца.

Сърцето на Кимбърли трепна. Тя не можа да разбере какво се случи, но щом се върна в дома си, потърси номера на агенцията, която даваше къщата под наем. Оттам ѝ отговориха, че не са давали бунгалото на наематели. Кимбърли събщи, че в къщата има хора и агентът обеща да се свърже със собствениците, за да разбере дали те не са преотстъпили бунгалото на някого. Малко по-късно стана ясно, че собствениците са на остров Ямайка и агентът се съгласи да отиде с колата си до бунгалото на следващия ден.

Навярно някакви бездомници самоволно се бяха нанесли вътре.

Същата вечер Кимбърли неотлъчно наблюдаваше къщата. Нещо не беше наред, а младата жена не знаеше какво да предприеме. Все пак нямаше никакви доказателства, че е извършено престъпление. Единственото нещо, което я смущаваше, бе споменът за изпълнените с отчаяние очи на момченцето, гледащо я от прозореца, и нейната собствена убеденост, че по това време на годината е твърде необичайно в бунгалото да дойдат наематели. Кимбърли включи радиото, за да чуе вечерните новини и от полицейския бюлетин научи за отвлеченото дете. Беше се случило преди три дни, но членовете на семейството не бяха разгласили вестта, надявайки се сами да се справят с положението. Някой тайно бе съобщил в пресата. Когато чу описанието на детето, Кимбърли замръзна на мястото си. Момченцето беше тъмнокосо и с оранжев дъждобран. В края на новините тя вече знаеше, че Скот Емъри е детето, което бе видяла на прозореца. Похитителите бяха поискали откуп от вуйчото на Скот, милионерът Дариъс Кавано.

Кимбърли си спомни, че тогава се бе развихрила същата буря, както сега. Когато опита да се обади в полицията, младата жена разбра, че телефонът ѝ е прекъснат поради силния вятър. Следващата ѝ мисъл бе да вземе колата си и да подкара към най-близкия град, който бе на десетина километра. Тя бързо облече якето си, нахлузи чифт ботуши, грабна ключовете за колата и излезе. Инстинктивно погледна към бунгалото и видя как светлината в прозореца на втория етаж угасна.

Може би просто слагат момчето да спи, помисли си Кимбърли.

И точно в този момент реши да рискува. Щеше да се покатери върху козирката над входа на бунгалото. Защо не? Не беше чак толкова налудничавата идея! В края на краищата, бурята ще заглуши всеки шум.

Под прикритието на тъмнината Кимбърли се изкатери върху козирката над външната врата и надникна през прозореца в стаята на втория етаж. Успя да различи фигурката на момченцето, легнало неподвижно. Детето беше само. Когато Кимбърли почука на стъклото, малкият се стресна, но не извика. Вместо това само се взря в нея, като едва ли можеше да различи лицето ѝ в мрака. Кимбърли почука отново. Скот Емъри приближи до прозореца и позна жената, която бе видял същия ден. Смелостта му бе неприсъща за дете на неговата възраст. След като Скот я разпозна, Кимбърли с лекота го убеди да действа според указанията ѝ и двамата отвориха прозореца. Движенията на момчето бяха някак забавени и учудващо непохватни. Чак когато прозорецът бе отворен и отвътре се разнесе странна миризма, Кимбърли разбра, че момчето навярно е упоено. Скот изпъзля през прозореца, облечен само в стара евтина пижама. Нямаше време да търсят оранжевия дъждобран. Когато се озоваха в колата, тя като по чудо запали мигновено и Кимбърли подкара право към най-близкия полицейски участък. Докато пътуваха, Скот ѝ обясни, че хората, които го бяха отвлекли, са магьосници и вещици. Упойката явно бе притъпила емоционалната травма на детето. Скот изглежда нямаше представа колко дни са минали от отвличането, а просто с нетърпение очакваше вуйчо си. Колкото и да бе упоен, малкият засия и заподскача от радост, когато Дариъс Кавано пристигна да го вземе. Детето веднага започна да му разказва за магьосниците и вещиците, които го бяха държали „в плен“. Вуйчо му слушаше много внимателно. Полицайте веднага потеглиха към бунгалото, но го намериха празно. Нямаше никакви улики, които да подсказват самоличността на похитителите. В участъка не обърнаха внимание на разказа на Скот, защото сметнаха, че е чиста фантазия, следствие от упойката. Ала вуйчо му имаше друго мнение по въпроса.

Онази вечер Кимбърли прекара няколко часа в компанията на Дариъс Кавано. Разпитът и писмените показания продължиха сякаш цяла вечност. Кавано прояви хладен разум, невероятно търпение и искрена готовност да съдейства на полицайте. Нищо чудно, че Скот така безрезервно вярваше в него. „Вуйчо Дариъс ще се справи с всичко!“ Кавано наистина изпълняваше стриктно задълженията си, независимо какво му струваше. Що се отнася до похитителите, Кимбърли знаеше, че още не са заловени.

— Кое те накара да ми се обадиш днес? — попита отново Кавано.

Кимбърли въздъхна дълбоко и рече:

— Няма да повярваш! Опитах да се свържа с теб, защото някой ми подари роза!

Настъпи миг мълчание.

— Роза ли?!

Кимбърли отиде до прозореца и взе шишето с розата.

— Помниш ли, че Скот говореше за някакви магьосници и вещици, които го били отвлекли? — прошепна тя.

Кавано погледна замислено розата и отвърна:

— Спомням си.

— Смяташ ли, че всичко е плод на богатото ми въображение?

— Не. Смятам, че такъв подарък може да бъде само заплаха. Значи затова си искала да ми се обадиш? Уплашила си се?

— Да. — Какво облекчение, че най-сетне успя да го изрече! Ала нещо във въпроса му я сепна. Тя му хвърли поглед, изпълнен с подозрение, и добави: — Защо иначе да ти се обаждам?

— Помислих, че може би си искала да ме видиш по същата причина, заради която аз съм тук сега — усмихна се мъжът.

Кимбърли се почувства като попаднала в мощен водовъртеж. Напрежението се бе покачвало през целия ден и бе достигнало своята кулминация.

— Значи и ти си искал да ме видиш, Кавано? Защо?

— Не зная доколко историята на Скот е вярна, но в едно съм сигурен: когато отидох да го прибера от полицията, се запознах с една истинска магьосница. Не можах да я забравя цели два месеца, ала си казах, че ще е по-добре да почакам тя да ме повика, за да си платя дълга. Почти се бях отказал да чакам, Ким, и вече бях решил аз да дойда при теб. Какво съвършено съвпадение във времето, нали? Също като телепатията...

ВТОРА ГЛАВА

Кавано бе предвидил няколко варианта, при които Кимбърли би се обърнала към него за помощ. Повечето бяха свързани с пари. Но изобщо не му бе дошло наум, че тя ще търси закрила. Сега, когато Кимбърли така неохотно засягаше този въпрос, той се изненада от мощния напор на чувствата си, подтикващи го да я пази. Вече бе признал пред себе си, че я желае. Ала не предполагаше, че страстта ще се разпростре извън обикновения първичен инстинкт. В този миг, като гледаше Ким на светлината на огъня, не можеше да определи със сигурност защо точно тази жена така силно го привлича. Когато ѝ каза, че е магьосница, Кавано почти вярваше в това.

„Кехлибар“ беше думата, която изникваше в съзнанието му, щом си помислеше за Ким. Непокорните къдрици, измъкнали се от кока на тила ѝ, имаха кехлибарен оттенък. Кавано едва се сдържаше да не зарови пръсти в тях. Искеше му се да ги разпусне и да ги разпилее по раменете ѝ. Очите ѝ също бяха кехлибарени — кафяви със златисти петънца, които сменяха цвета си в зависимост от настроението ѝ. Той се запита как ли щяха да изглеждат, когато в тях лумнеше страстта. В чертите на лицето ѝ нямаше нищо особено. Тя бе интелигентна жена със силен характер и в същото време необикновено предпазлива.

Вероятно бе на двайсет и седем, двайсет и осем години. Тялото ѝ бе стройно, налетите ѝ гърди съблазнително се очертаваха под пуловера. А плътно прилепналите износени джинси разкриваха стройни изкусителни бедра. Всичко бе както трябва. С изключение на натрапчивия, непреодолим импулс да я притисне в обятията си. Сякаш го подтикваше невидима сила.

— Магия — промълви Кавано.

— Но това е нелепо! Просто придавам твърде голямо значение на прободената роза... Някой си прави странни шеги, това е — рече Кимбърли, опитвайки да убеди сама себе си, че под думата „магия“ Кавано няма предвид напрежението, витаещо около тях.

— Но ти ми се обади днес...

— Почти — поправи го тя. — Непрекъснато променях намерението си, защото съзнавах, че е смешно да обръщам толкова голямо внимание на някаква си роза.

— Ето, че съм тук — рече Кавано и я изгледа изпитателно.

— Още преди два месеца ти казах, че е излишно да се чувстваш задължен.

— Мислех си, че ще имаш нужда от пари — промълви замислено Кавано.

— Моля? — хвърли му гневен поглед тя.

— Бях решил, че когато се наложи да ти върна дълга, ще става въпрос за пари.

— Нямам нужда от твоите пари! — избухна Кимбърли.

— Добре ли вървят книгите за Ейми Солитер?

— Вървят чудесно, благодаря!

— Не бях сигурен. Все пак ти живееш тук, на края на света, караш десетгодишна кола, обличаш се в джинси, които са сигурно на възрастта на колата... Откъде бих могъл да разбера какво е финансовото ти състояние?

— Живея тук, защото така ми харесва. Случайно да си чувал, че писателите имат нужда от спокойствие и тишина? Колкото до колата... Е, не е последен модел кадилак, но пък и никога не съм ги харесвала. А джинсите са много удобни! Писателите обичат дрехите им да са удобни — добави тя с престорена любезност.

— Ти май се ядоса...

— Колко си проникателен!

— Но си и уплашена... А това ни връща към основния въпрос. Знаеш ли... Не успяха да хванат похитителите — рече Кавано и още веднъж огледа розата.

Кимбърли нервно облиза устни.

— Надявах се да се появи нещо — рече тя.

— Абсолютно нищо! Нито следи, нито улики, нито описания, освен това на Скот, който твърдеше, че бил отвлечен от вещици. Нищо друго!

Кимбърли усети сподавената дива ярост в гласа му и потръпна.

— Предполагам изпитваш неудовлетворение — прошепна тя, осъзнавайки колко безпощаден щеше да бъде този мъж, щом откриеха похитителите, заплашили член от семейството му.

— Неудовлетворение е доста слаба дума за онова, което чувствам само при споменаването на този случай — отвърна Кавано с хладен тон.

— Да, виждам.

— Рано или късно ще ги пипна.

— Похитителите ли? И аз искрено се надявам да бъдат арестувани. Но ако полицията не е открила нищо...

— Пуснал съм мои хора по следите им.

— Твои хора ли? За бога, какво означава това? — попита тя, сепната.

— Няма значение. В момента по-важно е твоето положение. Мисля, че не трябва да рискуваме. Може някой да е решил да те накаже, задето си попречила тогава. Навярно са разбрали кой е спасил Скот онази вечер. Като оставим настрана всичко друго, най-безопасното място за теб е имението ми. Можеш ли да си събереш багажа и да тръгнеш с мен утре сутринта?

Изумена от предложението му, Кимбърли едва не се задави с виното, от което тъкмо отпиваше.

— И дума да не става! Никъде не отивам! Трябва да напиша още осем глави от „Вендета“, докато я завърша, а имам и срок, който трябва да спазя. И още нещо — тук е моят дом, а аз не смятам да го напускам. Не мога просто така да си събера багажа и да се преместя да живея при теб, докато чакам да хванат похитителите! За бога, тази история с розата може изобщо да няма връзка с отвличането на Скот!

— Но не си убедена в това. В противен случай нямаше да ми се обадиш днес. Дори да не е свързано с отвличането, изпращането на розата е замислено като заплаха. Най-сигурното място за теб ще бъде имението ми.

— Не — отвърна непоколебимо Кимбърли. — Много любезно, че ми предлагаш, но...

— Не става въпрос за любезност! Аз съм ти задължен, не помниш ли? — раздразнено я прекъсна Кавано.

— Добре, да приемем, че дългът е отменен.

— Невъзможно! Аз винаги си плащам дълговете...

— Но аз не съм те молила да ми се отплащаш! — възрази гневно Кимбърли.

— В случая нямаш голям избор.

Кимбърли скочи на крака и извика:

— Какво говориш, за бога? Никоой не те е канил да идваш тук тази вечер! И няма да търпя да ми казваш какво да правя! От доста време съм сама, Кавано! И така ми харесва! Много ми харесва! За нищо на света не бих се нанесла да живея при многолюдно семейство като твоето и да остана там за неопределено време. Това ще ме подлуди, а и няма да свърша никаква работа.

Кавано се надигна бавно от мястото си. Отблясъците от огъня играеха по лицето му. Мъжът излъчваше сила и Кимбърли потрепери. Защо ѝ трябваше да се обажда по телефона?

— Няма значение. Аз бездруго щях да дойда — отвърна той, сякаш прочел мислите ѝ.

— Виж, Кавано, не разбираш ли, че предложението ти е непрактично?

— Можеш да вземеш пишещата си машина и всичко, което ти е необходимо. Има достатъчно място.

Тя стисна зъби и процеди:

— Не искам да тръгна с теб!

— Виждам. Боиш се повече от мен, отколкото от онзи, който ти е изпратил розата, така ли? — попита Кавано и докосна къдриците, изплъзнали се от кока ѝ.

Кимбърли безмълвно се втренчи в него. Долавяше желанието, което се четеше в погледа му. Изведнъж усети, че тялото ѝ неволно откликва и тръсна глава, за да пропъди изкушението.

— Ти ме желаеш, нали? — попита тя.

— Затова ли се боиш от мен?

Кавано плъзна длан по изящната ѝ шия. Кимбърли потръпна при този толкова интимен допир.

— Да — отвърна тя.

— Ти си зряла самоуверена жена. Защо моето желание те плаши?

— Защото не можеш да ме имаш! А когато не можеш да имаш нещо, което искаш, ти ставаш опасен!

Кавано отдръпна ръка, но желанието му, макар и овладяно, все още бе осезаемо. Искаше ѝ се да избяга. Никога досега не бе изпитвала такава чувство.

— Защо не мога да те имам, Ким? — попита Кавано с престорено спокоен тон.

Кимбърли опита да овладее собствения си глас, надявайки се да разпръсне сгъстяващото се около нея усещане за опасност.

— Причината е доста банална, но е напълно основателна. С теб живеем в два различни свята... Ти си богат, заемаш високо обществено положение, имаш семейни задължения и отговорности. Обвързан си с винарната и хората, които живеят и работят там, а и те са обвързани с теб. Разбирам, че семейните и обществени задължения заедно с бизнеса трябва да бъдат вплетени в едно цяло за човек в твоето положение. Аз обаче съм устроена по друг начин. Свободна съм, а ти не си. Увлечението ни ще бъде мимолетно и незадоволително... поне що се отнася до мен. От твоя гледна точка, разбира се, една краткотрайна и страстна любовна авантюра без последствия е може би точно каквото търсиш... Но аз нямам намерение да бъда поредната любовница на нито един мъж.

Тя твърде осезателно усещаше близостта му и тръпките, които се разливаха по тялото ѝ, я изнервяха.

— Боиш се от мен, нали? А имаш дързостта да се наричаш свободна... Според мен ти не знаеш значението на тази дума.

— Моля те, Кавано, престани! — нетърпеливо го прекъсна Кимбърли и се отдръпна от него.

Той помълча миг-два, после сви рамене и отвърна:

— Може би имаш право... засега. В момента трябва да решим нещо много по-неотложно.

— Розата ли?

— Не, имах предвид, че все пак трябва да спя някъде тази нощ. Или възнамеряваш да ме оставиш навън в бурята?

Стихията бушуваше с пълна сила. Кавано крадешком погледна Кимбърли и едва забележимо се усмихна.

— В такава буря не бих прогонила и най-големия си враг, а ти не попадаш в тази категория — отвърна тя.

Усмивката му се стопи. Мъжът поклати глава и рече:

— Не, не съм ти враг... Двамата с теб сме свързани.

— Защото се чувстваш задължен към мен заради Скот.

— Да, отчасти. Но кой може да каже защо един мъж и една жена се чувстват свързани? Има и други неща, които могат да свързват — промълви Кавано.

— Да. Семейните връзки и задължения, общественото положение... Вече ги споменах. Но между нас двамата не съществува нито едно от тях.

Кавано я изгледа учудено.

— В живота ти търсиш някой като Джош Валериън, нали? Още един независим и напълно самостоятелен отшелник без емоционални връзки и ангажименти, освен към теб и към самия себе си.

Кимбърли замълча, смаяна от точността на прозрението му, после наклони глава предизвикателно и каза:

— Всяка жена има право да помечтае.

— А твоята мечта е фантазия, свързана с мъж, който ще има нужда единствено от теб и ще иска само теб — предположи Кавано.

— Мъж, на когото ще мога напълно да се доверя — заяви Кимбърли и без да обръща внимание на изпитателния му поглед, продължи: — Мъж, който може да ми даде толкова, колкото му давам и аз... А сега да помислим къде ще спиш.

Кавано понечи да каже още нещо за фантазиите, но предупреждението в кехлибарените ѝ очи го възпря. Той преглътна думите, кимна отривисто и каза:

— Вече бе установено, че не попадам в категорията на враговете ти, а тъй като все още не съм твой любовник...

Кимбърли се изчерви и припряно го прекъсна:

— Ще донеса одеяла. Можеш да спиш на кушетката. Обаче искам честната ти дума, че няма да се налага да те изхвърлям от спалнята си през нощта.

— Гостоприемството ти е зашеметяващо!

— Извинявай, но и ти самият си доста зашеметяващ... А днес бе уморителен и тежък ден.

В зелените очи на Кавано проблесна насмешка.

— Искаш да кажеш, че не ти се случва често да имаш лош ден?

— Почти не ми се случва. Още едно от предимствата да живееш сам, Кавано. Дните ми протичат точно така, както аз искам.

— Мисля, че си доста разглезена, Ким.

— Съвсем разглезена — съгласи се тя и се разсмя. — Повярвай ми, високо ценя лукса на свободата. И тъй, имам ли честната ти дума?

— Да не нахълтвам в спалнята ти ли? Много по-приятно ми е да ме поканят.

Кимбърли реши, че може да приеме думите му за обещание, без да влиза в спор. Отиде до шкафа, отвори го и заизважда чаршафи и одеяла.

— Една възглавница или две?

— Една ще стигне.

С почти небрежно движение на ръката Кавано улови възглавницата, която Ким му подхвърли. Координацията му беше отлична.

— Ким, колкото до заминаването ни утре сутринта... — започна тихо той.

— Сутринта заминаваш за винарната си, и то сам! Колко одеяла искаш?

— Едно — отвърна рязко и раздражено той. — Ким, права си да се безпокоиш заради розата. Ще трябва да вземем мерки...

— Аз ще взема мерки.

— Но ти ми се обади, търсейки закрила — припомни й мрачно Кавано.

— Не, не ти се обадих. Мислех да го сторя и на няколко пъти едва не го направих. Обаче всъщност не съм молила никого за помощ. Нали така, Кавано? Все забравяш! В момента си в къщата ми, защото сам си решил да дойдеш тук, а не защото съм те викала на помощ.

— Неразумна си, но дано до сутринта се успокоиш и осъзнаеш положението.

Той я изгледа гневно и осъдително. Ким не се предаваше. Беше се грижила сама за себе си твърде дълго, за да позволи на един мъж да я заплашва.

— Този твой гневен израз сигурно има ефект пред Скот или пред някой от работниците ти, когато закъснее за работа, но боя се, при мен няма да подейства.

— Питам се как ли би постъпил Джош Валериън в този случай — измърмори Кавано, а Кимбърли мина покрай него, понесла куп одеяла.

— Щеше да знае кога да престане — отвърна тя и без да иска, закачи с крайчеца на едно от одеялата писмото от адвокатската кантора в Лос Анджелис. То все още лежеше на кухненския плот.

— Искаш да кажеш, че той ще знае кога да престане заради тайнствената си и уникална връзка с Ейми Солитер?

Кавано видя как пликът падна на земята и се наведе да го вдигне.

— Не е нужно да говориш с този презрителен тон. Връзката между Ейми и Джош ще бъде една от главните причини книгите ми да се продават по-добре.

— Не и сред мъжете — отвърна Кавано, разглеждайки адреса на подателя.

— По-голямата част от читателите ми са жени и веднага ще ти кажа, че те много ще харесат именно атмосферата на пълна емоционална и духовна близост, която изграждам в романа — заяви високопарно Кимбърли.

— Хм, ако добавиш и малко сексуална близост в книгите си, навярно ще можеш да добиеш популярност и сред мъжката половина от читателската публика.

— Използвам насилието, за да интригувам и мъжете, защото те обикновено там са добри. Може би за тях насилието означава истинска близост — отвърна язвително Кимбърли.

Тя застилаше кушетката, но за миг спря, вдигна поглед и съзря плика в ръцете на Кавано.

— Какво правиш с това писмо?

— Чудя се защо не си го отворила. Повечето хора веднага отварят писма от адвокати.

Кимбърли сви устни в мрачна усмивка и отвърна:

— Не и в моя случай. Вече получих две такива писма от същата кантора и зная какво пише вътре.

Кавано я изгледа с изненада.

— Неприятности ли имаш, Ким? Нима те чакат и други нерешени проблеми, освен розата с иглата?

— Не аз! Проблеми имат хората, които са наели онези скъпо платени адвокати. Обаче вината е изцяло тяхна и нямам никакво намерение да им помагам... Ето, леглото ти е готово. Не е много удобно, но поне няма да спиш на земята — рече Кимбърли и се отдръпна да огледа кушетката.

— Значи единствената друга възможност е подът?

— Боя се, че да. А след като ще спиш тук, на теб се пада честта да поддържаш огъня. Нямам представа за колко време е спрял токът. Сутринта навярно ще бъде доста студено.

— Ще се погрижа за огъня... Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна за това, Ким? — попита Кавано и сведе поглед към плика в ръката си.

— Съдържанието на това писмо не е твоя грижа... нито пък моя. Точно такива бяха думите ми и към адвокатите, когато ми изпратиха първото съобщение. Можеш да го изхвърлиш на боклука.

Кавано го остави обратно на кухненския плот.

— Много си твърдоглава — рече той.

— Нещо ми подсказва, че ти също си доста твърдоглав, но сред мъжете твърдоглавието се нарича воля — отвърна закачливо Кимбърли.

— Утре сутрин ще разберем дали моята воля е по-силна от твоя женски инат, нали? Благодаря за леглото, Ким.

— Няма защо. Съжалявам, но нямам нито излишна четка за зъби, нито бръснач, или там каквото използват мъжете...

— Всичко необходимо е в колата ми.

— Ясно. Дошъл си подготвен, значи... — язвително подхвърли Ким. — Лека нощ, Кавано... И не забравяй огъня.

С походка на кралица Кимбърли мина покрай него и се вмъкна в малката си и уютна спалня.

Половин час по-късно къщата утихна, а Кимбърли лежеше и съзерцаваше тавана в стаята си. Изминалият ден съвсем не приличаше на обичайните, в които тя знаеше какво точно ще се случи. Без съмнение Кимбърли бе свикнала с непредсказуемостта и опасността, когато ставаше въпрос за романите й... Колко странно, че Дариъс Кавано бе почукал на вратата й, без да го е викала! Сигурно много искаше да си върне дълга... Или може би желаше да я направи своя любовница.

Кимбърли се взря гневно в тъмнината. Досега не бе срещала мъж, който така упорито да преследва една жена — не и обикновена жена като нея. Защо ли Кавано си бе дал труда да дойде чак дотук? Тя разбираше, че мъж като него отдава изключително значение на неизплатения дълг. Беше отраснал и закърмен с високо чувство за отговорност и вяност към семейната чест. Всички добродетели бяха сякаш изписани на челото му. Кимбърли си спомни как малкият Скот тържествено й разказваше за поколенията Кавано, дали своя принос

към винопроизводството. Дори на тази крехка възраст, момчето вече съзнаваше огромното значение на семейното наследство.

— Нали затова вещиците ме отвлякоха! Те знаят, че вуйчо ще плати, каквото поискат, за да ме върне обратно. Вуйчо Дери не би позволил да ме държат в плен! — бе казал Скот.

— Вуйчо Дери ли? — учудено попита Кимбърли тогава.

— Истинското му име е Дариъс, но ние му казваме Дери... Ти имаш ли си вуйчо, който би платил много пари, за да те измъкне от плен?

— Не, боя се, че нямам — отвърна Кимбърли, без да подозира колко много ще разстрои момчето отговорът ѝ.

— А мама и татко имаш ли? — тревожно и настойчиво попита малкият Скот.

— Баща си не познавам, а майка ми почина преди няколко години — предпазливо отвърна Кимбърли.

— И си нямаш дори вуйчо като моя?

По-късно, когато видя Дариъс Кавано, тя реши, че твърде малко деца в света имат вуйчо като Кавано. Дариъс Кавано вдигна племенника си, огледа го от всички страни, а зелените му очи бяха сякаш буци лед. Най-сетне, като се убеди, че момчето не е ранено, той се съгласи да бъде представен на Кимбърли и да чуе историята за тяхното бягство.

— Сkochихме върху козирката над входа и оттам избягахме... А те изобщо не разбраха. Нали, Ким?

— Да, също като в приказката „Хензел и Гретел“.

— Казах на Ким, че ти би дал всичко, за да ме спасиш! Нали, вуйчо Дери?

— Всичко бих дал — съгласи се Кавано.

— Ким си няма никого... Но ние ще платим за нея, нали, вуйчо Дери?

Кавано я погледна право в очите и отвърна с непоколебима увереност в гласа.

— Ние ще направим всичко за госпожица Сойер... стига само да поиска.

По-късно той бе повторил обещанието си. Тогава, разбира се, Кимбърли не бе и помислила, че наистина ще се наложи да поиска подкрепа... И все пак Дариъс Кавано бе първият, за когото се сети,

щом пристигна розата. Сега той бе тук, в дома ѝ. Само че този път положението бе по-различно. Освен чувството за дълг към нея съществуваше и несъмненият факт, че Кавано страстно я желаеше. Кимбърли си даваше сметка, че чувственото му излъчване бе като магия. Все пак присъствието му в съседната стая я успокояваше и пропъждаше страха, пропъзлял в сърцето ѝ заедно с появата на розата. Скоро Кимбърли заспа.

Когато се събуди няколко часа по-късно, бурята продължаваше да вилнее навън. Младата жена почувства жажда. Бе попрекалила със солените маслини. Чудеше се дали да остане в леглото и да се опита да заспи отново... Най-сетне жаждата надделя и полусънна, тя се измъкна изпод юргана си. Тръгна боса към вратата на спалнята. Защо ли я беше заключила? Обикновено не се налагаше... Кимбърли ядосано завъртя бравата и тръгна към кухнята. Огънят в камината все още гореше. В съзнанието ѝ смътно се мерна споменът, че снощи бяха спрели тока. Ставаше студено. А тя бе облечена само в огромна памучна фланелка.

Най-сетне Кимбърли стигна до бюфета, отвори го и заопипва вътре. Намери чаша, отиде до умивалника и пусна водата. Застана с лице към прозореца и загледана в тъмнината навън, надигна пълната чаша... Ако можеше в това полусънно състояние да се върне в леглото си и да заспи отново...

Изведнъж в сянката пред прозореца нещо се размърда. Ким се разсъни напълно. Точно в този миг светкавица раздра небето и тя видя човешка фигура, загърната в наметало с качулка. Нямаше време да различи лицето. Цялото ѝ внимание бе приковано от лъскавата кама в ръката на зловещата фигура. Кимбърли осъзна, че камата е приготвена за нея...

Тя изпищя, обзета от ужас. Чашата се изплъзна от ръката ѝ и се разби на парчета.

— Ким!

Кавано... Беше го забравила напълно. Кимбърли се обърна към него точно когато той скочи от кушетката.

— Какво, по дяволите...

— Отвън... В тъмното при прозореца има някой... с нож! О, господи! — успя най-сетне да прошепне тя.

ТРЕТА ГЛАВА

— Лягай на пода!

Гласът му гневно отекна в стаята. Кавано имаше право. Както бе застанала, Кимбърли ясно се открояваше на фона на кухненския прозорец. Но тя беше зашеметена и като че ли парализирана... Само след секунда обаче се раздвижи. Кавано се хвърли върху нея, повалейки я грубо на пода зад спасителния кухненски плот и извън полезрението на похитителя при прозореца.

— Не мърдай! — процеди през зъби Кавано.

Притисната към студения линолеум на пода, Кимбърли едва дишаше.

— Както си се стоварил отгоре ми, мога ли да мръдна?! Сигурно тежиш цял тон!

— Кажи ми точно какво видя — гневно прошепна той, вдигна глава и се втренчи в широко отворените ѝ очи.

— Нали ти казах. Беше мъж... или поне на мен така ми се стори. Носеше наметка с качулка. Не можах да видя лицето му. Когато светкавицата блесна, забелязах ножа в ръката му — голяма сребърна кама. Беше ужасно... Имах чувството, че я е приготвил за мен!

— Предвид факта, че е бил пред твоя прозорец, а не някъде другаде, то предположението ти е доста точно — иронично подхвърли Кавано.

Той се размърда, надигна се и предупреди:

— Стой тук и не мърдай, докато не се върна! Разбра ли? Така никой не те вижда.

— Докато не се върнеш ли? Какво означава това? Къде отиваш? — ужасено извика Кимбърли.

— Ще разгледам наоколо — отвърна Кавано и се изправи.

— Не! Да не си посмял да излезеш! — извика Кимбърли и се вкопчи в панталона му.

Беше все едно да се опитва да задържи прииждаща към брега мощна вълна. Кавано се освободи така, сякаш не бе забелязал

съпротивата ѝ.

— Кавано, това е лудост! Не излизай! Кой знае какво има там! За бога, върни се!

Вече при вратата, мъжът се обърна и каза със заповеден тон:

— Не мърдай!

После тихо затвори след себе си.

— Кавано, чакай!

Кимбърли се надигна от пода, обгърна голите си колене с ръце, притисна ги към гърдите си и се втренчи във външната врата... Ядосваше се, защото, оставайки на пода, всъщност се бе подчинила на командата му, макар и само за няколко секунди. Миг след това се изправи и предпазливо погледна през прозореца. Кавано беше някъде там, Бог знае къде... Трябваше да се облече час по-скоро и да последва госта си навън... Точно тогава вратата се отвори и Кавано влезе в стаята.

— Добре ли си? Уплаших се до смърт! — възкликна Кимбърли.

Той я изгледа от глава до пети, ала очите му бяха неразгадаеми. След като заключи вратата и сложи обратно предпазната верига, Кавано се обърна към младата жена:

— Нали трябваше да лежиш на пода?

— Реших, че от седенето върху студения линолеум няма никаква полза... Ти не отговори на въпроса ми, но ще приема, че си добре.

— Добре съм. Би ли ми дала хавлиена кърпа. Мокър съм до кости — рече Кавано и изу ботушите си.

— Разбира се.

Кимбърли с радост се запъти към шкафа — беше доволна, че Кавано смени темата. Измъкна пухкава хавлиена кърпа и тъкмо да му я подаде, изведнъж се сети, че е само по фланелка.

— Ето, дръж! Отивам да си взема халата!

Хвърли му кърпата и забърза към спалнята. След миг влезе, отвори шкафа и измъкна оттам червения си хавлиен халат.

— Имаше ли някой навън? — извика Кимбърли към Кавано.

— Не. Нямахме никой и нищо чудно! В този дъжд и вятър...

Той ѝ говореше от прага на спалнята. Кимбърли се сепна. Не беше разбрала, че я е последвал в стаята. Младата жена се смути. Не беше достатъчно тъмно, а фланелката разкриваше бедрата ѝ. Кавано я

наблюдаваше така, сякаш имаше пълно право на това и небрежно изсушаваше косата си с хавлиената кърпа.

— Може би утре сутрин ще открием някакви следи — рече колебливо Кимбърли, като безуспешно се опитваше да завърже колана на халата си. Пръстите ѝ трепереха.

— Съмнявам се... На кого е била тази фланелка?

— Моля?

— Просто се чудех кой мъж ти е оставил тази фланелка. Ще дойде ли да си я вземе, или ти ще отидеш при него, за да му я върнеш...

Кимбърли се изчерви. Добре че беше тъмно и той не успя да види как лицето ѝ пламна. Най-сетне тя успя да завърже колана на халата си и отвърна:

— Аз винаги спя с фланелки. Купувам ги с дузини. Никой нищо не ми е оставял... А сега, ако си свършил със забележките си по повод бельото ми, предлагам да отидем във всекидневната и да обсъдим положението.

Кавано не помръдна. Кимбърли пое дълбоко въздух и реши да бъде извънредно агресивна. Уверено се запъти към вратата и каза:

— Извинявай, но си застанал на пътя ми.

Кавано бавно свали кърпата и попита:

— Защо не остана легнала на пода в кухнята?

— Защото линолеумът беше ужасно студен и защото не знаех какво става с теб навън! Бях разтревожена, Кавано! Тази вечер беше истински шок за мен! — Срещна изпълнения му с тревога поглед, но продължи: — Извинявай, но наистина си застанал на пътя ми. — Кимбърли опря длан в гърдите му и се опита да го избута.

Даваше си сметка, че вече не е в състояние да контролира положението. Обаче малко късно осъзна, че насилственият подход е обречен на провал. Опита да отдръпне ръка, но Кавано веднага я сграбчи за китката.

— Би трябвало да съзнаваш, че случилото се тази вечер променя утрешните планове... Сутринта ще тръгнеш с мен за имението.

Кимбърли преглътна. Не ѝ се искаше да остане сама в къщата, но да се подчини на желанието на Дариъс Кавано ѝ се виждаше също толкова опасно.

— Аз сама вземам решенията си, Кавано. Не го забравяй. Върша го от доста време и добре се справям — отвърна предизвикателно Кимбърли.

— Отсега нататък ще трябва да свикнеш да получаващ помощ при взимането на решения. Задължен съм ти. Имам твърдото намерение да си платя дълга.

— Сигурна съм. Ти винаги постъпваш така, както се очаква от теб, нали? Свикнал си да носиш отговорност за други хора. Аз обаче не очаквам от теб да ме закриляш и нямам никакво намерение да изпълнявам заповедите ти. Ще се справя с това положение както реша.

Кимбърли трепереше, но вече не само от гняв. Кавано бе съвсем близо до нея. Ужасът ѝ от мъжа с качулката бе заменен от друг страх.

— Не се страхувай от мен, Ким — тихо каза Кавано.

Тя присви очи, ядосана от факта, че отново бе отгатнал миглите ѝ.

— Ако не искаш да се страхувам от теб повече, отколкото от непознатия с качулката, най-добре ще бъде да пуснеш ръката ми — хладно рече Кимбърли.

— Щях веднага да го сторя, ако не те бях видял да се разхождаш само по онази фланелка... и ако не те бях усетил да лежиш полугола под мен на пода... и ако точно тогава не се бе наложило да хукна след онзи негодник с ножа... или пък ако не си бях задавал все един и същ въпрос цели два месеца: какво ли би било да те отведа в леглото... — добави той и я привлече към себе си.

— Не! — извика Кимбърли, но протестът ѝ бе само тих писък, който не постигна никакъв ефект.

— Ела тук, магьоснице! Нека проверим каква е магическата ти сила! — изръмжа глухо Кавано.

Кимбърли видя как в очите му лумна смарагдовозелен огън. Клепачите ѝ неволно се спуснаха, когато устните му се впиха в нейните. Целувката не беше нито нежна, нито изучаваща. Той сякаш плени устните ѝ и грубо ги разтвори... Изведнъж в нея избухна такава изпепеляваща страст, че дъхът ѝ секна.

— Имаш ли представа как изглеждаш по тази фланелка? Знаеш ли какво изпитах, когато те притиснах към пода? — дрезгаво рече Кавано, опитвайки се да развърже колана на халата ѝ.

— На мен ми беше студено — отвърна Кимбърли едва чуто, опитвайки да се овладее.

— Усещах колко си мека и топла, колко кадифена е кожата ти! И никак не беше студена... А сега си дори още по-топла! Знаех, че ще бъде така! Цели два месеца...

— Кавано, почакай! — едва успя да изрече Кимбърли, когато усети ръцете му под халата си.

— Защо да чакам? И ти го искаш толкова, колкото и аз...

Класическата мъжка логика я извади от вцепенението така, както не би успяло нищо друго на света. Тя го потупа по ръката и каза:

— Не! Изобщо не съм сигурна, че го искам... Събитията се развиха прекалено бързо. Доста неща се случиха тази нощ и имам нужда от време, за да размисля.

— Ако ти дам време, ще измислиш хиляди причини, поради които не би трябвало да се обвързваш с мен...

— О, Кавано, моля те!

Но в думите ѝ се долавяше примирение, което Кавано безпогрешно долови...

И точно в този миг лампата в стаята светна. Мъжът рязко вдигна глава и Кимбърли ясно видя разочарованието и раздразнението, изписани върху лицето му.

— Сигурно всички лампи са били запалени, преди токът да бъде спрял! — процеди ядосано Кавано.

— Още едно предимство за тези, които живеят сами. Няма кой да им натяква да пестят ток... или каквото и да било друго.

Кавано я освободи от прегръдките си и спря поглед върху пламналото ѝ лице. Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да завърже колана на халата си. Едва тогава мъжът разбра колко разстроена е Кимбърли и реши да ѝ даде време, за да се съвземе. В противен случай, сутринта тя щеше решително да откаже да тръгне с него.

— Не трябваше да те притеснявам... За бога, та аз трябва да те закрилям, нали? — прошепна той.

— Такива неща се случват — най-неочаквано каза Кимбърли.

— Така ли?

— О, да. В книгите си непрекъснато използвам подобни сюжети. Сцените на насилие често предхождат сцените на... на...

— Страст?

— Именно. Нарастващата възбуда и тъй нататък... Всичко това върши много добра работа. Просто бях забравила, че и в живота се случва така понякога...

— Значи си разсъждавала по въпроса? — рече Кавано доста изненадан.

— Както споменах вече, такива неща се случват. Да речем, че това е още един каприз на човешката природа.

Кавано едва се сдържаше да не я повали на леглото, за да ѝ покаже колко голяма е разликата между книгите и действителността. Но засега по-важно беше да я успокои и да я убеди да тръгне с него утре.

— Приемам твоя анализ на положението... — рече той. — Мога само да помоля за извинение. Оценявам високо разбирането, което проявяваш.

— Доста напрегната вечер беше, нали? — снизходително рече Кимбърли.

На Кавано изведнъж му се прииска здраво да я разтърси, за да ѝ даде да разбере точно колко „напрегнат“ може да бъде и нейният подреден и независим свят. Вместо това обаче, той любезно каза:

— Да, наистина. Преди да си легна, смятам да проверя дали всички врати и прозорци са затворени и заключени. По-добре остави вратата на спалнята си отворена.

— За да чуеш, когато ме отвличат вещиците?

— Никак не е смешно — измърмори Кавано.

— Зная. И аз се уплаших до смърт. Радвам се, че си тук, Кавано... Наистина...

Той предвидливо реши да замълчи. Ако останеше няколко часа сама в стаята си, Кимбърли щеше да се вразуми.

— Опитай да поспиш малко, Ким. Всичко ще бъде наред. Който и да е бил до прозореца ти, вече знае, че не си сама.

Кавано вдигна поглед към нея. Тялото му все още тръпнеше от желание и копнеж. Както бе боса и с разбъркани коси, Кимбърли изглеждаше съвсем крехка и уязвима. Решително отпъждайки всякакви еротични мисли, Кавано се отправи към антрето, но точно тогава промени решението си, спря и каза:

— Има още нещо, Ким.

— Какво? — озадачено попита тя.

— Следващия път, когато ти наредя нещо в подобна ситуация, очаквам да се подчиниш.

Още в същия миг мъжът разбра, че е направил грешка. Лицето на Кимбърли се превърна в маска на женско високомерие.

— Тъй като в бъдеще не очаквам кой знае колко подобни ситуации, това изобщо няма да бъде проблем. Лека нощ, Кавано.

Той излезе от стаята, без да каже нито дума. Изгаси лампите, спря пред камината и разбута жаравата. В този момент Кимбърли угаси лампата в спалнята си. Миг по-късно цялата къща утихна. Последната мисъл на Кавано, преди да го обори сънят, беше как Кимбърли бе започнала да откликва на ласките му.

Само да имаше още малко време... може би щеше да се люби с нея. Осъзнаването на този факт напълно го успокои и той заспа.

На сутринта Кимбърли се събуди в мрачно настроение. Бе вече напълно убедена, че не трябва да остава и един час сама в тази къща. Мъжът в съседната стая ѝ предлагаше закрила. За нея нямаше друго разумно решение, освен да замине с Кавано за имението му.

Откъм банята се дочу шум от течаща вода. Някой се миеше. Вратата бе затворена.

— Кавано, в банята ли си? — извика Кимбърли.

— Защо? Друг ли очакваше? — попита иронично той.

— Ще ти бъда благодарна, ако си спестиш остроумията — предупреди тя.

Миг по-късно вратата на банята се отвори и на прага застана Дариъс Кавано. Смарагдовозелените му очи весело заблестяха, когато Кимбърли неодобрително поклати глава.

— Твоят проблем е, че не си свикнала да живееш с мъж или с когото и да било друг. Не се тревожи. Аз съм възпитан доста добре и нямам намерение да оставя мокрите хавлиени кърпи на пода.

— Свърши ли? — попита Кимбърли с леден тон, чудейки се дали е останала достатъчно топла вода за нея.

— Току-що.

— Добре. Значи можеш да се заемеш с приготвянето на закуската.

Кавано се остави да бъде избутан от банята.

— Човек трябва да си вземе отпуска, за да те научи на някои съвсем елементарни компромиси, които се налагат при съжителството!
— възкликна той.

— Когато става въпрос за сутрешния ми душ, не понасям никакви компромиси! Пригответи яйцата, Кавано. Обичам ги добре изпържени.

Кимбърли понечи да затвори вратата, но изведнъж спря и добави:

— О, между другото, реших да приема поканата ти... поне за няколко дни.

— Значи тази сутрин няма да спориш с мен по повод съвместното ни заминаване? — закачливо вдигна вежда Кавано.

— Предложението ти в сила ли е още?

— Никога не е било предложение, Ким, а по-скоро изискване. Не мога да остана при теб, защото къщи ме очакват много ангажменти. А няма как да те оставя тук сама... Не и след онова, което се случи снощи. Единственият изход е да дойдеш с мен.

— Ако аз трябва да се науча на някои компромиси, то ти изобщо не знаеш какво е такт и дипломация... — вирна брадичка Ким.

— Имаш предвид да науча как една заповед може да прозвучи като молба? — небрежно подхвърли Кавано.

Кимбърли вбесено затръшна вратата под носа му, отказвайки да отговори на въпроса му, преди да е изпила сутрешното си кафе.

Половин час по-късно Кимбърли влезе в кухнята, облечена в нови джинси и розова памучна фланела. Одобрително вдъхна апетитния аромат, носещ се от готварската печка.

— Не е зле, Кавано... Никак не е зле!

Тя огледа критично пържените яйца и препечените филийки.

— Правя каквото мога, за да си доволна — измърмори Кавано.

Кимбърли се усмихна и отвори хладилника.

— Нещо ми подсказва, че и ти си гладен... Откога не са ми приготвяли закуска... Каква подправка искаш за яйцата?

— Само не лютив сос!

Тя го изгледа с укор.

— Нямах представа какво изпускаш. Обожавам яйца с лютив сос...

Като остави буркана със соса на масата, Кимбърли се пресегна, за да вземе няколко салфетки и погледът ѝ падна върху писмото, изпратено от адвокатската кантора в Лос Анджелис. Пликът беше отворен.

— Какво означава това? — попита тихо тя, взе плика и го показа на Кавано.

Кавано тъкмо изсипваше пържените яйца в две чинии.

— И аз щях да те питам същото — рече невъзмутимо той.

— Но ти си го отворил!

Кавано кимна, остави тигана в умивалника и взе чиниите с яйцата. Кимбърли го изгледа смаяно.

— Ти напълно съзнателно си отворил чуждо писмо?!

— Любопитен бях...

— Любопитен! Боже мой, Кавано, кой ти дава право да любопитстваш по повод моята частна кореспонденция!

Той продължаваше да я гледа с невъзмутимо спокойствие.

— От опит знам, че адвокатските писма често носят неприятности... И тъй като ти не прояви желание да отвориш това писмо, реших, че ще е най-добре да го разпечатам аз.

Кимбърли се отпусна съкрушено на стола.

— Не мога да повярвам, че си го направил — каза тя едва чуто.

Кавано крадешком я стрелна с поглед и попита:

— Ким, кои са господин и госпожа Марланд?

— Съвсем хладнокръвно да отвориш чуждо писмо! Не мога да повярвам! Подобно нещо е забранено със закон — продължаваше да нарежда тя, без да обръща внимание на въпроса му.

— Ким, кои са семейство Марланд? Защо искат да се свържат с теб чрез адвокатската кантора? Защо изобщо искат да се срещнете?

— Винаги ли така се разпореждаш с хората около себе си? Защото, ако е така, не виждам по какъв начин задържаш работниците си. Сигурно непрекъснато вбесяваш роднините си...

— Ким, отговори на въпроса ми — прекъсна я нетърпеливо той.

— Защо трябва да отговарям?

— Защото ако не го направиш, аз самият ще се свържа с адвоката и ще разбере кои са господин и госпожа Марланд.

— Първо накърняваш личната ми свобода, а сега ме заплашваш — процеди през зъби Кимбърли.

— Моля те, Ким! Бъди разумна! Само се опитвам да разбера доколко е сериозно положението. Може би всичко е свързано с онзи негодник, когото видя снощи... Или пък с отвличането на Скот...

Кимбърли бе толкова изумена от предположението му, че не можа да се сдържи.

— Господи, не! Уверявам те, че господин и госпожа Уесли Марланд никога не биха изцапали чистичките си ръце с нещо толкова мръсно като отвличането на дете.

— Тогава кажи ми кои са те? Защо искат от теб да се свържеш с тях?

Кимбърли реши, че не си струва да продължава да упорства. Освен това истината едва ли можеше да навреди на някого.

— Родителите на баща ми — отвърна тя.

— Баба ти и дядо ти?!

— Формално погледнато, да. Но всъщност не се възприемам като тяхна родственница, освен в чисто биологичен аспект. Аз дори не ги познавам.

— Но от писмото личи, че искат да се срещнат с теб...

— Малко са закъснели, за да играят ролите на любещи баба и дядо.

— Какво се е случило? — попита Кавано.

— Закуската не е най-подходящият момент за обсъждане на неприятни семейни истории — ведро отвърна Кимбърли.

— Отдавна съм разбрал, че изобщо няма подходящ момент за това. Значи може да е и по време на закуска — сухо рече Кавано.

Нещо в тона му привлече вниманието на Кимбърли и тя изгледа скришом мъжа. Какво ли беше миналото му? Нали спомена, че невинаги е изкарвал прехраната си с производство на вино?

— Кажи ми, Ким — прекъсна мислите ѝ той.

— Историята е кратка и болезнена. Всъщност предвид семейната ти среда, навярно много добре ще разбереш гледната точка на господин и госпожа Марланд. Баща ми е бил техен единствен син и наследник. Марландови притежават много земя в Пасадена, Калифорния и имат големи капиталовложения навсякъде из щата. Те са от стар род. Семейната история води началото си още от дните на испанските колонизатори — много гордост, много имоти, много пари. Те възпитали баща ми като достоен наследник на парите им и

семейното име. Доколкото зная, той е бил напълно подготвен да поеме ролята си в живота. Посещавал частни училища, предоставено му било всичко най-добро, което се купува с пари. Ала един ден баща ми извършил сериозна, съдбоносна грешка. Влюбил се в майка ми...

— Нека отгатна... Майка ти не била от подходяща среда — прекъсна я Кавано с леден тон.

— Майка ми била нископлатена, претрупана с работа медицинска сестра. Тя изобщо нямала среда, да не говорим за подходяща. Била сираче. Запознала се с баща ми, когато той постъпил в болницата за лека безобидна операция. Знаеш какво казват хората за пациентите, които се влюбват в медицински сестри, нали?

— Не. Какво казват?

— Няма значение. Очевидно това е често срещан синдром. Обикновено любовта свършва веднага щом пациентът напусне болницата. Само че в случая с баща ми не станало точно така. Той знаел, че никога няма да получи одобрението на родителите си да се ожени за майка ми и в една страстна нощ двамата избягали в Лас Вегас, за да сключат брак там.

— Поставил родителите си пред свършен факт, така ли? — обади се Кавано.

— Да, но Марландови били вбесени и веднага поискали от него да се разведе. Предполагам, отначало баща ми опитвал да се противопостави, но те започнали да го обработват, като изтъквали дълга към семейното име и благосъстояние. Натяквали му добре да размисли на какво трябва да бъде верен. А после спрели издръжката му. Родителите ми се развели скоро след това.

— А когато си се родила ти?

— Абсолютно нищо не се случило. От Марландови нямало никаква вест.

— Ти дори не носиш фамилното име на баща си.

— Не желая. Приех името на майка ми.

— Скот ми каза, че майка ти починала преди няколко години — тихо рече Кавано.

— Почина при катастрофа на магистралата за Лос Анджелис — обясни Кимбърли.

— Защо Марландови искат да влязат във връзка с теб сега, след толкова години?

— Защото благородният им син и наследник, моят баща, нямал други деца — горчиво се усмихна Кимбърли. — Е, оженил се втори път, разбира се, но жена му се оказала неспособна да има деца. Баща ми загинал при катастрофа с яхта една година след смъртта на майка ми... Поне така твърдят адвокатите от тази кантора.

— Значи сега Марландови нямат никой друг, освен теб?

— Нямам и мен! Трябваше да помислят за семейството на сина си преди двайсет и осем години. Сега е твърде късно. Навремето са предпочели да използват цялото семейно влияние и мощ. Сега трябва да се примирят с резултата. Никога няма да им простя онова, което са сторили на майка ми.

— В писмото от адвокатската кантора се казва, че за теб е предвидена голяма сума, ако приемеш да се срещнеш с господин и госпожа Марланд.

— Нямам нужда от техните пари и не ги искам.

— А не искаш ли да имаш семейство? Ти си толкова самотна, колкото са баба ти и дядо ти.

— Семейните връзки не са ми по вкуса. Не и след всичко, което причиниха на майка ми.

— Значи затова толкова много искаш да си намериш мъж, свободен като теб?

— Анализът ти е безпогрешен. Ако някога реша да се омъжа, то ще бъде за човек, когото няма да се налага да делия с поколения отговорности, имоти и пари.

— И, разбира се, той трябва да е напълно способен да общува с теб без думи.

— Смешно ли ти се вижда? — попита Кимбърли с хладен тон.

— Смятам, че живееш в нереален свят. Искаш мъж, който ще се появи отнякъде си, който няма да е свързан с друг, освен с теб, и ще мисли точно така, както мислиш ти.

— Тази фантазия ми харесва — отвърна небрежно Кимбърли.

— Но може да ти хареса и действителният свят — осмели се да каже Кавано.

— Няма начин!

— Сигурна ли си, че никога няма да харесаш истински мъж — от плът и кръв?

— Не и за дълго... Би ли ми подал конфитюра? — язвително рече Кимбърли.

— Това означава ли, че искаш да сменим темата? — Кавано ѝ подаде конфитюра от ягоди.

— Непрекъснато ме изумяваш с проникателността си — усмихна се лъчезарно Ким.

— Притежавам и други способности, но ти имаш толкова много предразсъдъци спрямо мъже с моето положение, че едва ли някога ще се престрашиш да изпробваш уменията ми... Нали?

— Ако говориш за това как си успял да разчетеш мислите ми вчера...

Кавано нетърпеливо поклати глава.

— Онова, което се случи вчера, не беше телепатия. Просто съумях да съпоставя фактите и разбрах, че само ти може да си звъняла въкъщи. А след като бездруго имах намерение да дойда, реших да тръгна по-рано от предвиденото. Не, Ким, нямах предвид свръхестествени способности, а нещо съвсем конкретно — например способността ми да те задоволя в леглото.

Кимбърли пресуши чашата си на един дъх и с трясък я остави в чинийката.

— Не си прави труда. Ако мислиш, че ще спя с теб в замяна на закрилата, която ми предлагаш, можеш да си тръгнеш още сега. Сама ще се погрижа за себе си.

В зелените очи на Кавано внезапно блеснаха гневни искри.

— Когато реша да спя с теб, магьоснице, аз ще поставя условията, а не ти. И можеш да бъдеш сигурна, че няма да предложи размяна на секс срещу закрила. Не само ти имаш железни правила, когато става въпрос за интимни отношения. Мога да бъда щедър, но не ми се налага да си купувам жените... с пари, със закрила или с каквото и да било друго! Разбрахме ли се?

Кимбърли прехапа устни, сепната от буйния му гняв.

— Не исках да те обидя, Кавано — хладно се извини тя.

И наистина беше така — не желаше да го предизвиква. Той просто бе изчерпал търпението ѝ.

— Превъзходно! Може би все пак между нас наистина съществува тайнствена, телепатична връзка! Поне знаеш кога да отстъпиш...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лозята и винарната на Кавано бяха като от рекламна картичка на долината Напа: ниски хълмове, покрити с равно подрязани лозници, заобикаляха огромна, подобна на замък, сграда. През лозята минаваше алея, очертана с дървета, която водеше към винарната.

Кимбърли седеше до Кавано, който умело управляваше червения си ягуар. Когато приближиха дома му, тя отново бе обзета от силни подозрения.

— Този замък изглежда така, сякаш е бил тук поне триста години.

— Не съвсем... Баща ми построил винарната през хиляда деветстотин и шейсета година. Отворена е за посещения три дни от седмицата. А аз построих главната сграда преди две години. Ето, това е семейната ни история.

— Но семейството ти е във винарския бизнес на Калифорния от няколко поколения?!

— Да, така е.

Домът на Кавано се извисяваше върху един от хълмовете над винарната. Беше защитен от погледите на любопитните туристи чрез железен портал и измамно безобидна каменна ограда.

— В оградата съм инсталирал алармена система. Никой не може да влезе, без да бъде забелязан от Старки.

— Кой е Старки?

— Един приятел. Отговаря за сигурността тук. Заради многобройните туристи, които ни посещават, трябва да има известен контрол. След инцидента със Скот подобрихме мерките за сигурност... Докато си в имението, Ким, нищо лошо няма да ти се случи. Не искам да излизаш извън тази ограда, без да те придружава някой. Ясно ли е?

Кимбърли хвърли поглед към оградата на своя нов затвор и се запита каква ли нова беда я очакваше. Безпокойството отново загриза сърцето ѝ.

— Вуйчо Дариъс! Вуйчо Дариъс, ти я доведе! Знаех си! — Сияещото лице на Скот Емъри се показва на прозореца на колата. Детето спря поглед на Кимбърли. — Здравейте, госпожице Сойер. Помните ли ме? — рече момчето, като че ли позасрамено.

— Честно казано, Скот, никога няма да те забравя! — засмя се Кимбърли.

— Ким ще ни погостува — каза Кавано и разроши косата на племенника си.

— О, ще ѝ покажа новия си електрически влак!

— Госпожице Сойер, толкова се радвам, че сте сред нас. Казах на Дери да не се връща сам.

До колата бе застанала млада и привлекателна тъмнокоса жена, която имаше същите зелени очи, като на Кавано. Кимбърли бързо излезе от колата, без да чака домакинът да ѝ отвори вратата, и протегна ръка за поздрав. Бе почти сигурна, че това е сестрата на Кавано.

— Джулия?

— Още от онази нощ, в която Дери доведе Скот и ми разказа какво се е случило, искам да се запозная с вас. Сигурна съм, че ви е казал колко сме ви признателни всички заради онова, което направихте. Очарована съм, че Дери е успял да ви убеди да дойдете.

— Благодаря — смутено рече Ким, чудейки се дали семейството на Кавано ще продължи да се държи любезно с нея, когато стане ясно, че престоят ѝ тук е за неопределено време.

— Здравей, Старки! Ела да се запознаеш с Кимбърли Сойер! Двамата с теб ще се грижим за нея известно време! — извика Кавано, прекъсвайки мислите ѝ.

Кимбърли успя да наподобии любезна усмивка. Мъжът, който приближи, наистина беше олицетворение на непоколебимост. Лицето му бе сурово и сигурно не познаваше усмивката. Чертите му бяха грубо изсечени, а зад тях сякаш прозираше както високият му интелект, така и неясна скрита заплаха. Тъмните му очи безпощадно я преценяваха. Кимбърли почти се разтрепери, чудейки се откъде ли Кавано е намерил такъв човек за охрана.

— Време беше да дойдете, госпожице Сойер. Кавано има нужда от вас — промълви Старки с дрезгав вибриращ глас и строго поклати побелялата си глава.

Преди Кимбърли да се съвземе, за да отвърне на тази толкова скандална забележка, Старки се обърна и влезе в къщата.

— Не обръщай внимание на Старки. Той е малко странен, но е мил! — възкликна весело Джулия.

— Никой вече не би могъл да мине покрай него, за да напакости на Скот — рече тихо Кавано и внесе куфарите на Кимбърли.

— Да, така е. Горкият Старки! Беше така съсипан, когато отвлякоха Скот. Понесе го много тежко... Вината не беше негова, разбира се. Отвлякоха Скот, когато се прибираше от училище. Тогава му позволявахме да ходи на училище с велосипед. Естествено, вече не му разрешаваме... Старки го води и го взима с колата — обясни Джулия.

— Разбирам — успя да вметне Кимбърли, доволна, че нищо повече не бе казано по повод забележката на Старки. За по-сигурно тя реши да изрази възхищението си от къщата. — Колко е красив домът ви, Джулия! Прилича на истински старинен замък.

— Но за щастие има всички съвременни удобства, както и много стаи. Хайде, бих искала да те заведа в твоята спалня. Пригответихме я предварително, в случай че Дери успее да те убеди да дойдеш.

По стълбите се зададе закръглена ниска жена и Джулия веднага я представи:

— Това е госпожа Лосън. Тя се грижи за всички ни. Не зная какво бихме правили без нея. Сигурно къщата би се разпаднала. Госпожо Лосън, това е Кимбърли Сојер.

Пълничката икономка подаде енергично ръка, а в сивите ѝ очи светна весела искрица.

Колко ли още хора живееха в къщата, питаше се Кимбърли. Чувството ѝ, че е обкръжена, се засилваше. Внезапно от слънчевата всекидневна изскочиха две жени и нададоха възторжени викове.

— О, ти сигурно си Ким! Толкова се радвам, че дойде, мила! Аз съм лелята на Дери, Мили Кавано! — възкликна по-възрастната жена.

Мили Кавано имаше, разбира се, типичните за рода Кавано смарагдовозелени очи, ала някога черната ѝ коса сега бе на места елегантно посребрена и стегната в кок, който ѝ придаваше кралска осанка. Мили бе висока и доста представителна жена. Очите ѝ искряха весело и в тях прозираше нейното вечно любопитство. Кавано бе

споменал, че Мили е загубила съпруга си преди няколко години и сега посвещава времето си на задоволяване на различни странни прищевки.

Кимбърли знаеше, че много ще си допадне с лелята на Кавано, но усети, че жената зад Мили, облечена в бледозелена рокля и с червен тюрбан на главата, също много ще ѝ хареса.

Джулия побърза да ги запознае.

— Ким, това е приятелката на леля ми, Ариел Луелин. Ариел и леля Мили са неразделни.

— Нищо подобно! С Мили се забавляваме и прекарваме много време заедно, но не сме неразделни, нали, Мили? — заяви гордо Ариел и се здрависа с Кимбърли.

— Злостна клевета — съгласи се Мили. — Колко време ще останеш при нас, скъпа?

— Няколко дни, предполагам...

Кимбърли се чувстваше неловко. Някъде дълбоко в себе си тя непрестанно се питаше как Кавано изтърпява толкова много хора около себе си.

— Това ли са всичките обитатели на къщата? — попита Кимбърли, когато Джулия я поведе по коридора.

— За момента, да. Но през деня има много посетители. Най-вече работниците, които идват при Дери и госпожа Лосън. Както и много приятели на Скот. А Мили и Ариел често канят гости на чай...

— Доста е оживено — предпазливо рече Кимбърли.

— Свиква се.

Ким едва потисна възклицанието си, когато Джулия я въведе в спалнята, приготвена за нея.

Стаята бе топла и уютна, с изглед към лозята.

— Надявам се да ти хареса тук. Щом приключи разговора със Старки в кабинета си, Дери ще донесе куфарите ти — обясни Джулия.

Кимбърли изведнъж осъзна, че Кавано не ги бе последвал до стаята.

— Не бързам. Трябва само да си взема пишещата машина и кашона с хартията от колата.

— Не се тревожи. Старки ще се погрижи... Толкова се радваме, че си сред нас! Никога няма да можем да ти се отблагодарим.

— Моля те, нека не говорим за това! Наистина не е кой знае какво...

— Щеше да мислиш иначе, ако беше твоят собствен син... През онези дни бях просто кълбо от нерви. А когато пристигна бележката за откупа, си помислих, че ще полудея. Дотогава все си казвах, че може да е Тони, бащата на Скот. Успокоявах се с мисълта, че му е баща и не би го наранил. Но след като получихме бележката, разбрах, че е истинско отвличане. Беше ужасно!

Кимбърли изгледа смаяно Джулия.

— Искаш да кажеш, че бащата на Скот... О, разбирам. Ти си завела дело за родителските права над детето...

— Не. Тони не желаше да се грижи за дете. Той побесня, когато разбра, че съм бременна. Но беше бесен и когато се наложи да си отиде.

— Разведе се с теб, така ли?

— Доста неохотно... Не искаше да се разведе с парите на Кавано. Тогава Дери заяви, че не съществуват други пари, освен онези, които държи под контрол.

Кимбърли неловко пристъпи от крак на крак. Не ѝ се искаше да научава подробности от живота на рода Кавано.

— Разбирам — вяло рече тя, ала Джулия продължи без колебание.

— Баща ми обяви фалит преди три години, а след това двамата с майка ми загинаха при злополука, когато се връщаха от Тахо с частния си самолет. Няколко месеца по-късно пристигна Дери и спаси винарната, както и цялото семейство.

— Пристигна ли?! Откъде? — изненада се Кимбърли, която до този момент бе мислила, че Кавано е живял само в имението.

— Той имаше собствен бизнес... Търговска компания за внос и износ на стоки. Пътуваше често в чужбина. Беше натрупал доста капитал, с който всъщност изправи на крака винарната. Той овладя положението, анализира отношенията ни с Тони и накрая го прогони от имението.

Кимбърли я изгледа втрещена.

— Ти обичаше ли Тони?

— Когато напускаше имението, бях доволна, че ще се отърва от него... Той ме използваше от години, надявайки се да наследи парите на баща ми... А аз си мислех, че ме обича. Беше успял напълно да ме заблуди. Дери обаче веднага разбра що за човек е... Между другото,

брат ми и Старки са доста добри познавачи на човешката природа и са развили безпогрешен нюх за хора като Тони Емъри. Беше ужасна травма за мен, но се радвам, че всичко свърши.

Кимбърли се замисли над случилото се с Тони Емъри. Каква ли беше истината? Не беше ли станал и той жертва като майка ѝ? Но ако Тони не беше просто пресметливо жиголо, Кавано едва ли би причинил такава болка на сестра си... А и самата Джулия изглеждаше напълно доволна, задето съпругът ѝ си е отишъл.

Кавано се появи чак за вечеря. По това време Кимбърли бе вече смъртно уморена. Едва дочака госпожа Лосън да разчисти масата след десерта и под предлог, че я боли глава, се оттегли в стаята си, като взе чашата билков чай, предложена ѝ от Ариел. Просто не бе свикнала да бъде заобиколена от толкова много хора! А за вечеря нямаше дори лютив сос! Какъв ужас!

Не след дълго някой почука на вратата ѝ. Кимбърли така се стресна, че едва не разля чая си. Наметна халата, очаквайки да види Скот или Джулия. Ала на прага стоеше Кавано. Той влезе, без да чака покана, и попита:

— Мислиш ли, че ще издържиш?

Кимбърли пое шумно въздух.

— Кавано, просто не съм свикнала да живея с толкова много хора.

— Зная... А как мислиш се чувствах аз, когато дойдох тук за първи път? Мислех, че ще полудея!

— Така ли?

— Мога само да кажа, че човек свиква.

— И Джулия твърди същото — усмихна се Ким.

— Аз лично с нетърпение чакам деня, в който Джулия ще се омъжи за Марк и заедно със Скот ще се премести да живее при него... А леля Мили и тази малко странна Ариел ще тръгнат някъде на пътешествие. С огромно удоволствие ще им платя пътуването, повярвай ми... — Кавано замълча за миг, после продължи колебливо: — Но дори когато не всички са тук, пак не е спокойно! Само работата във винарната стига, за да поддържа всичко тук в движение.

— Мога да си представя.

Кимбърли имаше усещането, че Кавано иска да ѝ каже още нещо, но бе твърде уморена и не можеше да се досети какво е то.

— Предполагам, че си уморена — подхвърли той.

— Малко... Скот ми е изготвил такава програма за утре, че е най-добре веднага да заспивам.

До този момент Кавано крачеше нервно из стаята, но изведнъж спря точно пред Ким и каза:

— Всички мислят, че спим заедно... Нали разбираш?

— Какво?!

— Боя се, че всички го мислят... Освен Скот, разбира се. Той още не се сеща за тези неща.

— Но... аз... ти... Ние почти не се познаваме! Как може някой да помисли... — избухна Кимбърли.

— Всички знаеха, че планирам да дойда при теб, за да те видя. Не съм пазил намерението си в тайна. През последните седмици пътувах няколко пъти по работа, а тук са помислили, че се измъквам, за да се видя с теб. Освен това знаят, че снощи сме били заедно и, естествено, мислят, че сме се любили. Смятах, че ще бъде добре да те предупредя.

— Господи! Много съм ти признателна! — язвително подхвърли Ким. — Когато дойде да ме вземеш, знаеше ли, че всички тук ще си помислят подобно нещо? — попита Кимбърли вбесена.

Кавано не обърна внимание на въпроса ѝ, а продължи:

— Нищо лошо не се е случило, Ким. Успокой се! Нима е толкова страшно? Просто цялата фамилия иска аз да се оженя. Нека си пофантазират... Безобидно е.

— Безобидно за кого? Та аз ще изглеждам като пълна глупачка!

— Защо ще изглеждаш като глупачка? — Очите на мъжа гневно заблестяха.

— А как ще изглежда според теб жена, която спи в къщата на богат мъж, надявайки се да се омъжи за него?

— Но ти не искаш да се омъжиш за мен, нали, Ким?

Той приближи, повдигна брадичката ѝ и с жаден поглед обходи лицето ѝ.

— Както и ти не би искал да се ожениш за някоя като мен... Но в този случай смешната съм аз, а не ти...

— Защото си жена ли?

— Съмнявам се, че има нещо общо с пола... На бившия съпруг на Джулия не му е помогнало много това, че е мъж, нали? По-скоро

става дума за пари, власт... Ти ги имаш, а аз не.

Кавано пхна ръце в задните джобове на джинсите си и каза:

— Какво знаеш за Емъри?

— Не много. Джулия току-що ми обясни как си го изгонил преди няколко години.

— Тони Емъри мамеше сестра ми от доста време. Не го беше грижа нито за нея, нито за Скот. Освен това мамеше и баща ми, който бе достатъчно добър, за да му повери счетоводството на винарната. Емъри беше отрепка. А когато разбра, че аз контролирам финансите в семейството, напусна драговошно, защото знаеше, че няма да го подкрепя, както би направил баща ми.

— Разбирам — рече сконфузено Кимбърли, но не посмя да го погледне.

— Нима? Много се съмнявам! Ти мислиш, че горкият Тони е бил в положението на майка ти, когато се е опълчила срещу баба ти и дядо ти, но съвсем не е така, уверявам те! Щях да се погрижа Емъри да получи добра работа, ако милееше за Джулия и Скот. Обаче той изобщо не се интересуваше от тях...

— И ти го прогони.

— Както обясних вече, не беше трудно да го убедя да си отиде. Ким, между положението на майка ти и това на Тони Емъри няма нищо общо.

— Точно така... Е, стана късно. Сигурна съм, че дори да знаят за нашите съвместни преспивания, роднините ти едва ли очакват да го правим тук, под семейния покрив. Не се чувствай задължен да оставаш по-дълго само за да поддържаш илюзията.

— Понякога си доста заядлива, магьоснице — изръмжа Кавано.

— Само когато ме притиснат до стената.

— А сега се чувстваш притисната, така ли? — попита той с неочаквана топлота и нежност.

— Да.

— Ким, всичко ще бъде наред. Тук си на сигурно място. Кълна ти се!

Тя кимна. Докато беше в имението, щеше да бъде защитена от мъже с черни наметки и ножове, но това не я предпазваше от самия Дариъс Кавано. В този миг очите им се срещнаха и Кимбърли би могла да се закълне, че двамата взаимно прочетоха мислите си.

Кавано поклати глава.

— Не мога да ти обещавам нищо във връзка с нашите отношения, Ким. Само това, че ще те пазя.

Той излезе и тихо затвори вратата след себе си, преди Кимбърли да успее да възрази.

Два дни по-късно Кавано стоеше до прозореца в кабинета си и гледаше как Кимбърли излиза от къщата. Тя се огледа нервно и пое през градината. От време на време поглеждаше през рамо, за да се увери, че никой не я следи. Дариъс Кавано знаеше точно какви мисли минават през главата ѝ в този момент.

Свобода!

Кавано разбираше, че тя бяга от имението... Всички в къщата знаеха каква роля бе изиграла Кимбърли при спасяването на Скот. Сега си мислеха, че знаят каква роля ще играе тя в живота на Кавано. Той следеше от прозореца нейното бягство, а в ъгълчетата на устните му се появиха сурови бръчици. Кимбърли можеше да се разхожда сама единствено до каменната ограда, но днес тя изглежда щеше да наруши правилата. Искаше тишина, спокойствие и уединение и щеше да прескочи оградата, за да ги получи. Той се наведе и погледна към страниците, които бе взел от стаята ѝ само преди няколко минути. „Вендета“ беше роман, в който действието се развиваше с невероятна бързина. Сигурно щеше да бъде поредният успех от серията „Ейми Солитер“. Всъщност Кавано харесваше Ейми. Джош Валериън обаче го дразнеше. Идеше му да го удави в някоя от цистерните за ферментация!

— Дери, тя излезе от имението. — Старки стоеше на прага на стаята.

— Зная — отвърна Кавано.

— Искаш ли да тръгна след нея?

— Не, аз ще я доведа. В момента е малко разстроена... Не ѝ се сърдя. Знам как се чувства понякога. Откри ли нещо за онзи с камата?

Старки поклати глава.

— Ако имахме малко по-точно описание... Тази работа се заплита все повече! Има още няколко възможности, които трябва да проверя. В тази част на Калифорния не са много местата, където ръчно изработват ками. Започва да ми се струва, че си имаме работа с истински манияци.

— Вещиците на Скот ли?

— Да... Обаче властите не разсъждават по този начин. Кренстън предпочита собствените си праволинейни теории. Така че ще трябва сами да проверим нашия вариант.

Кавано кимна. Със Старки бяха свикнали да вършат всичко по свой собствен начин.

— Имаме ли достатъчно наши хора, които да работят по случая?

— Трима. Но наистина са добри — увери го Старки.

— Добре... Е, аз ще тръгвам, че трябва да прибера нашата скитаща гостенка — рече Кавано и остави на бюрото страниците, в които преди минути се бе зачел.

— Ти не остана снощи при нея — замислено рече Старки.

Кавано трепна при тези думи и отвърна:

— Твоята работа е да държиш под око хората в имението, а не да надничаш през ключалките!

Старки повдигна вежда, преструвайки се на изненадан.

— Съжалявам.

— За какво? — процеди Кавано.

— За това, че прекрчих границата между работодател и наемник.

Кавано ядно изруга и прокара пръсти през косата си.

— Знаеш много добре, че не си наемник!

— Зная, Дери, но откакто си я довел, си напрегнат като струна. Проблемът не е в това, че спиш с нея, както мислят всички в имението, а в това, че не го правиш.

— Гледай си твоите вещици и магьосници с ножове, Старки! Мога да мина и без психологически напътствия.

Кавано се върна при прозореца и видя как Кимбърли се измъкна навън. Зад него Старки сви рамене.

— Както кажеш, шефе.

— По дяволите, Старки! Какво се опитваш да постигнеш? Искаш да избухна ли?

— О, не! Не и аз... Бил съм няколко пъти до теб, когато си избухвал! Предпочитам да си изкараш яда на Ким... Нещо ми подсказва, че тя може да се справи с такава ситуация. Иди и излей част от напрежението си при нея. Бездруго всички смятат, че спиш с Ким. Значи можеш да отидеш при нея и наистина да го направиш...

Кавано изгледа гневно приятеля си, събра страниците от бюрото и му ги подаде с думите:

— Твоите теории как човек трябва да се отнася към жени като Ким, ме изумяват до краен предел... Затова прочети и виж какво търси една жена у един мъж!

— Какво е това? — попита Старки и с любопитство прелисти страниците.

— Последният роман, върху който Ким работи в момента. Обърни специално внимание на Джош Валериън.

— Защо?

— Защото той е идеалът на Кимбърли за мъж.

— А пък ти не си подходящ за ролята на Джош Валериън, нали? — ухили се Старки.

— Валериън е изцяло отдаден на героинята. Той винаги знае какво мисли тя и какво чувства. Дори нещо повече. Валериън разбира безпогрешно мислите и чувствата ѝ.

— Е, и какво толкова трудно има в това? Ти винаги си бил добър в разчитането на чужди мисли. Нима не знаеш какво мисли Ким през по-голямата част от времето?

— Да, но за беда това не ми помага много — отвърна Кавано, заобиколи бюрото и взе коженото си яке.

— Защо?

— Защото невинаги съм съгласен с онова, което тя мисли, и невинаги го одобрявам.

Старки изгледа смаяно приятеля си.

— Че защо трябва винаги да си съгласен?! Ти си мъж, а тя е жена! Не е възможно да реагирате по един и същи начин!

Кавано се усмихна.

— Знаеш ли, Старки, ти си невероятен! Винаги улучваш право в целта! Абсолютно прав си. Защо трябва да се тревожа, че не съм като Джош Валериън? Ким е зряла жена и не се нуждае от мистично същество, което да е също като нея. Тя има нужда от мъж.

— От теб.

— Дяволски прав си.

Кавано спря за миг. Нещо прошумоля в якето му. Той бръкна във вътрешния джоб и извади плика с писмото от адвокатската кантора.

— Валериън не е единствената пречка... Моля те, виж какво можеш да разбереш по този въпрос. Искам да говоря с адвокатите, изпратили писмото.

— След Ким ли тръгваш? — Старки пое плика.

— Ами защо да не освободя при нея малко от напрежението, което толкова те безпокои? — измърмори Кавано и се отправи към вратата.

— Като се разкрециш или като я вкараш в леглото си?

Вече при вратата, Кавано се обърна, присвил гневно очи.

— Ще опитам и двата метода... за да видя кой е по-ефикасен.

— Може би вторият — отвърна съвсем сериозно Старки.

Кавано затръшна вратата на кабинета си и тръгна по коридора, извеждащ в градината.

ПЕТА ГЛАВА

Постройката беше ниска барака, разположена в основата на хълма и закътана сред лозниците. Но тъй като беше отдалечена от къщата и скрита от погледа, тя представляваше примамливо убежище. Когато прескочи каменната ограда и забеляза постройката, Кимбърли се насочи право към нея.

Най-после сама, помисли си тя, отвори вратата на бараката и надникна вътре. Още сутринта усети, че ако не се измъкне някъде за пет минути, ще каже или направи нещо, което би било невъзпитано и дори грубо. А за нищо на света не желаше да бъде неучтива.

В бараката бе приятно топло и уютно. Кимбърли остави вратата отворена и любопитно разгледа струпаните сечива, инструменти, сандъци... През пукнатините в стените се процеждаше бледа светлина. Младата жена спря при голямо кожено седло и тъкмо се запита какво ли се е случило с коня, който го е носил, когато изведнъж усети нечие присъствие.

Тя се извърна светкавично, внезапно припомняйки си, че Кавано ѝ бе забранил да излиза сама. В първия миг не можа да разпознае мъжа, застанал на прага. И тогава той се раздвижи...

— Кавано! Ти ли си? Изплаши ме до смърт! — извика Кимбърли и облекчено въздъхна.

Преметнал небрежно през рамо велуреното си яке, той остана на прага.

— Хайде да проверим колко добра е нашата телепатична връзка, Ким. Опитай да разчетеш мислите ми — рече с ирония Кавано.

Кимбърли се навъси и каза:

— Точно сега мога да прочета мислите ти много лесно. Ти си като отворена книга. Сърдиш се за това, че не съм се подчинила и съм излязла сама, нали?

— Сигурно би трябвало. Забраната, която ти наложих, не беше просто хрумване, Ким. Направих го заради твоята безопасност.

— Добре, но трябва да разбереш и аз как се чувствам... Никога не съм умеела да изпълнявам заповеди на хора, които мислят, че знаят кое е полезно за мен. Хайде, давай! Наругай ме!

Кавано пристъпи напред. Сноп слънчеви лъчи огря лицето му. Ярkozелените му очи заискриха и той погледна младата жена с разбиране и топлота.

— Усещам, че и да ти се скарам, няма да има голяма полза. Зная защо наруши правилото и не ме послуша. Ако трябва да бъде съвсем честен, не те виня. Понякога на човек му идва твърде много...

Кимбърли се усмихна плахо.

— Семейството и служителите ти са много мили хора...

— Но от време на време те влудяват.

Тя го погледна с благодарност.

— Просто не съм свикнала с големи семейства.

— Ти не си свикнала с каквито и да било семейства, нали?

— Така е... Прав си, предполагам. Доста време живяхме сами с мама, а после останах сама.

— И така ти харесва?

— Приятно ми е.

— Пълна свобода — додаде Кавано, пристъпи към нея и я погледна право в очите.

— Да.

— Не мислиш ли, че и аз знам какво означава това? Не е нужно да се грижиш за никого, освен за себе си... Не е нужно да разрешаваш чужди проблеми. Свободен си да правиш каквото поискаш... И никой не очаква да се появиш веднага щом те повика — нито сестра ти, нито племенникът ти, нито приятелките на старата ти леля...

Внезапно Ким осъзна, че не само на нея ѝ се иска да остане сама. Престоят ѝ в имението беше временен. Кавано обаче бе в плен на своите задължения към рода. И той нямаше да отстъпи от тях.

— О, Кавано... Не си дадох сметка какво означава това за теб — рече Кимбърли и докосна лицето му.

— Ким! Кимбърли, аз... — Гласът му заглъхна и думите останаха неизречени.

Велуреното яке падна, когато мъжът жадно я сграбчи в прегръдките си. Кимбърли усети ръцете му около тялото си, разтвори устни, подчинявайки се изцяло на волята му. Кавано я притисна още

по-плътно към себе си и тя нададе тих стон. Силната му възбуда я зашемети, изпълни я със страстно желание. Вече трети ден Кимбърли непрекъснато си повтаряше, че изобщо не познава Кавано, за да поддържа каквато и да било връзка с него.

И все пак днес тя осъзна, че той не е чак толкова различен от нея. Кавано бе в плен на една ситуация, която Кимбърли винаги бе успявала да избегне.

— А сега можеш ли да разчетеш мислите ми, Ким? — сподавено прошепна той, плъзна пръсти под памучната фланелка и напипа закопчалката на сутиена й. Свали го и нежно обхвана гърдите й. — Сигурно знаеш точно за какво мисля, Ким. Желая те... Желая те вече цели два месеца! Имам нужда от теб!

— Да! О, да, Кавано — успя да каже тя, прималяла.

— Господи, Ким! Позволи ми да те любя. Желая те до болка. Нямах представа какво означава да си в къщата ми, а да не споделяш леглото ми. — Сутиенът падна на земята и Кавано шумно пое дъх при вида на гърдите й. — Твърди и налети... Натезжали, като моите гроздове през есента. Толкова те желая, Ким! — прошепна той и погали зърната й.

Кимбърли притисна глава към гърдите му и затвори очи. Смътно усети как Кавано постла на земята коженото си яке и я положи върху него. Отпусна се до нея и започна да разкопчава джинсите й.

— Сами сме... Само ти и аз. Всичко е прекрасно... свършено... Ти си свършена! — шепнеше във възбудата си той.

— Не мислех, че между нас може да се получи нещо — промълви тя и го погледна през спуснатите си ресници.

— Нека аз мисля сега, Кимбърли. Ще бъде прекрасно, мила. Кълна се!

С енергично движение той свали панталоните заедно с бикините й... Миг по-късно тя лежеше гола върху якето му, а тялото й излъчваше мека топлина, отразяваща сякаш страстното желание на Кавано.

С треперещи пръсти Кимбърли започна да разкопчава ризата му.

— Ти трепериш като лист! — възкликна Кавано, изненадан.

— Зная.

— Боиш ли се от мен?

— Изглеждам ли ти уплашена?

Той сведе глава и обхвана с устни нежните ѝ зърна, тръпнещи от желание.

— Изглеждаш прекрасна — отвърна Кавано.

— Кавано, струва ми се, че не само аз треперя. Ти боиш ли се от мен?

— Навярно би трябвало. Всеки нормален човек се бои от магьосници... — Той с наслада наблюдаваше как тялото ѝ откликва на всяка негова ласка.

Кимбърли дръпна назад ризата и започна да разкопчава панталона му, но той нетърпеливо я спря, сам свали дрехите си и застана гол пред нея. Като в транс тя съзерцаваше голотата му и очевидната му възбуда.

Кавано я притисна към себе си. Плътта му сякаш я изгаряше. Мъжът я галеше така, сякаш изследваше нещо непознато и неповторимо. Насладата му завладя и нея. Никога преди Кимбърли не бе изпитвала такава възбуда и тъй опияняващо удоволствие. Страстта я погълна като мощен водовъртеж.

— Желая те — прошепна дрезгаво тя.

— Сякаш си изненадана — измърмори Кавано и плъзна ръка между бедрата ѝ.

— Изненадана съм! Никога досега не съм желала някого толкова силно — призна Кимбърли.

— О, Ким!

Пламнал от страст, мъжът я притисна с тяло и погали жадната очакваща го женствена сърцевина. С всяка фибра на тялото си Кимбърли усещаше неговата възбуда, а това още повече разгаряше страстта ѝ.

Кимбърли изстена, почувствала допира на плътта, събрала мъжкото му желание и страст. В тихия ѝ вик се долавяше наслада, примесена със страх. Мъжът отново погали чувствителната ѝ плът и Ким впи нокти в раменете му.

— Колко си красива! Наистина ли ме желаеш тъй силно, магьоснице? — промълви с възторг Кавано.

Гласът му бе дрезгав от възбуда.

— Да! О, Кавано! Да, да...

В следващия миг той проникна дълбоко в нея и тялото ѝ конвулсивно се изви към неговото. Беше неудържим. Облада я така,

сякаш бе неин пленник, както тя бе негова покорна пленница.

Кимбърли се притисна към него, обхващайки го здраво с крака и ръце като във вълшебна паяжина. Буйните му движения вътре в нея я разтърсиха. Той жадуваше тялото ѝ с първична страст, давайки ѝ в замяна всичко от себе си. Младата жена покорно следваше ритъма на неговото пулсиращо желание.

Когато тялото му се стегна, предупреждавайки я за приближавания върховен момент на удоволствие, Кимбърли извика името му, а той впи устни в гърдите ѝ. Усетила зъбите му върху кожата си, младата жена като че ли се понесе над невидими върхове.

— О, господи! Кавано!

— Сега, Ким! Дай ми всичко сега!

Тя се потопи в екстаза, отдавайки се изцяло на заливащите я горещи вълни на върховна наслада. Миг по-късно той я последва с пресекилив и дрезгав вик на удоволствие.

Кимбърли потъна в сладка забрава. Тя не усещаше твърдия под, върху който лежеше, нито забелязваше прозаичната обстановка в бараката. Знаеше само, че никога досега не бе изживявала такава пълна близост. Можеше да се окаже мимолетна, но докато траеше, беше невероятна!

В този момент на сливане, когато голите им тела излъчваха такава топлина и бяха тъй уязвими, Кимбърли усети, че Дариъс Кавано преживява всичко, което чувстваше и тя. Веднъж завинаги връзката им бе минала сякаш в друго измерение.

Кавано се отдръпна бавно, обърна се настрани, за да може по-добре да я притисне към себе си. Ръката му бе топла, нежна и силна.

— Дали по-късно няма да се разгневиш? — попита мъжът, изпивайки с поглед сияещото ѝ от любов лице.

— За това, че се любихме ли? Не, Кавано. Беше толкова хубаво...

— Знаех, че ще бъде така — усмихна се той.

— Така ли? Трябваше да ми кажеш!

— Мисля, че опитах... няколко пъти дори, но ти не ме слушаше.

— О, Кавано! Откъде можеш да знаеш?

— В бъдеще трябва повече да ми вярваш. Аз наистина знам какво е най-добро за теб — отвърна той и я целуна нежно по устните.

— Не бих се осмелила да те обременявам с още една отговорност. Бездруго си имаш достатъчно — рече тя и хитро се

усмихна.

— Дори повече от достатъчно.

— Да... Виждала съм как всички в имението искат съвети от теб... дори за дреболии. А ти винаги си готов да изслушаш всеки и да го посъветваш. Чудя се как ти остава време за бизнеса!

Кавано въздъхна, като че ли искаше да се наслади на всеки миг от тази сладостна нега. Беше блажено отпуснат.

— В известен смисъл си права. Когато преди две години дойдох тук, всичко беше невъобразим хаос! Нямахме как... Трябваше да се ангажирам с проблемите както на семейството, така и на бизнеса. Хората бяха отчаяни. Бракът на Джулия беше такава каша! Скот изживяваше душевна травма заради пренебрежителното отношение на баща си. Леля Мили не можеше да превъзмогне скръбта след смъртта на баща ми, работниците се страхуваха, че ще бъдат уволнени, а виното не се търсеше много на пазара. Отгоре на всичко винарната беше пред фалит...

— И ти дойде и пое отговорността за всичко и за всички. Изпълнил си своя дълг към семейството и сега си в негов плен.

— Не мисля, че съм пленник, Ким. Сам избрах пътя си!

В същия миг тя съжали за думите си и побърза да каже:

— Не е важно дали ти си избрал дълга, или той теб. Животът ти напълно се е променил... А как си живял в онези дни, когато си имал фирма за внос и износ на стоки?

— Сигурен съм, че животът ми тогава би ти се сторил доста по-свободен... Пътувах много и се грижех само за себе си и за Старки. А Старки се справя отлично и сам...

— Него пък къде намери?

— При улично стълкновение в невзрачна държавица от Средния Изток. Бях там, в големия град, за да сключа договор за внос на килими, а пък Старки трябваше да... Е, неговата работа беше друга. И двамата се оказахме на погрешното място в неподходящо време. Беше доста напрегнато, но когато всичко приключи, двамата вече бяхме партньори. Преди две години, когато реших да поема управлението на винарната, Старки ми предложи да дойде с мен.

— Сигурно сте много близки.

— Зависи какво искаш да кажеш с това „близки“. Навярно аз зная доста за Старки, но сигурно има дяволски много неща, които не

знам, а и едва ли някой някога ще ги узнае.

— Защо си започнал свой собствен бизнес? Как си успял да се измъкнеш от специалното обучение за поемане на винарната? — попита Кимбърли.

— Като младеж не се интересувах от нея. Искях да се занимавам с нещо по-интересно, аз да съм главното действащо лице, да има много приключения, трудности и сам да изкарвам парите си.

— И успя да намериш всичко това?

— О, да! Намерих го! — възкликна Кавано и се усмихна горчиво.

— Но когато бизнесът ти потръгнал, се наложило да се върнеш тук и да поемеш отговорността за семейството.

Яркозелените очи на Кавано помръкнаха.

— Умееш така да представяш семейните задължения, че да изглеждат като зла участ, която трябва да се избегне на всяка цена.

— Може би защото зная колко изопачени могат да бъдат те.

Кавано се замисли за миг и, подбирайки внимателно думите си, рече:

— Ким, ако баща ти истински е обичал майка ти, нямаше да я изостави само за да угоди на родителите си... и нямаше цял живот да се преструва, че ти не съществуващ. Той щеше да се бори и да накара родителите си да приемат и майка ти, и теб... Виновна е слабостта му, а не чувството му за семеен дълг.

Внезапно Кимбърли усети как в старата барака нахлува студ.

— Май нашият слънчев следобед ще завърши зле... Задават се облаци — рече тя с престорена веселост.

Кавано се надигна на лакът и я погледна замислено.

— Което означава, че не желаеш да говорим за твоите баба и дядо, нали?

— Кавано, винаги съм казвала, че притежаваш невероятна проникателност.

Мъжът нахлузи панталона си и помогна на Ким да се изправи. Погледът му спря върху гърдите ѝ, докато младата жена закопчаваше блузата си.

— Ти също имаш невероятни способности, магьоснице... Чувствам се като нов човек!

Думите му възвърнаха част от топлината, която бе почувствала по-рано. Ала в момента тя изпитваше към него нещо много по-силно

от топлина и страст... Кимбърли умишлено потисна това усещане и каза престорено небрежно:

— Предполагам, бях много по-интересна и освежителна напитка от онези странни отвари, които Ариел непрекъснато поднася.

— Ти си много повече от освежителна напитка, Ким... Хайде, мила, колкото и да ми е неприятно да прекъсна този сладостен миг, налага се да го направя. Трябва да се връщаме. Чака ме толкова много работа...

— Нещо във връзка с винарната ли?

— Да. Има нова програма за пласмента, а трябва да прегледам и финансовия отчет.

— Сигурно никак не е било лесно да измъкнеш винарната от блатото — рече колебливо Кимбърли и му подаде ръка.

— Беше един вид предизвикателство — отвърна той.

Кавано не само че не пусна ръката ѝ, когато приближиха къщата, а още по-здраво я стисна. Когато Джулия се запъти към тях, Кимбърли по навик се настрои за отбрана, но сестрата изглежда нехаеше, че брат ѝ току-що се е любил с гостенката си.

— О, Дери ето те най-сетне! — облекчено въздъхна Джулия. — Откога те търся! Леля Мили и Ариел искат да поканят хиляда души на приема, който организираме. Казах им, че ще питам теб.

— Няма да каним хора, които двамата с теб не познаваме лично. Не искам непознати в имението, докато не хванат онези престъпници!

— И аз това им казах. Сега изготвят списък, който ще ти покажат. О, щях да забравя! Скот също те търсеше из цялата къща. Искане да му сглобиш нов участък от релсите... А пък аз се чудех дали не искаш да говориш с онзи автомонтър. Не мога да се разбера с него. Просто не иска да поправи съединителя безплатно, и това е! Твърди, че колата не била в гаранционен срок. Зная, че ще отстъпи, ако ти говориш с него.

— Вуйчо Дери! Вуйчо Дери! Търсих те навсякъде! Моля те, ела да сглобиш новия участък от релсите!

Преди Кавано да има време да отговори на племенника си, от всекидневната се показа леля Мили, Ариел я следваше по петите.

— Ето предварителния списък с гостите. Джулия каза, че трябва да го видиш. Тъй като днес следобед ще пишем поканите, надявам се, ще успееш бързо да го прегледаш.

Кавано протегна ръка и с неохота взе списъка.

— Добре, лельо Мили... Скот, ела да погледнем набързо тези релси! Джулия, дай ми телефонния номер на автомонтъора...

Беше прекалено! Вече втори ден Кимбърли наблюдаваше близките на Кавано и бе разбрала, че положението няма скоро да се промени. Трябваше да се сложи край веднъж завинаги! Тя взе списъка от ръката на Кавано, а когато той ѝ хвърли озадачен поглед, ведро му се усмихна.

— Боя се, че в момента Кавано няма време да погледне списъка, нито пък да разговаря с автомонтъора. Той трябва да прегледа новата програма за пласмент, както и финансовия отчет. — Кимбърли погледна часовника си и продължи. — Сега е едва три и половина. При това е сряда. По това време всеки бизнесмен е зает. И Кавано смята да направи същото... Скот, ти току-що си се върнал от училище. Намери нещо друго, с което да поиграеш. Вуйчо Дери ще ти помогне да сгловиш релсите по-късно. Джулия, защо ти не прегледаш списъка? Сигурна съм, че знаеш кой е познат на семейството и кой не. Автомонтъорът може да почака до утре. Лельо Мили, започнете с Ариел да попълват поканите, а когато Джулия е готова със списъка, ще напишете и имената. — Кимбърли замълча за миг, огледа смаяните лица около себе си и каза: — Ето, така смятам, че ще стане. Върви да работиш, Кавано! Винарната те чака! Останалите членове от семейството ще се справят и без теб днес. Никой няма да те безпокои до пет часа. Аз лично смятам да попиша...

Кимбърли се усмихна предизвикателно, очаквайки възражения. Нямахше нито едно.

Тя поведе семейството по коридора, а Кавано остана сам. Той видя как кехлибарената ѝ коса се скри зад ъгъла и още секунда-две се наслаждаваше на спомена за случилото се в бараката. Чувстваше се напълно удовлетворен и спокоен. Предстоеше му час и половина, през който никой нямаше да го безпокои. Щеше да свърши куп неща. Мъжът влезе в кабинета, седна зад бюрото и се залови с програмата за пласмента.

Четирийсет и пет минути по-късно някой почука на прозореца. Беше Старки.

— Какво правиш в градината? — извика Кавано и отвори прозореца.

Суровото лице на Старки се изкриви в недоволна гримаса.

— Само отгук можах да се промъкна до теб! Ако тя ме хване, жив ще ме одере!

— Ким ли?

— Да. Издаде е строга заповед никой да не те безпокои до пет часа. Никой няма право да приближава до кабинета ти, освен ако не е въпрос за живот и смърт. Какво става тук, по дяволите?

— Работа — ухили се Кавано.

Изведнъж лицето на Старки се проясни, когато го осени прозрението.

— И тя е решила, че имаш нужда от спокойствие?

— Аз съм шеф, което означава, че трябва да установя някои правила относно това кой може да ме безпокои през работно време — шеговито отвърна Кавано.

— По дяволите! Тази дама май ще постави всички на мястото им! Време беше... Винаги съм ти казвал, че прекалено много се товариш с проблемите на другите.

— Още няма пет часа — каза Кавано и погледна часовника си.

Старки закачливо повдигна вежда.

— И ти искаш да знаеш защо съм си позволил да те безпокоя? По две причини. Първата е, за да ти кажа, че утре в десет часа адвокатите от онази кантора в Лос Анджелис ще се свържат с теб по телефона.

— Благодаря ти, Старки... Каква е втората причина?

— Искан със собствените си очи да видя какъв е ефектът — отвърна Старки и се ухили.

— Ефектът от какво?

— От усилията ти да освободиш част от напрежението. Май имаш успех, Дери. Изглеждаш много добре... Освободен и щастлив.

Кавано го изгледа дяволито и понечи да затвори прозореца.

— Изчезвай, Старки! Или искаш да те издам на Ким?

Старки се ухили още по-широко, покорно се дръпна назад и се изгуби из храсталака в градината.

Кимбърли се взираше в празния лист хартия върху пишещата машина. През последните четирийсет и пет минути не бе успяла да напише дори една-единствена дума. Мислеше само за мъжа, с когото

бе преживяла онези страстни мигове в бараката... Не можеше повече да се заблуждава. Изпепеляващата му страст бе прояснила собствените ѝ чувства. Ако не се бе любила с него, навярно щеше да продължи да се преструва, че между нея и Кавано има само физическо привличане. Сега обаче знаеше, че не е била права. Невероятно разтърсващото и толкова интимно преживяване я бе накарало да признае истината пред себе си. Тя се влюбваше в Дариъс Кавано. Не! Дори това не бе цялата истина — тя вече бе влюбена в него... Беше се случило и нямаше връщане назад.

Любовта не се подчиняваше нито на разума, нито на логиката.

Със свито сърце Кимбърли опита да си представи своето бъдеще. Кавано беше неразделна част от имението и винарната. Ако се обвържеше с него, щеше да се обвърже с всичко останало... След толкова дълги години на бягство от семейни връзки и отговорности Кимбърли се питаше дали все пак не би могла да се приспособи към такава ситуация. Безспорно близките на Кавано бяха безгрижни хора. Важните решения, разбира се, взимаше той. И въпреки това останалите спокойно ангажираха времето му с личните си проблеми. Ако се преместеше да живее тук постоянно, Кимбърли щеше да внесе доста промени.

Изведнъж тя се сепна. Нима мислеше да живее тук завинаги? Та Кавано изобщо не бе поискал такова нещо от нея! Какви ли чувства изпитваше той, след като се бяха любили в бараката? Кимбърли бе сигурна, че за него случилото се не бе мимолетно изживяване. Увереността, разбирането и взаимната любов между нея и Кавано бяха истински. Почти като невидимите нишки, които свързваха Ейми Солитер и Джош Валериън.

В това състояние на еуфория Кимбърли най-сетне успя да се залови за работа.

По-късно, когато всички се събраха на вечеря, никой не изглеждаше разстроен или сърдит заради новите правила на Кимбърли. Както бе обещано, след вечеря Кавано изчезна със Скот, за да сглоби новия участък от релсите. Джулия каза на леля Мили, че е прегледала списъка и че познава всички хора, включени в него.

— Чудесно! С Ариел ще адресираме поканите утре сутринта... Всичко останало написахме днес следобед — добави леля Мили, обръщайки се към Кимбърли, която посрбваше чай пред камината.

— Голям ли ще бъде приемът? — попита Кимбърли.

— Много голям. Докато беше жив бащата на Дери, непрекъснато давахме приеми, но откакто племенникът ми пое управлението, не се забавляваме често.

— След смъртта на мама и татко на никого не му беше до забавления — промълви Джулия. — А после дойде и моят ужасен развод... Трябваше да мине доста време, за да може семейството да се съвземе както емоционално, така и финансово. Знаеш ли, права беше, че се намеси днес. Това ме накара да се замисля и да осъзная колко много сме свикнали да разчитаме на Дери. През последните две години той поемаше голяма част от проблемите ни. Понякога съм се чудила как успява...

— Мисля, че за него е въпрос на чест — рече тихо Кимбърли.

— Разбира се! В края на краищата той е главата на семейството и е негов дълг да се грижи за всичко — обади се бодро леля Мили.

Кимбърли не каза нищо, ала вдигна поглед и забеляза как Старки откъсна очи от вестника, който четеше. Стори й се, че мъжът я изгледа с искрено одобрение.

— Мъж, който се грижи за всичко вместо другите, има нужда от жена, която да го разбира и от време на време да го предпазва от цялата тази огромна отговорност — промърмори Старки.

Сред трите жени настъпи неловко мълчание, а Старки продължи невъзмутимо да чете вестника.

— Между другото... Ариел ме помоли да ти предам, че е готова да ти гледа на карти още утре, Ким — обади се леля Мили, сякаш за да разведри атмосферата след сконфузващата забележка на Старки.

— Горя от нетърпение — отвърна Ким. Знаеше, че не би могла учтиво да се измъкне от такъв ангажимент.

— Много добра гледачка е! Тя дори предсказа, че ще дойдеш с Дери — бърбеше весело леля Мили.

— Всички го предсказахме! — засмя се Джулия. — Знаехме къде отива Дери и защо... Аз бях на телефона, когато ти позвъни, Ким. Защо затвори?

— Ами, размислих и се разколебах.

— Както и да е... Аз наистина се радвам, че си сред нас. Ти имаш прекрасно въздействие върху Дери — обади се отново леля Мили.

В десет часа Кимбърли се извини, че има главоболие и се отправи към стаята си.

Кавано бе отдавна във всекидневната и четеше вестник. Когато Кимбърли мина покрай него, той учтиво ѝ пожела „лека нощ“, но я проследи с поглед и тя много добре знаеше какви мисли минават през главата му в този момент. Кавано си спомняше тяхното страстно изживяване в бараката. Е, всъщност и Кимбърли мислеше за същото.

Един час по-късно някой почука на вратата на стаята ѝ. Чу се тихичко изскърцване. Беше неизбежно... Кимбърли се извърна сънена, но успя да разпознае тъмната фигура.

— Здравей, Кавано — дрезгаво прошепна тя.

Без да каже дума, той затвори вратата, прекоси стаята и с жаден поглед затърси лицето ѝ в тъмнината. Очите му блестяха и Кимбърли усети страстното му и диво желание... също като нейното. Младата жена протегна ръце към него. От гърдите на Кавано се изтръгна дрезгав стон и той потъна в обятията ѝ, отдавайки се изцяло на нуждите на плътта.

ШЕСТА ГЛАВА

Кавано гледаше как първите слънчеви лъчи се процеждат през пелената от облаци и си мислеше колко доволен се чувства сега, как цялото му тяло е потопено в блаженство. Беше му хубаво... Дори повече от това — чувстваше се великолепно. Никога не се бе чувствал така през живота си! Нещо много важно му бе липсвало до този момент и сега щеше да бъде истински глупак, ако го изпуснеше. Макар че отдавна не бе в юношеските си години, Кавано ясно усещаше нарастващата си възбуда. И всичко беше заради жената до него. В себе си той откриваше алчност и желание да я притежава изцяло, да бъде само негова. Кавано гледаше на секса откъм практичната му страна. Беше престанал да се пита защо точно тази жена го привличаше. След като я бе обладал, беше невъзможно да я отстъпи на когото и да било... Освен това той знаеше как да я накара да го пожелае. Тази мисъл го изпълваше с дивашки възторг и задоволство. Кимбърли бе като течен кехлибар в ръцете му, впиваше се в него, когато се отдаваше на най-съкровениите нужди на неговото и нейното собствено тяло. Но дори когато я притежаваше напълно, той бе като омагьосан от нея. Беше парадокс, който Кавано не можеше да си обясни, навярно защото бе мъж. С благодарност приемаше развитието на събитията. Прекрасно съзнаваше, че любов като тази идва само веднъж в живота на един мъж, и то само ако мъжът имаше извънредно голям късмет. Единствено глупак би подлагал на анализ или съмнение подобна ситуация...

По-скоро трябваше да прецени какви са опасностите за любовта между него и Кимбърли. Вече бе предприел някои стъпки. Искаше да предпази Кимбърли от заплахата, която витаеше около нея. Тази битка бе най-неотложната.

Кимбърли се размърда в прегръдките му и възбудата му нарасна непреодолимо. Кавано видя как ресниците на младата жена леко трепват. Кимбърли отвори очи и в първия миг недоумяващо се втренчи в него. Стана му приятно.

— Обикновено се събуждаш сама, нали? Добре ще е да свикнеш с присъствието ми, защото те очакват още много сутрини като тази — измърмори Дариъс Кавано, притисна я в прегръдките си и страстно я целуна по рамото.

— Наистина ли? — възкликна Ким и вдигна очи, пълни с любов.

Двамата бяха прекарали невероятна нощ на знойни страсти, но той изглежда още не можеше да се насити... както и тя самата.

— Да, моя красива магьоснице — отвърна той, плъзна ръце по тялото ѝ и обхвана гърдите ѝ. — При това не смятам да те делия с онзи мъж — дрезгаво добави Кавано.

— Кой мъж? — попита Ким и озадачено премига.

— Валериън.

— Джош Валериан?!

— Именно. Напоследък все за него мисля — отвърна Кавано, разтвори бедрата ѝ и обхвана с устни зърната на гърдите ѝ.

— И какви са зашеметяващите ти изводи?

— Съвсем очевидни! Най-бързият и лесен начин да бъде заличен някой мъж от мислите ти е като ти се напомня често, че друг мъж, в случая аз, притежава тялото ти.

Пламналата му плът проникна между бедрата ѝ и нежно докосна женствената врата към насладата и блаженството.

— Кавано, шегуваш ли се?!

— Ти как мислиш? — усмихна се мрачно той и изпитателно я изгледа.

Кимбърли прекара език по устните си, опитвайки се да прецени ситуацията.

— Ами... Мисля, че не се шегуваш.

Кавано проникна в нея бавно. Умишлено не бързаше и спокойно изследваше всеки сантиметър от нейната жадна и галеща сърцевина. Влажната ѝ гореща плът бавно го обгръщаше, от гърдите ѝ се откъсваха тихи стонове на наслада, когато инстинктивно се притискаше в слабините му.

— Права си, не се шегувам. Виждаш ли колко добре се разбираме напоследък?

— Кавано, понякога си ужасно арогантен — задъхано промълви Кимбърли и жадно обхвана с крака тялото на мъжа. Страстта ѝ се разгаряше неудържимо.

— Може да съм арогантен, но съм истински! Ти имаш нужда от истински мъж, а не от мухльо, който не може да те притежава, както те притеждавам аз сега и да те накара да тръпнеш в обятията му!

— Джош не е мухльо!

— Точно сега съвсем не ти е нужен, нали? Сега се нуждаеш от мен. Признай... Кажи го!

Сладостното напрежение помежду им нарасна.

— Нуждая се от теб, Кавано! Моля те! Сега! Дай ми всичко от себе си! О, Кавано!

Дълго след това Кимбърли лежеше, потънала в сладостна нега и мечтателно гледаше как Кавано навлича джинсите и ризата си. Нямахше намерение да ги закопчава, защото щеше набързо да се скрие в спалнята си.

— Не че има надежда някой от семейството да не е разбрал, но така може би ще се чувстваш по-спокойна, когато слезеш в трапезарията на закуска.

— Много си мил — рече замислено Кимбърли, благодарна за разбирането, което проявяваше към нея.

— Не съм чак толкова безчувствен. Ако се интересувах само от собствените си желания, щях просто да те заведа в моята стая и... по дяволите благоприличието! Но нали трябва да се грижа за теб и да те пазя, а не да се възползвам от положението. Значи ще се постарая да се държа прилично. Обаче и ти не трябва прекалено да ме изкушаваш...

— Искаш да кажеш, че ако пак дойдеш в стаята ми посред нощ, аз ще бъда виновна, така ли? — рече Кимбърли и закачливо се нацупи.

— Точно така! Ще се видим на закуска — отвърна Кавано, целуна я по челото и я потупа по бедрото със самонадеяността на собственик.

Колко уверен в себе си, безсрамно арогантен и мъжествен бе той тази сутрин! Очевидно бе, че се чувства добре... Навярно мъжете бяха най-опасни именно когато се чувстваха така добре, както Кавано. Все пак Кимбърли изпитваше истинско удовлетворение, че не друг, а тя бе причината за неговото мъжко доволство.

Когато същата сутрин Ариел започна да ѝ гледа на карти, събитието стана достояние на цялото семейство. Присъстваха Джулия,

госпожа Лосън и леля Мили. Кимбърли послушно седна до масата с картите и зачака да ѝ предскажат бъдещето.

— Ариел наистина умее да гадае! Преди няколко месеца ми предсказа, че ще се сгодя за Марк и точно така стана — сподели весело Джулия.

Леля Мили въодушевено закима.

— Миналото лято ми предсказа, че ще ми стане лошо в онзи мексикански ресторант и се оказа права!

— Много често, когато опитат необичайна храна, хората се разболяват... А ако се съди по отношенията между Марк и Джулия, аз също бих могла да предскажа годежа им — забеляза дълбокомислено Кимбърли.

Джулия се разсмя.

— Не разваляй атмосферата с анализи, Ким!

— Джулия е напълно права. Ще развалиш цялото удоволствие от гледането — заяви Ариел и разбърка картите.

— Добре, добре! Обещавам да мълча!

— Гледали ли са ти някога? — попита Ариел.

— Не.

— Е, добре, слушай... Щом ги наредя, картите имат вече връзка една с друга и освен собствените си значения, придобиват нови. Понякога е много сложно. Всеки от тези квадрати представлява отделен аспект от живота ти. Този е успехът... този — кариерата, а този — любовта.

— С нетърпение чакам да видя какви карти ще се паднат на любовта — рече Джулия.

— Като, че ли не знаем... — намеси се не особено тактично госпожа Лосън.

— Готова ли си? — попита Ариел и започна да нарежда картите.

— Готова съм — отвърна Кимбърли.

Не след дълго Ариел наруши тишината.

— Отлично! В работата си ще пожънеш успехи. Парите няма да бъдат проблем за теб... А този квадрат тук представлява промените в твоя живот. Но тук имаш пика... Хм, това не е много хубаво. Означава промяна към лошо... Може би някаква опасност. Но тя се неутрализира отчасти от този поп купа, който е в квадрата на щастието.

Що се отнасяше до Кимбърли, тя смяташе гледането на карти за доста неясен и мъгляв процес. До всяка карта, вещаеща нещастие, Ариел намираще друга, която я неутрализираше отчасти или напълно. За здравето, пътешествията, амбицията и парите картите винаги бяха хубави.

— Неотдавна състояло се пътуване може да доведе до значителни промени в живота ти — рече по едно време Ариел.

Кимбърли тъкмо се нагани да извика шеговито: „Сериозно? Не може да бъде!“, но срещна погледа на Джулия и се въздържа.

— А сега да видим любовта... Е, поне ще бъде верен — рече гледачката, като обърна поп спатия.

— Нима само това означава поп спатия? — попита нетърпеливо Кимбърли.

— Не съвсем. Означава, че макар да му вярваш, той не е безгрешен...

— Че кой мъж е безгрешен? — обади се Джулия.

— Всъщност понякога дори ще те вбесява... — продължаваше Ариел.

— Както вече каза Джулия, кой мъж не е такъв? — намеси се и госпожа Лосън.

Ариел се наведе над картите и каза:

— Не е само това... Отново виждам опасност. Ще познаеш страха, Ким.

— Страх! От какво?

Ариел не й обърна внимание, а продължи и обърна десетка каро.

— Ще изпиташ болка от нещо, свързано с лъжа и измама.

— Сигурно става въпрос за хонорарите, които някои издатели така и не ми изплатиха. Това не е важно. Кажете ми от какво ще се уплаша.

Възрастната жена замислено поклати глава.

— Трудно е да се каже, Ким. Виждам само мрак... Мрак и сребро!

Изведнъж Кимбърли застина, спомнила си за фигурата с черната наметка и сребърната кама в ръка.

— Мъж ли е? — извика тя и усети как устата ѝ внезапно пресъхна.

— Може би, а може би не...

Ариел обърна още няколко карти, но не каза нищо повече.

— Това ли е всичко? — безгрижно попита леля Мили.

— Да, това е.

— Е, Ким, май трябва да се пазиш от някакъв загадъчен и опасен любовник със сребро в косите — засмя се Джулия.

— Но любовник, на когото напълно може да се разчита — намеси се категорично леля Мили.

— Ние всички го познаваме! — изчурулика весело госпожа Лосън.

— Да... Е, благодаря ти, Ариел. Беше ми много приятно. А сега трябва да се прибера в стаята си, за да поработя над последната си книга. Може пък този загадъчен мъж да е главният ми герой.

— На картите не може да се гледа с пренебрежение, Ким. Те невинаги са салонен трик за развлечение — каза Ариел.

— Ще запомня това, Ариел. Благодаря ти... О, между другото, как вървят приготовленията за приема?

— Отлично! Ще бъде в събота вечер — рече леля Мили.

— Толкова скоро?

— Обадохме се на всички по телефона. Поканите бяха просто формалност... Оказа се, че тази събота е най-подходящият ден. Хайде, бягай горе, мила, а ние с Мили ще изготвим менюто — рече Ариел.

Леля Мили кимна и добави:

— Искаме всичко за приема да бъде точно както трябва.

— Защо? Този прием специален ли е? — учуди се Кимбърли.

— Разбира се! Нали ти ще присъстваш! А сега послушай Ариел и се качи в стаята си — рече усмихната леля Мили.

Не беше нужно да я увещават повече. Ким бездруго бе изостанала доста в работата си над „Вендета“.

Малко след десет часа вечерта в събота Кавано обходи с поглед залата и най-сетне зърна Кимбърли. Той смяташе, че е истински щастливец, макар да не можеше непрекъснато да бъде с нея тази вечер. Още с пристигането на първите гости Кимбърли се превърна в обект на всеобщо внимание, не само защото голяма част от гостите бяха чели нейните романи, но и защото Джулия разказа на всички, че Кимбърли е спасила Скот. Освен това цялата прислуга се отнасяше към Ким така,

сякаш тя беше вече част от семейството. Този факт караше гостите да мислят, че Кимбърли съвсем скоро наистина ще се присъедини към рода Кавано. Дариъс Кавано чу поне петнайсет души да обсъждат обявяването на женитбата им.

Кимбърли бе облечена в копринена рокля на тюркоазни и жълти цветя, която бе купила вчера заедно с Джулия. Кавано бе потиснал желанието си да ѝ купи роклята като подарък, защото знаеше, че това ще я ядоса. Вече се бе научил да уважава свирепата ѝ гордост, която много често го изнервяше. Той се загледа в кехлибарените ѝ къдрици, събрани на тила. Искаше му се да зарови пръсти в тях и да ги разпилее по раменете ѝ. Отново усети познатата възбуда. Налагаше си да не мисли за страстта. Трябваше да изясни някои неща, преди отново да се люби с Ким... Или поне това се мъчеше да си внуши. Отпи още една глътка от своето отлично „Мерло“ и се отдаде на фантазиите си за още една любовна нощ с Ким, след като всички си отидеха...

Но между тях имаше толкова много нерешени въпроси. Ясно беше, че ще трябва да говори с адвокатите от кантората в Лос Анджелис. Кавано подозираше, че Кимбърли не си дава сметка защо той се стреми да не се отдава изцяло на страстните си желания към нея. Тя смяташе, че се дължи на джентълменското му възпитание. Кавано я оставяше да вярва в това, защото още не бе решил как да ѝ каже, че чувствата му към нея са много по-дълбоки. Скоро всичко между тях щеше да се уреди и Ким щеше завинаги да е освободена от миналото си.

Изведнъж зад него някой се раздвижи. Беше Старки.

— Добре се справя — забеляза той, поглеждайки към Кимбърли.

— Особено като се има предвид, че е саможива — съгласи се Кавано.

— Всеки е самотен по един или друг начин — сви рамене Старки.

— Старки, защо като пийнеш уиски, ставаш такъв философ?

— Уискито изважда на преден план интелектуалните ми способности.

— Ясно.

— Тя е точно за теб, Дери. Харесва ми.

Кавано сви устни в дяволита усмивка.

— Като знам колко си придирчив към хората, тези твои думи означават много и представи си, аз съм съгласен с теб.

— А кога ще уредиш другия проблем, за да не ти пречи повече и да не се налага да играеш разни игри? — рече Старки, все още загледан в Кимбърли.

— Уредих си среща вдругиден.

— На неутрален терен?

Кавано кимна.

— Във фойето на един хотел в Сан Франциско.

— Сигурен ли си, че това е най-добрият начин?

— Имаш ли друга идея? — мрачно попита Кавано.

— Не — въздъхна Старки.

— Искам тя да се освободи от миналото си, Старки. Единственият начин е да се срещне с тях. Освен това те ще я преследват, докато не се доберат до нея. Отчаяни са. По-добре да уредим нещата според нашите правила, отколкото да играем тяхната игра.

— И възнамеряваш да кажеш всичко на Ким в последния момент?!

— Тя никога няма да се съгласи да се срещне с баба си и дядо си.

— Жените не обичат такива изненади...

— Ким ще разбере защо съм постъпил така. Когато всичко приключи, тя ще разсъждава трезво.

В другия край на залата Кимбърли успя да се освободи от наобиколилата я тълпа. Извини се и излезе на терасата. Какво блаженство! Тук бе толкова тихо и спокойно... Тя се хвана за една от металните подпори на сенника, наведе се и се взря в тъмнината. Право пред нея беше градината, а по-нататък каменната ограда, която нямаше право да преминава. В дъното се виждаше сградата с ферментационните цистерни. Навсякъде се простираха лозя, огрени от бледата луна. Какъв ли живот бе водил Кавано, преди да дойде тук...

— Не е ли малко студено на терасата, Ким?

Тя се извърна, щом чу познатия дрезгав глас на Старки и му се усмихна.

— Имах нужда от малко свеж въздух. След минутка ще вляза. Харесва ли ти приема, Старки?

— Не си падам много по такива неща...

— И аз. А Кавано?

— Има още много неща, които не знаеш за него, нали?

Изненадана от въпроса му, Кимбърли поклати глава.

— Понякога мисля, че го познавам, но има мигове, когато... —

Тя не довърши мисълта си.

— Сигурно и той мисли същото за теб. Такава е човешката природа.

— Ти май добре я познаваш... — засмя се Кимбърли.

— От уискито е. Изважда на показ интелектуалните ми способности, както казах на Кавано преди малко.

— Много интересно. Какви други наблюдения имаш по въпроса?

— За теб и Кавано ли? Само очевидното...

— А именно?

— Дватамата сте създадени един за друг. Той има нужда от теб, Ким.

— Не съм сигурна, Старки... Той има толкова други неща в живота си — винарната, задълженията към близките... Защо съм му аз?

— Защото можеш да го пазиш от тези ангажименти. Ти няма да им позволиш да запълнят целия му живот. В състояние си да му дадеш един друг свят, където той ще може да се отпусне и да остане сам с някого, който винаги ще го поставя на първо място.

— Но аз искам същото за себе си, Старки. Да бъда на първо място в живота на някого...

— И смяташ, че Кавано не може да го направи за теб?

— Как би могъл?! С всичките си ангажименти...

— Все още не го познаваш добре, Ким. Дай му време... — Старки замълча за миг, после продължи нерешително: — Опитай се да не го съдиш прекалено строго за неща, които невинаги ще разбираш напълно. Все пак той е мъж...

— Ти също. Смяташ ли, че ще можеш да ми обясниш особеностите на този вид? — усмихна се иронично Кимбърли.

— Навярно не, но се чувствах задължен да опитам.

— Ти си изключително предан на Кавано... нали, Старки?

— Навремето той ми спаси живота, а по-късно аз успях да му се отплатя. Такова нещо създава здрава връзка между двама души.

— Как ти е спасил живота? — попита Кимбърли и се намръщи.

— Няма значение... — отвърна Старки и се размърда притеснен. Помълча малко, после продължи: — Бях се забъркал в опасна работа в Средния изток. Опитвах да се свържа с един човек и попаднах в улично стълкновение. Кавано също се бе озовал там. Сякаш адът се изсипа върху главата ми. И тъй като бях единственият, който говореше английски, тълпата ме помисли за бандит. Притиснаха ме здраво до стената. Тогава се появи Дери. Той познаваше местен човек, с когото го свързваше бизнесът. Това му даде възможност да ме измъкне от ръцете на тамошните главорези. Докато разберат, че познатите на Дери не биха се намесили в дребна улична свада, ние успяхме да се измъкнем. Дери използва всички свои връзки, за да можем да напуснем страната само ден преди да избухне истинската гражданска война.

— Не знаех, че вносът и износът е толкова... несигурна дейност — въздъхна Кимбърли.

— Има си своите трудности... Особено като вземеш предвид начина, по който действа Дери — отвърна Старки, вдигна чашата си и се загледа в уискито така, сякаш виждаше в него нещо, което никой друг не би съзрял.

— Кога си му спасил живота, Старки? — рязко попита Кимбърли.

Мъжът премига глуповато, ала Кимбърли знаеше, че макар да не е словоохотлив, той е изключително интелигентен.

— В една глуха уличка в Хонконг стана сбиване с ножове. Дери опитваше да се справи с трима негодници, които го бяха нападнали извън хотела. Тъкмо отивах при него и като минах покрай алеята, ги видях да се бият... Доста съм добър с ножа — добави скромно Старки. Кимбърли потрепери, а мъжът свъси вежди. — Обещай, че няма да кажеш на Дери. Ще ми откъсне главата, задето съм те уплашил.

— А всъщност защо ми разказваш тези страховити истории, Старки?

— Сигурно защото ми се ще да знаеш, че Дери не е само обикновен собственик на винарна.

— Зная, Старки — тихо рече Кимбърли.

— Така е... Ако не знаеше, нямаше да го обичаш толкова, нали?

Кимбърли трепна. До този момент любовта ѝ си беше нейна лична работа. Но още преди да се съвземе, за да каже нещо, Старки ѝ

подаде самото си и рече:

— Ето, наметни се, че тук е хладно. — После се обърна и влезе обратно в къщата.

Кимбърли не желаше още да влиза при другите. Имаше нужда от уединение. Тя тръгна през градината, но щом стигна каменния зид, спря и се загледа в тъмните очертания на избите, извисяващи се на няколко метра зад оградата. По-далече не трябваше да отива. Ако го направеше, алармената инсталация щеше да се включи и да провали приема на Кавано, а леля Мили и Ариел никога нямаше да ѝ простят.

Колкото до Кавано, той сигурно щеше здраво да я напердаши, ако пак му скроеше същия номер. Веднъж можеше да мине, но втори път... Господарят на винарна „Кавано“ нямаше лесно да го преглътне.

С кисела усмивка Кимбърли се извърна, за да поеме обратно по алеята към къщата. Неподвижен като статуя, мъжът с качулката я чакаше, препречил пътя ѝ.

Кимбърли се вцепени от ужас. Не успя дори да изкрещи. Стори ѝ се, че измина цяла вечност. Двамата останаха един срещу друг още секунда-две, застинали в мрачно съзерцание. После мъжът вдигна ръце и в тях блесна сребърната кама.

Ким най-сетне успя да извика, но викът ѝ беше като в сън — не можеше да бъде чул от никого. Мъжът пристъпи към нея и Кимбърли изпищя с всички сили. Макар гласът ѝ да отекна в нощта, съмнително беше дали някой ще го различи сред хорската глъч. Камата блесна на лунната светлина и извади младата жена от вцепенението ѝ. С все сила Кимбърли хукна към винарната. Там беше спасението ѝ. Захвърли самото на Старки и прескочи зида. Надяваше се, че алармената инсталация ще се задейства.

Мъжът с качулката изглежда се движеше трудно, загърнат в тежката наметка. Влезеше ли във винарната преди него, Кимбърли щеше навярно да успее да залости вратата и да се обади по телефона. Вътре имаше телефони. Беше ги видяла при една от обиколките, които бе направила заедно с Кавано.

Тя стигна външната врата. С едно движение смъкна тюркоазния си сандал и с тока му разби стъклото. Без да губи ценно време, провери ръка и отвори вратата. Влезе и с все сила я затръшна. В антрето беше тъмно като в рог. Беше тихо. Внезапно някой отвори външната врата. После я затвори. Кимбърли изу и другия си сандал и тръгна боса.

Стъпваше съвсем безшумно. Имаше поне едно предимство пред преследвача си — познаваше сградата и можеше да определи къде се намира. Тя се отправи към огромната зала с ферментационните цистерни и бъчвите, в които отлежаваше виното.

СЕДМА ГЛАВА

В отсрещния край на ферментационната зала гореше лампа, осветявайки тесни стълби. Кимбърли се поколеба. Цистерните хвърляха зловещи сенки... Като че ли бяха митични чудовища. Ослуша се, не чу нищо и се вмъкна в залата. Пое наляво с намерение да се провери между цистерните и бъчвите с отлежало вино, за да стигне до стълбите.

Помощ, Кавано! Бързо! Помогни ми, за бога!

Приближавайки последната цистерна, тя уплашено огледа стъпалата. За да се качи по тях и да се вмъкне в залата за дегустация, трябваше да излезе иззад цистерните и да прекоси осветената централна пътека.

Кавано, къде си? Имам нужда от теб!

Тя събра полите на роклята си и се спусна към вратата, ала инстинктивно усети, че е твърде късно. Мъжът с черната наметка беше по петите ѝ. Сигурно бе предвидил намеренията ѝ. С нож в ръката той се втурна към нея, прекосявайки пътеката. Беше само на няколко крачки. Невъзможно е да се измъкна, помисли си отчаяно Кимбърли, блъсна вратата, прекрачи прага и се озова в залата за дегустация на виното. Затръшна вратата, но само миг след това преследвачът ѝ с трясък я отвори. Кимбърли хукна към бара и се скри зад плота. Редиците от кристални чаши и бутилки скъпо вино хвърляха меко сияние в мрака. Без дори да се замисли, Ким сграбчи за гърлото най-близката бутилка и я удари в плота. Виното се разплиска по босите ѝ крака. В ръката ѝ остана да стърчи остро парче стъкло. Мъжът с черната наметка спря изведнъж в долния край на бара.

— Само да си ме докоснал, и Кавано ще те убие! — извика към него Кимбърли.

— Твоето приятелче Кавано може да върви по дяволите!

Най-долна улична отрепка, помисли си ужасено Кимбърли.

— Но първо ти ще отидеш там! Обещавам ти! — процеди през зъби младата жена.

— С него ще се занимая по-късно. За момента ти си моята задача! — В този миг той се спусна към нея, издигнал високо камата.

— Кавано! — изпищя Кимбърли и светкавично се дръпна встрани, избягвайки на сантиметър острието.

Тя сграбчи още една бутилка и я хвърли към черната фигура... После още една... и още една...

— Подла мръсница! — изръмжа полугласно мъжът и скочи към нея.

Кимбърли се извърна и хукна. Точно тогава някъде иззад гърба ѝ се разнесе яростен рев. Нападателят ѝ се бе подхлъзнал и лежеше проснат в локвата от вино. Кимбърли с всички сили стовари върху главата му поредната бутилка вино.

— Ким! — извика някой.

Беше Кавано с оръжие в ръка. Точно зад него бе Старки. Мъжът с наметката лежеше все тъй проснат на пода и не помръдваше. Кавано бързо приближи и дръпна Кимбърли настрани, а после се наведе над поваления на земята мъж.

— Изпаднал е в безсъзнание, когато Ким го е ударила — обърна се той към приятеля си.

— Май доста вино е отишло за тази цел — подхвърли Старки, като се огледа.

— Не знаех, че чистотата също влиза в сметката — отвърна Кимбърли, без да откъсва очи от Кавано.

— Единственото нещо, което влиза в сметката при случай като този, е кой стои на краката си и кой не, когато всичко свърши... Боже мой, тази вечер ми струва десет години от живота! Добре ли си? — попита най-сетне Кавано.

Кимбърли кимна.

— Но ти си ранена! — възкликна мъжът.

— Нищо ми няма. Поряхах се, когато счупих прозореца на външната врата... О, Кавано, мислех, че ти и Старки няма никога да дойдете тук!

— Не личи да си имала голяма нужда от нас. И сама си се справила отлично. Дери, когато в някой бар се замесим в пиянска свада, гледай Ким на всяка цена да е с нас — рече Старки.

— Ще бъде с нас! Защото изобщо не смятам да я оставям сама отсега нататък!

— Как ме намерихте? — попита Кимбърли.

— Алармата се включи и ние със Старки се измъкнахме от приема, за да проверим какво става. Мислехме, че някое животно е причината, но по едно време забелязахме отсъствието ти...

Кавано пусна чешмата и дръпна срязаната ръка на Кимбърли под водната струя.

— Казах на Кавано, че за последен път съм те видял на терасата — намеси се Старки.

— Никой от нас не вярваше, че би рискувала да се разхождаш извън имението посред нощ.

— Всъщност аз бях в градината. Тъкмо бях решила да се връщам, но този тип тук ми препречи пътя... Ох, Кавано, боли!

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Кавано превърза ръката ѝ и продължи:

— Когато видяхме сакото на Старки върху оградата, разбрахме, че ти си задействала алармената инсталация. После, щом влезе във винарната, се включи и другата алармена система. Тя ни показва точно къде се намираш. Бяхме на десетина метра зад теб, когато те чухме с какво безгрижно разточителство чупиш бутилките с най-хубавото ми вино! Тогава си рекох, че ще трябва да го включа в сметката ти...

— Виж го ти! — с престорено възмущение извика Кимбърли.

— Но като поразмислих, реших, че ще е най-добре да го изпия от теб...

Кавано се отдалечи от нея, наведе се над мъжа, който все още лежеше на пода, и се обърна към Старки:

— Извикай полицията и виж дали ще можеш да се свържеш с детектива, който работеше по нашия случай... Май се казваше Кренстън.

— Точно така — отвърна Старки и набра номера.

Чак към два часа сутринта Кимбърли успя да се добере до леглото.

Джулия, леля Мили и Ариел непрестанно се суетяха около нея. Госпожа Лосън ѝ приготви успокояващ чай по рецепта на Ариел. Дори Скот слезе сънен по стълбите, за да разбере какво се е случило. Кавано и Старки бяха заети с полицаите, а всички останали от семейството,

както и неколцина съседни, непрестанно досаждаха на Кимбърли с въпросите си.

— Можеш да включиш това преживяване в някоя от следващите си книги — пошегува се Марк Тейлър.

— Марк, как можеш да говориш така! — взмути се тихо Джулия.

Когато най-сетне остана сама, Кимбърли облече фланелката си и се вмъкна в леглото. Дълго лежа будна в тъмнината. Щом за миг затвореше очи, съзираше сребърната кама, готова да я прободее...

По едно време вратата на спалнята ѝ тихичко изскърца.

— Кавано... — прошепна Кимбърли.

— Нали казах, че няма да те изпускам от поглед? — рече той и свали ризата си.

— Ами къде отиде благоприличието? Къде отиде загрижеността ти за ужасното ми изживяване тази вечер? Какво ще кажат хората...

— Какво ще кажеш да се преместиш от другата страна? Миналия път, когато спях тук, забравих да ти кажа, че предпочитам лявата страна на леглото — шеговито рече Кавано.

— Ще го запомня — отвърна Кимбърли и покорно се премести.

Ала това бяха последните весели думи. В следващия миг тя тихо извика и се притисна към гърдите му.

— О, Кавано! Толкова се уплаших!

— Зная какво чувстваш, мила, повярвай ми... Господи колко смела беше!

Кавано замълча и плътно я притисна в обятията си. Гласът му бе пресипнал от възмущение, когато продължи:

— Приличаше на истинска богиня на войната! Щях да убия негодника, ако ти не го бе приспала вече с бутилката! Сигурно щях да го направя! Още малко... още съвсем малко трябваше, Ким, и моят свят щеше да се срути! Затова и не искам да те оставя да спиш сама тази нощ...

— Щях да сънувам кошмари — призна тя.

— И аз. Мисълта за онова, което се случи във винарната, ще ме преследва дълго време — каза Кавано и погали косите ѝ, не страстно, а бавно и успокояващо.

— Още не мога да дойда на себе си... Сякаш през мен е минал електрически ток — прошепна Кимбърли.

— Такава е обикновено реакцията, мила. Ще ти трябва време, за да се съвземеш.

— Ти май отлично разбираш как се чувствам.

— Така е.

— И ти ли си преживявал такава история?

— Не точно такава... Никога не ми се е случвало да вляза някъде и да видя моето момиче, изправено срещу въоръжен с нож мръсник.

— Ти на това „влизане“ ли му казваш? Със Старки нахлухте като добре обучени полицаи!

Кавано я притисна още по-силно. Тя зарови лице в гърдите му, наслаждавайки се мислено на думите „моето момиче“.

— Не прави повече така, Ким! — развълнувано прошепна Кавано.

— Повярвай, не съм искала да ти скроя такъв мръсен номер тази вечер! Нито на теб, нито на себе си!

— Не трябваше да излизаш сама в градината!

— Но, Кавано, никой никога не ми е забранявал да излизам в градината или на терасата! Казал си ми само да не прескачам оградата!

— Така е. Имах предвид, да не се изгубваш от погледа ми... Разбираш ли?

Кимбърли се усмихна в тъмното и вдъхна мъжествения аромат на тялото му.

— Разбирам. Не съм сигурна как точно ще се осъществи на практика, но разбирам.

— По дяволите, Ким! Нямах намерение да ти натяквам тази вечер!

— Така ли? Щеше да изчакаш до сутринта?

— Да, точно така. И все още възнамерявам да почакам. Сега моментът не е подходящ.

— Защо не?

— Защото си в шоково състояние. Зная какво преживяваш в този миг.

— Откъде знаеш толкова много? Каква е била фирмата ти за внос и износ, преди да дойдеш във винарната?

— Напълно законна и преуспяваща.

— Килими, източни накити?

— Нещо такова — съгласи се той разсеяно.

— Все още ли си собственик на тази фирма? — попита Кимбърли.

— Не, продадох я, преди да се върна тук.

— Липсва ли ти всичко това? Пътуванията, свободата...

Кимбърли усети как той се колебае, преди да отговори.

— Не, не ми липсва. Доволен съм, че произвеждам вино. Работата напълно ме удовлетворява, Ким.

— Зная какво е да обичаш работата си. Аз самата съм безкрайно щастлива, че мога да пиша романи.

Кавано отново се поколеба, преди да прошепне в ухото ѝ:

— Кариерата не би могла да запълни целия ти живот, Ким. Сигурно сега си напълно доволна, защото в този миг животът ти съдържа всичко, от което се нуждаеш. Но ти си чувствителна жена, с гореща кръв. Не си създадена да живееш сама...

— Обаче аз възнамерявам да живея съвсем сама!

Кавано нетърпеливо плъзна ръка по бедрото ѝ.

— Зная! Ти търсиш някой като Джош Валериън — идеалния мъж, необременен със семейни връзки и отговорности. Но той не съществува в този свят, Ким, той живее само в книгите ти. Твърде темпераментна си, за да се удовлетвориш с фиктивен любовник. — Гласът на Кавано бе дрезгав.

Изненадана от дълбочината на чувствата му, Кимбърли успя да каже само:

— Съгласна съм.

— Какво?! — изумено възкликна Кавано и я притисна с тяло към леглото.

Кимбърли се усмихна и обви ръце около врата му.

— Казах, че съм съгласна, Кавано. Искам да се любим! Имам нужда от теб!

— Не толкова, колкото аз от теб! О, господи! Няма да се откажа, докато не разбереш най-после, че ме желаяш повече от всичко друго на света...

Той плъзна ръце по тялото ѝ, вдигна фланелката и нежно погали зърната на гърдите ѝ. Кимбърли усети възбудата му и тихо изстена, когато Кавано насочи ръката ѝ и я накара да погали пламналата му плът.

— Толкова са нежни ръцете ти! Подлудяваш ме, любима! — прошепна той.

Бавно плъзна пръсти между бедрата ѝ и след миг тялото ѝ конвулсивно се изви. Усетил влажната очакваща го женственост, Кавано откъсна устни от гърдите ѝ, за да се наслади на пламналите ѝ страни, изящната шия, копринените коси.

— Люби ме, Кавано! — прошепна младата жена и впи нокти в раменете му. — Толкова много те обичам!

— Ким!

В гласа му Кимбърли усети дива необузdana страст и само след миг той проникна в нея с мощни тласъци. Примитивността на любовния акт я плени. Тя се впиваше в мъжа, ноктите ѝ оставяха белези по раменете му, а краката ѝ плътно обгръщаха тръпнещите му бедра...

После дойде онзи вълшебен миг, когато главата ѝ се отметна назад, а тялото ѝ бе разтърсено от сладостни спазми. Сякаш в просъница Кимбърли чу как Кавано извика нейното име възбудено и страстно.

— Кажи ми го пак, Ким! Кажи, че ме обичаш!

— Обичам те, Кавано! Обичам те...

Изведнъж тя усети как Кавано достигна екстаза. Неговото необузвано мъжко освобождаване трая сякаш цяла вечност и изцеди всичките им сили.

Мина доста време, докато Кавано се размърда отново и се отдели от горещите ѝ обятия. Кимбърли се обърна към него, търсейки закрила, топлина, нежност.

— Сериозно ли го каза, Ким? — попита той и зарови пръсти в кехлибарените ѝ къдрици.

— Обичам те!

Кавано прошепна нещо неразбрано и я притегли в прегръдките си.

— Запомни това, любима моя!

— Как мога да го забравя?!

— Ким, трябва да бъда сигурен, че напълно осъзнаваш думите си. Разбираш ли?

— Не се тревожи. Отказвам се от Джош Валериън. Трудно ще бъде за горкия човек, но ще го преживее...

— Мила, аз не се шегувам. Не желая между нас да съществуват никакви прегради!

Устните на Кимбърли, все още тръпнещи от целувките му, се извиха в усмивка.

— Не се тревожи. Зная какво правя... Умееш така добре да четеш мислите ми понякога. Не можеш ли да го направиш и сега?

— Не съм сигурен... Ким, вдругиден заминавам за Сан Франциско. Искам да дойдеш с мен. Там ще ноцуваме.

— Малко време само за нас двамата?! — възкликна възторжено тя.

— Да, но първо трябва да приключим с едно задължение. После нощта е наша... Би ли искала да дойдеш?

— Да, много!

От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

— Заспивай, Ким. Преживя ужасна вечер.

Тя се сгуши в прегръдките му и скоро потъна в сън.

Призори Кимбърли се събуди все още в прегръдките на Кавано. Остана неподвижна, размишлявайки върху изминалата нощ.

— Будна ли си, любов моя? — прошепна Кавано в косите ѝ.

— Да. Кавано, мислех си за нещо...

— При жените това винаги е лош знак — пошегува се той.

— Говоря сериозно! Има нещо, което не успяхме да обсъдим снощи.

Кимбърли усети как Кавано трепна при последните ѝ думи.

— Какво не сме обсъдили?

— Ами целта на алармената ти инсталация в каменната ограда е да пази от външни хора.

— Така е.

— Но тя се задейства едва когато аз хукнах към винарната...

— Да.

— А онзи тип с наметката ме преследваше в градината. Как е влязъл, без да задейства алармената система?

— Точно върху тази дребна подробност разсъждавам вече близо час — промърмори Кавано.

— Да не се е вмъкнал заедно с гостите?

— Не виждам как би могъл. Старки наблюдаваше пристигащите върху монитора, а Джулия посрещаше гостите при портала. След като пристигна и последният поканен гост, порталът бе заключен. Старки е педант в това отношение.

Старки... този толкова особен човек. Ако изкажеше някакви подозрения относно него, Кавано щеше да се разсърди не на шега. Верността на Старки към семейството на Кавано бе отдавна доказана.

— За какво мислиш, Ким?

— За верността.

— Трудна тема за размисъл в пет часа сутринта.

— Да.

— Спи ли ти се?

— Не.

— Искаш ли да ставаме?

— Не.

Кавано се усмихна.

— Искаш ли пак да ми кажеш, че ме обичаш?

— Искам да ти покажа.

— Изцяло съм твой!

— Винаги съм имала слабост към пасивните и покорни мъже.

— Магьосница! — дрезгаво прошепна Кавано и я привлече към себе си.

Същия ден по обяд Старки получи полицейския доклад за мъжа, нападнал Кимбърли. Старки седеше с нея и Кавано, разказвайки им малкото, което знаеше за похитителя.

— Засега всичко е неофициално. Кренстън ми даде цялата налична информация. Мъжът се казва Ник Гаруд. Още в детската градина е започнал престъпната си дейност. Миналата година е разпитван два пъти по повод някакво убийство с нож в Лос Анджелис. Полицаята там смятат, че е бил нает да извърши убийството. В момента Гаруд иска да се свърже с адвокат, но Кренстън смята, че преди това ще успее да го накара да говори.

— Нещо за произхода на камата? — попита Кавано хладно и делово.

— Още не, но Кренстън ми я показа. Това не е някой евтин нож, Дери. Дръжката е от истинско сребро и е богато инкрустирана... Прилича на ритуално оръжие. Сякаш е от нечия колекция. Не е кама, която наемен убиец би използвал, за да си свърши работата по договора. — Старки замълча, погледна изпитателно към Кимбърли и добави: — Може да се каже дори, че такъв нож не е подходящ за убийство...

— Какъв късмет за мен — подхвърли сухо Кимбърли.

— Късмет е за всички ни — рече Кавано, раздразнен. — Имаш ли представа как може да е влязъл, без да задейства алармата?

— Дери, единственото нещо, което ми идва наум е, че се е вмъкнал по някакъв начин с останалите гости. Не виждам как би могъл да го направи, но сигурно така е станало. Макар че наблюдавах толкова внимателно, дявол да го вземе!

Кимбърли усети, че Старки се чувства виновен и бързо вметна:

— Възможно е някой от хората вътре... някой от гостите да го е пуснал.

Кавано и Старки се обърнаха едновременно към нея.

— Осъзнаваш ли какво казваш, Ким? — попита най-сетне Кавано.

— Че някой, когото ти добре познаваш, стои зад всичко това. — Кимбърли се усмихна вяло и додаде: — Е, май съм написала прекалено много криминални романи...

Кавано поклати глава.

— Не се извинявай. Ето нещо, което трябва да се обсъди. Тази сутрин двамата със Старки разсъждавахме върху такава възможност... Но доникъде не стигнахме. Всички присъстващи снощи бяха почтени господа.

— Може би Ник Гаруд е действал сам — обади се Кимбърли.

— Не забравяй жената... Онази, която пазеше Скот.

— Вярно. Но ако му е приятелка, лесно ще я открият — рече Старки и отново се замисли.

— И тук идва най-странното, което не се връзва с нищо... Розата с иглата, сребърната кама, наметката на Гаруд... Нито едно от тези неща не съвпада с представата за най-обикновено отвличане или убийство — рече Кавано.

— Зная — каза Старки с нотки на мрачно раздразнение в гласа.

— Старки, виж дали Кренстън може да направи снимка на камата — обади се отново Кавано.

— Разбира се, но защо?

— С теб внасяхме навремето най-различни и особени неща, приятелю. Понякога се налагаше да ги оценяваме. Имаме много връзки сред познавачите на антики. Искам да покажа на няколко от тях снимка на камата.

Старки се изправи енергично и тръгна към вратата.

— Веднага ще се заема, Дери. — Преди да излезе обаче, той спря и каза: — Все още ли смяташ да вземеш Ким със себе си в Сан Франциско?

Кимбърли се изненада от неодобрението в гласа му, но Кавано сякаш не му обърна внимание.

— Ще заминем днес следобед... Веднага след срещата с хората по пласмента. Някакви възражения?

— Като че ли ще има някаква полза от възраженията ми...

— Няма полза. Знам какво правя — отвърна остро Кавано.

— Ще се видим по-късно — рече Старки и излезе.

— Какво искаше да каже той? — разтревожено попита Ким.

— Забрави, Ким. Както казах и на Старки, аз си знам работата.

— Никога не съм твърдяла обратното, но... Старки като че ли е против... нашата връзка! Така ли е? Иска да те предпази да не се ангажираш прекалено с мен?

Кавано се усмихна криво и отвърна:

— В случай че не си забелязала още, аз вече съм се ангажирал. А ако това ще те успокои, Старки напълно те одобрява. И то много... както и всички останали от семейството.

Кимбърли облекчено въздъхна.

— Просто знам колко сурови и неотстъпчиви могат да бъдат близките на някого, ако не одобряват...

— Не, не знаеш — прекъсна я хладно Кавано. — Не знаеш как биха постъпили близките на някого в такава ситуация. Знаеш нещо, отнасящо се само до едно семейство, и то се е случило дори преди да си била родена!

Неприятно изненадана от резкия му тон, Кимбърли се изправи.

— Понякога забравям, че можеш да бъдеш и деспотичен... Ще се видим на вечеря.

— Ким, почакай!

— Какво има, Кавано? — С ръка на бравата, Кимбърли се обърна към него.

— Знаеш, че каквото и да правя, то е защото искам всичко между нас да бъде наред, нали? Имаш право, понякога съм тиранин. Но аз просто искам най-доброто за теб... и за себе си. Не мога да се преструвам на алтруист във всичко.

— В кое всичко?

— Няма значение. Просто запомни думите ми. О, щях да забравя! Ким, би ли казала на госпожа Лосън да извади една бутилка „Ризлинг“ за вечеря?

— Разбира се — отвърна Кимбърли и добави наум: „А освен за виното, смятам да ѝ съобщя, че искам на масата да има лютив сос! Макар положението ми в семейството да е неустановено, аз все пак имам някакви права!“.

Същата нощ Кавано отново дойде в стаята ѝ. Изглежда никой в къщата не беше против тяхната близост. Тъкмо обратното — гледаха на връзката им с добро око.

Но тази нощ на Кимбърли ѝ се стори, че Кавано се люби с нея по-жадно от друг път — така, сякаш искаше завинаги да плени чувствата ѝ.

Все пак той сигурно разбира, че отдавна е заличил представата за фиктивния любовник Джош Валериън, мина ѝ през ум. Истинската, жива любов на Дариъс Кавано я задоволяваше напълно.

ОСМА ГЛАВА

Някакъв вътрешен глас предупреждаваше Кимбърли за надвиснала опасност. Напрежението между нея и Кавано се бе породило още вчера и бързо стана ясно, че пътуването до Сан Франциско съвсем няма да бъде романтична идилия.

Когато двамата се настаниха в хотела, Кавано малко грубо ѝ напомни, че трябва да се преоблече за вечеря. Кимбърли горещо желаше атмосферата да се разведри и затова положи специални грижи за тоалета си. Елегантната черна рокля, обточена със златен ширит покрай деколтето и ръкавите, бе избрана от Джулия вчера, когато двете излязоха на пазар. Черните сандали с високи токове и елегантният кок на тила повишиха до известна степен самочувствието на Кимбърли и не след дълго тя бе готова да посрещне една не особено обещаваща вечер. Стори ѝ се, че Кавано е облечен като за война. Изглеждаше леко надменен и изключително мъжествен в черния си костюм и ослепително бяла риза. Кимбърли почувства, че двамата все повече се отдалечават един от друг.

Когато във фоайето бяха посрещнати от любезно усмихнатата администраторка, Ким вече знаеше, че ще се случи нещо непоправимо.

— Имаме среща със семейство Марланд — каза Кавано на администраторката.

Кимбърли изведнъж се вцепени, а служителката кимна учтиво и ги поведе.

— Кавано, какво си направил?! Какво направи с нас? — отчаяно попита Кимбърли.

— Трябваше да уредя срещата именно по този начин, Ким. Иначе ти никога нямаше да се съгласиш да видиш баба си и дядо си.

Ким тръсна глава, сякаш искаше да проясни мислите си.

— От самото начало знаех, че си арогантен, но да постъпиш така с мен... Не съм си го и помислила!

Кавано стисна здраво ръката ѝ.

— Хайде най-последно да свършваме с това, Ким! Няма да е толкова лошо, колкото си мислиш. Имай ми доверие!

— Да ти имам доверие ли? Но, Кавано, след тази вечер никога повече няма да ти имам доверие!

Върху лицето му застина мрачно и сурово изражение.

— Не знаеш какво говориш! Не се противопоставяй, Ким... И не се страхувай. Не забравяй, че съм изцяло с теб. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Какво повече би могло да ми се случи?! Знаеш ли, аз си мислех, че ме взимаш в Сан Франциско, за да прекараме тази вечер сами. Смятах, че ще бъде едно незабравимо изживяване за нас двамата. Винаги съм мислила, че моите фантазии оживяват само върху страниците на книгите ми, но очевидно съм допуснала някои от тях да се промъкнат и в живота ми.

— Аз не съм фантазия, по дяволите!

— Не, но човекът, в когото се влюбих, беше фантазия.

— После ще говорим за това... След като се срещнем с господин и госпожа Марланд и след като разбереш, че не е нужно да се отказваш от наследството си...

— Кавано...

Но вече бе твърде късно. Изведнъж двамата се озоваха пред елегантна двойка — възрастен господин със съпругата си, седнали до малка кръгла маса в ъгъла. Кимбърли реши, че баба ѝ и дядо ѝ са около седемдесетгодишни. По всичко личеше, че дядото, Уесли Марланд, е бил хубавец на младини. Той имаше същите кехлибарени очи като Кимбърли. И дядо ѝ и баба ѝ я гледаха възхитени, докато Кавано ги представяше един на друг. Кимбърли седна, без да каже дума, а Кавано се настани до нея, внимателен и закрилящ... Не, не и закрилящ, помисли си Кимбърли. Той е просто себичен. Иначе би ли ѝ устроил такъв капан?

— О, мила моя Ким! Имаш очите на баща си! — прекъсна мислите ѝ Ан Марланд.

— Ще бъде голямо щастие за мен, ако съм наследила само това — рече студено Кимбърли.

Госпожа Марланд потрепери като от удар и отдръпна ръката си, която плахо бе протегнала към своята внучка.

— Ким — започна тихо Кавано, но Уесли Марланд го прекъсна.

— Не, господин Кавано, тя е права да бъде огорчена.

Кимбърли гордо вирна брадичка и заяви:

— Нека се разберем! Не желая някой да ми демонстрира покровителствено отношение! Сигурна съм, че господин Кавано вече ви е обяснил: тази среща ми беше натрапена. Ще ви бъда признателна, ако всичко приключи колкото е възможно по-бързо.

В този миг пристигна сервитьорката и Кимбърли невъзмутимо даде поръчката си:

— За мен чаша вино, моля, но да не е от избите „Кавано“.

— О, не, госпожо... това вино е много скъпо за нашия ресторант — смутено отвърна момичето.

Марландови си поръчаха коктейли, а Кавано — уиски с лед. Когато сервитьорката се оттегли, Кимбърли се обърна към баба си и дядо си.

— А сега, по същество. Нека приключим бързо и всеки да тръгне по своя път. Какво искате от мен?

Отговори ѝ Кавано. В очите му се таеше заплаха.

— Ким, господин и госпожа Марланд искаха само да се запознаят с теб. Не е нужно да бъдеш агресивна. Успокой се, моля те!

— Годеникът ти е прав, мила. Ние просто искахме да те видим — побърза да каже госпожа Марланд.

— Годеникът ми ли? За кого говорите? — възкликна възмутено и с престорена изненада Кимбърли.

Уесли Марланд се намръщи.

— Господин Кавано ни уведоми, че има намерение да се ожени за теб.

— Така ли? Чувам го за първи път! — отвърна Кимбърли и на устните ѝ се появи горчива усмивка.

Сервитьорката донесе напитките и бързо се отдалечи.

— Възнамерявах да обсъдя с Ким този въпрос след срещата ѝ с вас — отвърна спокойно Кавано.

— Ето още една изненада, която господин Кавано ми е подготвил — рече злъчно Кимбърли, замълча и отпи от виното. После вдигна чашата си срещу светлината и каза: — Хубаво вино... Има аромат на нещо чисто и искрено.

— Стига, Ким! Държиш се като дете! — тихо рече Кавано.

— Моля? Нещата май не се развиват според очакванията ти? Представям си колко си разочарован...

— Ким, разбираме, че ти е трудно и си изненадана — намеси се Уесли Марланд. — Но наистина мислехме, че по никакъв друг начин не би се съгласила да се срещнеш с нас. Адвокатите ни уведомиха, че ти категорично си отказала...

— Категорично — натърти Кимбърли.

— Трябваше да те видим, Ким. Търсихме те толкова дълго... Едва когато се появиха книгите ти, успяхме да открием адреса ти — прошепна Ан Марланд.

— Закъснели сте с дващсет и осем години, госпожо Марланд.

— Нима смяташ, че не съзнаваме това! Но ние не можем да върнем миналото! Искахме само да знаеш, че ще наследиш всичко, което имаме — развълнувано каза Уесли Марланд.

— Господи! Наистина ли мислите, че ще докосна и един цент от вашите пари? — изумено възкликна Кимбърли.

Възрастните хора сепнато я изгледаха. Очевидно не бяха подготвени за такъв отговор. Кавано отпи от уискито и хвърли замислен поглед към Кимбърли.

Уесли Марланд се изкашля и каза:

— Извинявай, мила! Разбираме, че докато стане известна и забогатее, една авторка на криминални романи има нужда... Ким, нашите пари могат да бъдат използвани за твоите деца. Навярно ще помислиш за тяхното бъдеще, преди да позволиш на гордостта да те заслепи.

— Какви деца? — любезно попита Кимбърли.

Ан Марланд виновно изгледа Кавано.

— Ами... когато с господин Кавано се ожените, няма ли да искате деца?

— Господин Кавано не е обсъждал женитбата си с мен, нито пък е споменавал нещо за деца. Още един малък пример за това как с него все не успяваме да се разберем — изчурулика Кимбърли с привидна веселост.

— Ким, утежняваш положението за всички ни, включително и за себе си. Защо не постъпиш така, както би направила една сърдечна и чувствителна жена, каквато си всъщност? — гневно рече Кавано.

Уесли Марланд въздъхна и промълви:

— Нямах представа каква беше ситуацията преди двайсет и осем години. Баща ти беше толкова млад... А и не оказа кой знае каква съпротива... Накрая дори се чувстваше щастлив, когато наехме адвокат за развода.

— На вас не ви ли хрумна, че нямате право да се разпореждате с живота му? — възмути се Кимбърли.

— Джон имаше дълг към семейството... Или поне така мислехме тогава... — обади се неуверено Ан Марланд.

— Разбирам — каза Кимбърли.

— Наистина ли? — изненадано възкликнаха Ан и Уесли Марланд.

— Разбира се. Кавано е идеален пример за това как семейният дълг може да диктува живота на един човек отначало докрай... Всички вие сте жертва на вроденото ви чувство за дълг и вярност... А аз израснах независима и напълно самостоятелна! Никой не ми е нужен!

Каква ирония? Тези думи щяха напълно да отговарят на истината само преди няколко дни... Преди да се влюби в Кавано.

Ан Марланд се наведе и разтревожено прошепна:

— Ким, мила, скоро ще се омъжиш. Господин Кавано произхожда от стар и почтен калифорнийски род. Ако ни признаеш като баба и дядо, ти също ще дадеш своя принос в това отношение.

Кимбърли остави чашата си и погледна към Кавано.

— Това ли се надяваше да постигнеш? Да ми осигуриш подходящ произход, преди да ме въведеш в семейството си?

В зелените очи на Кавано лумна дива ярост.

— Много добре знаеш защо го направих — отвърна той.

Изведнъж, съвсем неочаквано за нея самата, Кимбърли разбра, че той казва истината и му повярва. Повярва и на Марландови. Тя затвори очи и прошепна с треперещи устни:

— Зная, зная... правиш го, защото смяташ, че така е най-добре за мен.

— За всички нас, Ким. Повярвай ни, не искаме да те нараняваме повече. Ти си единствената невинна жертва... — промълви Уесли Марланд.

— Е, да... Майка ми не влиза в сметката — глухо рече Кимбърли.

Ан и Уесли се спогледаха, после старицата срещна открито очите на Кимбърли.

— Мила, майка ти беше много млада и отчаяно искаше да задържи Джон...

— Какво означава това?

Уесли Марланд въздъхна и отвърна:

— Ким, майка ти нарочно забременя, когато започна делото по развода с надеждата, че ще задържи Джон. Вярвала е, че едно дете може да спаси брака им. Тя сама призна това пред него...

Кимбърли поклати глава.

— Няма да споря с вас. Навярно сте прави. Случвало се е влюбени жени да вършат и по-големи глупости... Но все пак ще трябва да намерите друг наследник за парите си. Защо не ги вложите в благотворително начинание, например подпомагане на още неизвестни и бедни писатели?

Уесли Марланд се обърна към Кавано и рече умоляващо:

— Господин Кавано, не ѝ позволявайте да се отказва от наследството си!

Кавано сви рамене.

— Какво ще прави с наследството си е нейна лична работа. Аз я доведох тук, за да се срещне с вас и да разбере, че баба ѝ и дядо ѝ не са чудовища. Тя трябва да преодолее страха си от семейства, които се градят на чувството за дълг и отговорност...

— Нима наистина сме такива чудовища?! Просто навремето направихме онова, което смятахме за необходимо. Сгрешихме — промълви Ан Марланд.

Кимбърли поклати глава.

— Не! Коя съм аз, че да ви съдя? Вие не сте чудовища и аз не храня омраза към вас сега. Просто не мога да ви върна онова, от което сте се отказали преди двайсет и осем години.

— Можеш да ни дариш с правнучета — тъжно рече Уесли Марланд.

— Но аз нямам деца — отбеляза сухо Кимбърли.

— Засега — вметна невъзмутимо Кавано.

Настъпи неловко мълчание. После Уесли Марланд се размърда нервно и много предпазливо попита:

— Ким, ще бъде ли твърде дръзко от наша страна да се надяваме двамата с Дариъс да се съгласите да вечеряте с нас?

„Твърде дръзко да се надяваме...“ Тези горди, богати, влиятелни и достолепни хора бяха достигнали преклонна възраст и сега се налагаше да молят внучката си да прекара една вечер заедно с тях.

Кавано очакваше отговора ѝ заедно с Ан и Уесли Марланд, не направи никакъв опит да повлияе на решението ѝ.

— С Кавано ще вечеряме с вас — прошепна най-сетне Кимбърли. Прочете в очите им облекчение и благодарност, ала задоволството, което зърна в погледа на Кавано, я вбеси. За какъв се мислеше той? За всемогъщия Бог ли?

Сядайки до нея, Кавано усети напрежението и лошото му предчувствие се засили. До този момент той бе уверен, че постъпва правилно и че инстинктът му не го лъже, но вече не бе толкова сигурен. Старки го беше предупредил, че жените не обичат изненадите...

Вечерята протече гладко и Кавано реши, че в крайна сметка Кимбърли ще се успокои и ще приеме положението. Все пак тя вече говореше учтиво с баба си и дядо си, макар само преди няколко дни да се кълнеше, че не желае изобщо да ги види.

На сбогуване предчувствието му за близка опасност отново го споходи.

— Искам да ни дойдете на гости в имението и да видите винарната — обърна се той към Уесли Марланд и стисна ръката му.

— Благодаря. Много бих искала — отвърна вместо съпруга си Ан Марланд и колебливо погледна към Кимбърли, не знаейки как да се сбогува с нея.

Кавано усети как самият той затаява дъх в очакване на реакцията ѝ. Оказа се, че тревогите му са напразни. Кимбърли се наведе и целуна баба си по бузата. Ан Марланд развълнувано потупа внучката си по рамото и бързо извърна очи, за да скрие сълзите си.

— Ти ни направи щастливи, Ким. Благодарим ти за великодушието, което прояви към нас тази вечер — каза Уесли Марланд.

— Не на мен, а на Кавано трябва да благодарите.

Марланд поклати глава.

— Той уреди срещата, но ти я направи успешна. Лека нощ, Ким.

Кавано ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха към таксито, което вече ги очакваше. Двама извънредно горди старци. Какво ли им струваше да признаят, че са сгрешили...

— Е, Кавано, ти се справи! Поздравления! Не знаех, че си ми подготвил тази малка атракция! — прекъсна мислите му Кимбърли и злъчно се усмихна, както толкова много пъти тази вечер.

— Всичко приключи, Ким. Не аз, а ти се справи — каза той и я хвана за ръка.

— Страхотно! Да знаеш само колко превъзходно се чувствам!

— Най-трудното е вече зад гърба ни, мила. Ти се срещна с тях. Никой не може да те накара напълно да ги приемеш, но трябваше да се увериш, че не са безчовечни деспоти.

— Защо? — попита Кимбърли с престорено невинен тон.

Кавано отново усети как напрежението продължава да расте.

— Искях да превъзмogneш страха си, да се освободиш от миналото, Ким. Не разбираш ли?

— Че аз бях свободна! Абсолютно нищо не ме свързваше... Колко по-свободна може да бъде една жена?

— Лъжеш се, мила! Между нас вечно имаше призраци от миналото ти — ту Ейми Солитер, която си сътворила, защото искаш да бъдеш независима като нея, ту Джош Валериън... Искях да изгоня всички тези духове, преди да те направя своя!

— Но ти вече ме направи своя! Нима успя да забравиш! И духовете изобщо не ти попречиха...

— Докога ще ме наказваш, задето уредих срещата? — процеди през зъби Кавано.

— Нямам намерение да те наказвам, Кавано. Не притежавам такава власт!

Кавано стисна ръката ѝ, ала срещнал изпепеляващия ѝ поглед, незабавно я пусна. Не желаше скандал във фоайето.

— Освен очите си наследила и гордостта на Марланд... Само си представи как се чувстваха те тази вечер!

За негова изненада Кимбърли гордо вирна брадичка и каза съвсем спокойно:

— Да... Не биха и помислили за такова нещо преди двайсет и осем години. Времето променя всички, предполагам...

— Всички, Ким, включително и теб.

— Е, обади ми се след двайсет и осем години, за да провериш колко съм се променила.

— Изобщо не смятам да чакам толкова дълго. Ако помислиш малко, ще разбереш, че съм постъпил правилно — рече Кавано, чувствайки, че започва да губи търпение.

— Нима? — язвително подхвърли Кимбърли и влезе в асансьора.

Кавано бързо я последва. Докато вървяха към стаята, Кимбърли мълчеше и изглеждаше напълно спокойна, но щом влязоха, тя се отправи към гардероба и заизважда дрехите си.

— Какво правиш? — грубо попита Кавано.

— На какво ти прилича?

Той посегна към нея, а тя го погледна стреснато и отстъпи назад.

— Дявол да го вземе, Ким, не ме гледай така!

— Тогава не ме заплашвай!

— Не те заплашвам, но няма да ти позволя да си тръгнеш... Трябва да останеш, Ким. Ти си моя и ме обичаш! Забрави ли?

— О, Кавано... Не съм забравила, но проблемът е, че ти не ме обичаш. Едва сега си дадох сметка за това. Ти нито веднъж не спомена, че любовта ни е споделена. Бях решила, че тази вечер в Сан Франциско ще ми разкриеш истинските си чувства...

— Ким, след като видя баба си и дядо си, вече можем спокойно да поговорим за бъдещето.

— Аз лично не виждам никакво бъдеще с човек като теб.

— Дай ми още една възможност, Ким. Не исках нещата да се развият по този начин. Щеше ми се всичко да приключи веднъж завинаги! Не разбираш ли? Смятах, че миналото ти... Семейство Марланд, които навремето са използвали силата си... Мислех, че всичко това се изправя между нас!

— И ти от своя страна реши също да използваш сила — прекъсна го Кимбърли. — А аз си мислех, че ме разбираш... Бях се заблудила, че дори отгатваш мислите ми.

— Ким, аз съм мъж! Мъжете възприемат нещата по-различно от жените... Може би тази вечер направих грешка, но не съм искал да те подведа. Предпочитам да разрешавам проблемите, вместо да се затворя в свят от илюзии, който да ми помогне да избягам от тях!

— Свят от илюзии ли? Да не смяташ, че аз живея само чрез книгите си?

— А не правиш ли точно това?

— Кавано, ти изобщо не ме познаваш! — викна гневно Кимбърли и влезе в банята.

След малко излезе, понесла тоалетните си принадлежности.

— Ким, почакай! Къде ще отидеш посред нощ?

— Ще намеря място, където да прекарам нощта... Сама — рече най-сетне Кимбърли и затвори куфара си.

— Ще прекараш нощта тук! С мен! — изкрещя Кавано и сграбчи ръката ѝ.

— Не.

Тази единствена, спокойно произнесена, дума го удари като камшик. По-леко би му било, ако Кимбърли беше извикала: „Никога! Не и с такъв като теб!“. Нямаше представа какво да предприеме в този миг. Той пусна ръката ѝ и Кимбърли веднага се отправи към вратата.

— Прекаляваш, Ким! Няма да напуснеш хотела! За твоё и за мое добро, не ме предизвиквай!

Кавано чу заплахата в собствения си глас и видя как Кимбърли спря за миг при вратата. Все още държеше главата си гордо изправена, но в очите ѝ се прокрадна страх.

— Щом ме заплашваш, давай направо! Хайде, какво ще направиш, ако напусна хотела?

Отстъпи, Кавано! Или искаш всичко да загубиш, помисли си той и затвори очи. Помълча миг-два, погледна я и каза:

— Ако си съвсем сигурна, че искаш да си отидеш, вместо да останеш с мен тази нощ, ще се обадя на рецепцията, за да ти наема друга стая в хотела.

Кимбърли го гледаше безмълвно, докато той набираше номера на хотелската администрация. Очевидно реакцията му бе изненада за нея... или поне така си мислеше Кавано.

По-късно, когато я заведе до новата ѝ стая, той спря пред вратата и каза:

— Не мислех, че така ще прекараме нощта...

— Нито пък аз. Както ти спомена, Кавано, моят свят е изграден от фантазии, които, за съжаление, си останаха само фантазии и в действителността...

— По дяволите! — изръмжа той през зъби и посегна към нея.

Притегли я в обятията си и Кимбърли не се възпротиви. Грубо впи устни в нейните. Не се интересуваше дали тя ще откликне. Искаше само да обсеби сетивата ѝ и да я държи будна цяла нощ...

Та нали и той нямаше да, може да мигне! Щеше да мисли само за нея!

Когато най-сетне я пусна, очите ѝ бяха неразгадаеми.

— Лека нощ, магьоснице. Върви да спиш... ако можеш.

Два часа по-късно Кавано вече не бе в състояние да издържа на все по-засилващото се у него чувство на безпокойство... Нещо не беше наред!

Той стана, облече се и слезе във фойето. Твърде късно! Кимбърли бе напуснала хотела...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Каква глупачка трябва да съм, за да си въобразя, че с Дариъс Кавано имам някаква особена, магическа близост, помисли си Кимбърли и се взря в пустото шосе, което се простираше пред нея. А още по-голяма глупост беше фактът, че в това ужасно време и посред нощ си бе тръгнала за вкъщи. Но когато човек иска да избяга от собствената си глупост, той тръгва незабавно, дори да се налага да пропътува цели триста километра. Кимбърли изпитваше огромна нужда да остане насаме със себе си. Ако беше пренощувала в хотела, Кавано щеше още на сутринта да нахълта в стаята ѝ и да започне да я убеждава, че е прав. Как можа да се заблуди до такава степен? Да отиде с него чак в Сан Франциско! Имаше достатъчно доказателства за това, че пребиваването им там няма да е романтична идилия, но Кимбърли предпочете да не обръща внимание на мълчанието на Кавано и нарастващото напрежение между тях.

Кавано беше прав за едно: той беше мъж и не можеше да мисли като жена. Нещо повече — не бе в състояние да мисли като нея... Не беше и Джош Валериън... Казваше ѝ го всеки ден! Но пък и тя изобщо не го възприемаше като двойник на Джош. Това би било лудост. Кавано си беше Кавано... Неповторим! Вкусът му беше на устните ѝ. Никога нямаше да забрави ласките му, целувките му. Ала онова, което щеше най-много да ѝ липсва, бе усещането през онези сякаш неуловими мигове на тяхната краткотрайна връзка. По дяволите! Тези вълшебни мигове на най-съкровена интимна близост не бяха измислени! Те наистина съществуваха! Имаше моменти, в които Кавано се отнасяше с разбиране към нуждата ѝ да се усамоти за малко в една толкова оживена къща като неговата. Беше изразил и дълбоката си благодарност за правилата, които Кимбърли бе успяла да наложи в дома му, за да не го безпокоят по време на работа. Как можа след всичко това да постъпи така с нея?! Но отговорът беше очевиден. Кавано сам ѝ го бе посочвал неведнъж. Той беше мъж... и при това не

кой да е мъж, а Кавано! Мъжката арогантност бе неразделна част от неговата същност, както и чувството му за дълг.

Отминалата вечер бе една от най-трудните в живота ѝ. Да се види с баба си и дядо си бе много тежко за нея, но срещата все пак не се оказа такова голямо изпитание, каквото си бе представляла. Невъзможно бе човек да мрази хора като Ан и Уесли Марланд...

Когато най-сетне стигна пред дома си, небето се раздираше от ярки светкавици. Пръстите ѝ трепереха и тя с мъка успя да отключи вратата. Едва се държеше на краката си от умора. Единственото нещо, от което имаше нужда, беше чаша вино, за да се стопли, и здрав сън...

Когато влезе обаче, разбра, че последното нещо, което ще получи, е чаша вино и здрав сън. На пода някой бе нарисувал петоъгълник, а в центъра му гореше свещ. Стаята се осветяваше единствено от нейния пламък, но дори в мрака Кимбърли успя да забележи фигурата с качулката.

— Влез, Кимбърли Сойер. Очакваме те.

Щом чу този познат глас, Кимбърли потрепери, но преди да реагира, от мрака се отделиха още две фигури с качулки. В ръката на едната проблесна пистолет.

— Затвори вратата! — нареди фигурата, седнала до петоъгълника.

Кимбърли бързо пресметна шансовете си. Още преди да стигнеше изхода, щяха да я прострелят. Ето защо тя се подчини и бавно затвори вратата. Друга от фигурите глухо измърмори:

— Силата е голяма тази нощ, господарке. Доведе я право в ръцете ни.

Беше женски глас и Кимбърли изведнъж осъзна, че и него бе чувала някъде в миналото.

Жената, която остана седнала до петоъгълника, се обади отново.

— С всеки ден силата става все по-голяма. Нима не съм ви го казвала? Добър вечер, Кимбърли.

Кимбърли трябваше да призове на помощ всичката си Марландова гордост, за да може да отвърне с достойнство:

— Здравей, Ариел. Виждам, че доста си се издигнала и вече не си губиш времето с чаени листа.

Ариел Луелин се усмихна, но не с онази дружелюбна старческа усмивка. Тя бе изчезнала. Вместо това в очите ѝ проблясваше искрата

на лудостта.

— Ти се оказа невероятна глупачка, Ким, и сега ще платиш за това.

Кимбърли знаеше, че Ариел никак не се шегува, но успя донякъде да овладее страха си.

— Имаш право. Да пропътувам цели триста километра в такава буря, и то посред нощ, не е най-умното нещо, което можех да направя.

Ариел поклати глава.

— Глупава жена... Та ти нямаше друг избор, освен да се качиш в колата и да дойдеш тук! Ти беше призована... Не говоря за тази вечер, а за глупостта, която извърши преди два месеца. Тогава се намеси в нещо, което изобщо не те засягаше.

— О, имаш предвид онази дреболия? Отвлечането на Скот? Ти май имаш проблеми с персонала, Ариел. Вярно, че добрите помощници струват скъпо, но все пак... Ами онази идиотка изобщо не ме чу, когато дойдох да взема Скот! Другият пък... с ножа... той все се спъваше в наметалото си. Сигурно този тук, с пистолета, е забравил да сложи патрони...

— Пистолетът е зареден, уверявам те. Надявам се, няма се наложи да го използва, защото сме ти приготвили нещо много поинтересно — заяви спокойно Ариел.

— Чудесно! Хайде, вади картите!

— Когато ти гледах на карти, ти казах да се отнасяш сериозно към поличбите... Но ти не ме послуша! Тогава получи хубав урок, нали, Ким?

— Но защо винаги вършиш работата си по най-трудния начин? Защо ти трябваше да караш онзи тип да ме гони с такава кама? Тя е много добра за колекция, но никак не я бива като оръжие! Стилна е, да! Но ползата от нея е равна на нула!

Ариел стисна устни. Лицето ѝ изведнъж доби сурово и мрачно изражение.

— От особена важност е да умреш както подобава. Камата не е виждала кръв цели сто години. Ти бе избрана за жертва!

— Затова че съм попречила на отвлечането? А защо отвлече Скот? Първоначално той ли бе определен за жертва?

— О, не! Отвлечането бе просто финансов ход. Трябваша ни пари, а бе решено, че Кавано ще бъде източникът.

— Искаш да кажеш, че твоята магическа сила няма възможност да ви осигури най-обикновена кредитна карта?

Необикновеното спокойствие на Ариел внезапно се пропука.

— Силата реши, че парите трябва да дойдат от Кавано!

— Но ти всъщност не ги получи, нали?

— Ще ги получим... след време. Всичко ще стане така, както повелява силата и когато му дойде времето — каза Ариел, възвърнала предишната си спокойна увереност.

Кимбърли погледна към другите двама.

— И вие ли сте толкова смахнати, колкото е тя? Рано или късно ще ви пипнат и всичко това ще се стовари върху вас. Онзи мухльо с камата сигурно отдавна е изпял всичко на полицията.

— Той е боклук и нищо не знае. Задачата му беше да те убие с камата. Иначе нямаше да си получи парите — отвърна едната фигура.

— И вие смятате, че няма никакви улики? Ами камата?

— Никой друг, освен избраните, не познава смисъла и предназначението на камата. Във всяко поколение само неколцина пазят строго тайната. Полицията нищо не може да разбере — намеси се Ариел.

— И откъде си се снабдила с тази кама, Ариел? — попита Кимбърли. Не можеше да измисли друг начин, за да спечели време, освен да поддържа разговора.

В този миг телефонът иззвъня.

— Това трябва да е Кавано. Обажда се, за да провери дали съм се прибрала вкъщи благополучно — уверено заяви Кимбърли.

— Не! — извика Ариел.

— Само той може да се обажда по това време на денонощието. Защо не извадиш картите си, за да провериш дали казвам истината? Само че докато се мотаеш с картите, Кавано ще се откаже да стои със слушалката в ръка, защото ще реши, че ми се е случило нещо лошо. Ще се обади веднага на някоя патрулна кола и тъй като притежава неограничена власт, на часа ще им нареди да ме търсят.

Телефонът отново иззвъня. Фигурата с пистолета се размърда притеснено и каза:

— Господарке, остави я да се обади!

Ариел вдигна предупредително ръка и отвърна:

— Аз ще реша, Емлин... — Тя се обърна към Кимбърли: — Обади се, но бъди кратка и съвсем категорична. Иначе ще накарам Емлин да те застреля на място! Кажи на Кавано, че си добре и се отърви от него.

Кимбърли вдигна слушалката.

— Ким? Добре ли си?

Беше Кавано.

— Добре съм. Пътуването беше дълго, но вече съм си у дома и съм добре. Нали ти казах, че няма да има никакъв проблем?

— Изобщо не си ми казвала такова нещо... Ти просто избяга!

— Нали знаеш какви са писателите, скъпи? Трябваше да се върна тук, за да довърша книгата...

В другия край на стаята Ариел с жест ѝ нареди да приключи разговора.

— Чакам с нетърпение да се видим. Знаеш колко ми е приятно, когато си бъбрим в леглото... Помниш ли за какво си говорихме последния път?

— Кимбърли, нищо не разбирам... Да, спомням си... Ти ми каза, че ме обичаш. Това означава ли, че все още ме обичаш?

— Всъщност аз имах предвид другата тема, която обсъждахме...

Емлин вдигна заплашително дулото.

— Тогава ми каза, че ме разбираш напълно. Твоето разбиране сега е много важно за мен, Кавано!

От другата страна на линията настъпи мълчание. Кимбърли почти усещаше как Кавано прехвърля думите ѝ през ума си.

— Ти бе уплашена последния път.

— Да, скъпи.

— А сега?

— И сега е същото, Кавано... Дори повече!

Кавано изруга полугласно.

— С колко време разполагам?

Кимбърли преглътна. До този момент му говореше с мъркащ и гальовен глас, но сега отвърна глухо и напрегнато:

— О, не зная как ще дочакам края на нощта без теб!

— Колко са?

Въпросът беше рязък и студен като стоманено острие.

— Имам да напиша още три глави. Пази се, скъпи, и с нетърпение чакам да се видим, след като завърша „Вендета“.

С тези думи Кимбърли затвори телефона, преди Емлин окончателно да загуби търпение.

По-младата жена с качулката въздъхна облекчено и погледна към Ариел.

— Завържи я, Зора, и я сложи на леглото в спалнята. Трябва да се подготвим за церемонията. Емлин, помогни на Зора, а после се върни тук... — Тя се обърна към Кимбърли: — Добре, че не намеси Кавано в тази история. Ти много го обичаш и не би искала да му се случи нещо лошо, нали?

„Ти много го обичаш...“

Думите сякаш се запечатаха в съзнанието на Кимбърли. Права беше вещицата! Може би наистина притежаваше някаква свръхестествена сила.

Зора и Емлин завързаха ръцете и краката ѝ и я сложиха на леглото в спалнята ѝ.

„Ти много го обичаш...“

Когато животът му е в опасност, човек трябваше да бъде честен пред себе си. Да, тя обичаше Кавано и избяга от хотела, защото искаше да избяга от истината. Съдбата ѝ сега беше в неговите ръце... И като че ли наистина нямаше друг човек, на когото би поверила живота си.

На половин час път от дома на Кимбърли Кавано спря и отвори вратата на колата. Главата му бучеше. Кимбърли бе намекнала, че в къщата има трима души. Нямаше много време, но в такива ситуации времето никога не стигаше. Той бръкна под седалката и извади няколко неща, които щяха да му потрябват. Ножът сложи в единия си ботуш и го прикрепи към глезена си, а малката, плоска, метална кутия пъкна отзад в колана на джинсите си. Пътят бе хлъзгав, но Кавано знаеше, че ще стигне до къщата на Кимбърли за не повече от двацет минути. Мъжът завъртя ключа в стартера и червеният ягуар мощно изрева.

На леглото Кимбърли се опитваше да допълзи до нощната лампа със стъклен абажур. По едно време вратата се отвори и в стаята влезе

Зора. Държеше мангал.

— Не съм искала обслужване по стаите — успя да каже Кимбърли.

— Не ставай глупава и не се подигравай с нещо, което не разбираш! Скоро ще платиш. Животът ти ще бъде принесен в жертва на силите на мрака — каза Зора, остави мангала на пода и драсна клечка кибрит. Изчака я да се разгори и я пусна сред няколкото бучки черни въглища.

— Зора, не разбираш ли, че е въпрос на време да ви открият. Ариел не е толкова умна, че да скрие следите си. А щом аз изчезна, Кавано няма да се спре пред нищо.

— Кавано не може да се противопостави на силата на моята господарка!

— За каква сила говориш? Всичко, което предприе Ариел, се провали! Отвлечането не успя... Двата й опита да ме убие не успяха! Кое те кара да мислиш, че ще успее в бъдеще?

Зора я изгледа гневно, но част от предишната й увереност се изпари.

— Но те доведе тук тази вечер, нали?

— Не е точно така. Смятам, че това е чиста случайност. Тя каза ли ви ясно и със сигурност, че очаква да дойда?

— Каза, че трябва да се скрием в къщата ти, за да помислим кой е най-добрият начин да се справим с теб...

— Но обеща ли ви, че ще ме доведе?

Зора извади от джоба си кожена торбичка и поръси въглените с някакъв бял прах.

— Губиш си времето. Аз вярвам в силата на моята господарка... А тази сила един ден ще бъде моя!

С тези думи Зора се обърна и излезе от стаята.

Кимбърли усети странна миризма. Почти бе стигнала до нощната лампа и се оглеждаше за някакъв предмет, с който да я счупи, без да вдига много шум...

Каква беше тази сладникава миризма? Нещо не беше наред... Защо всъщност трябваше да чупи толкова красива нощна лампа? Нямаше смисъл... Кимбърли вдъхна дълбоко от сладката миризма, която се носеше от мангала. Беше някакъв упойващ аромат на билки и

треви... Изпълваше цялата стая... Никога не се бе чувствала тъй блажено отпусната... Такава тежка вечер! После бурята...

Бурята!

В миг мощна светкавица раздра тъмнината. Внезапният блясък я прободеше като с нож. Трябваше да направи нещо... Стъкло... Беше свързано със стъкло... О, каква благодатна миризма! Жалко, че Кавано го нямаше, за да се наслади на този аромат заедно с нея! Той беше в безопасност... В Сан Франциско...

Кимбърли с мъка задържа тази мисъл. Кавано беше в безопасност... А нея я грозеше опасност... Къде беше опасността? Тя съвсем бе забравила за Ариел Луелин, която бе в съседната стая... Ариел и билки... Билки, поръсени върху горещи въглени... Мангал... Вещици и старинни ножове...

Въпреки неестественото блаженство, което чувстваше, в сърцето на Кимбърли пропълзя страх. Миризмата бе виновна... Ароматният дим, който се носеше от мангала. Там беше опасността! Отчаяна, Кимбърли опита да съсредоточи вниманието си върху нещо. В съзнанието ѝ нахлуха спомени... Кавано, който я любеше и прегръщаше, който ѝ казваше, че всичко разбира... Кавано, нейният любим! Трябваше да счупи лампата заради него. Той би очаквал от нея поне да опита да пререже въжетата с парче стъкло от абажура.

Лампата падна на пода и точно в този момент вратата рязко се отвори. На прага стоеше Кавано, а зад него бе Емлин.

— О, Кавано! И теб ли хванаха? Извинявай! Направих грешка...

— Какво сте ѝ сторили? Вие сте я упоили! — гневно извика Кавано.

— Ще живее до довечера. Дадохме ѝ малко успокоително, за да кротува... Хайде, лягай! Зора, вържи му краката... И без глупости, Кавано!

— Смяташ ли, че е безопасно да ги оставим тук заедно? — рече Зора.

— Миризмата ще ги укроти. Освен това къде да го сложим? Ариел не желае той да гледа подготовката...

Емлин и Зора излязоха. Кавано веднага се размърда.

— Ким, добре ли си?

— Димът... — започна немощно тя.

— Да, зная! Съвзemi се, мила, че миризмата ще упои и мен! Помогни ми! — рече нетърпеливо Кавано.

— Да ти помогна ли? Как?

— В ботуша ми има нож. Извърти се така, че да можеш да го измъкнеш.

— Защо им позволи да те хванат?

— А как иначе бих могъл да разбера къде си? Нали трябваше някак да вляза?

— Каква изненада само! Да завариш Ариел тук! — рече Кимбърли и се изкикоти, а пръстите ѝ все не можеха да се доберат до ботуша му.

Кавано изруга.

— Като си помисля, че е била в дома ми цяла година... Ким, престани! Измъкни ножа!

Тази рязка заповед мобилизира ума ѝ и тя напипа дръжката на острието. После го издърпа.

— Бавно, мила! Сега дръж ножа изправен! Дръж здраво и внимавай, че е много остър!

— Кавано, грешката, която направих снощи...

— Всички правим грешки, но за това ще говорим по-късно... Дръж здраво, Ким!

Миг по-късно Кавано освободи ръцете си. Кимбърли го чу да кашля. Димът започваше да го дави. С рязко движение той свали калъфката на едната възглавница и покри с нея устата и носа си. Сетне срязва въжетата около глезените си и отвори прозореца. В стаята нахлу свеж въздух, който сякаш проясни мислите на Кимбърли. Неестествената ѝ веселост изведнъж изчезна и смразяващ страх обхвана сърцето ѝ. Кавано бързо освободи ръцете и краката ѝ.

— А сега какво? — попита тя.

— Първо ще се махнем оттук.

Кавано я побутна към прозореца, но в този миг вратата се отвори. В стаята нахлу светлина.

— Бягат! — изпищя Зора.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Да вървим, Ким! — нареди Кавано. — Тя не е въоръжена!
Побързай!

— Кавано... Не мога!

— По дяволите, Ким!

Кавано я дръпна силно и опита да я избута през прозореца, но усилията му бяха прекъснати от пискливия глас на Ариел.

— Този път няма да избегнете възмездието! — извика тя.

На часа дотича и Емлин.

— Спри, където си, Кавано, или ще застрелям жената!

— Коя жена? В момента и трите ми създават ужасни главоболия!
— ядно извика Кавано.

Кимбърли успя да се добере отново до леглото и се свлече върху него.

— Тези тук не са ли най-жалките подобия на вещици и магьосници, които някога си виждал, Кавано? — успя да изрече тя.

— Да, доста жалки са. Не мърдай, Ким!

— Вие се подигравате със силата! — изкрещя неистово Ариел.

— Господарке, нека не избързваме — рече Емлин, притеснен.

Предвид обстоятелствата, тонът му, според Кавано, бе висша проява на такт.

— Нека мръсницата си получи заслуженото! Извикай силата, господарке! Нека мракът погълне тази жена, за да разбере на какво се подиграва! — изкрещя Зора, падна на колене и също като Ариел вдигна ръце.

По дяволите, изруга наум Кавано, погледна към Емлин и каза:

— Господарката ви май вече не владее положението... Не е ли време да се разделите с нея? Смятам, че можете да се откажете от идеята да получите някакви пари, ако изобщо е съществувала такава възможност...

Емлин изглежда гневно Кавано, а после и Ариел, която стоеше все още със затворени очи и вдигнати ръце.

— Нека силата, която владее дълбините на мрака да дойде, за да накаже това глупаво създание тук, творение на светлината... — припяваше Ариел.

— Кавано... — започна едва чуто Кимбърли, но се разколеба и замълча.

Всичко бе дело на тази луда жена. А може би миризмата, носеща се от мангала, я караше да вижда Ариел толкова страшна и опасна.

Кавано не обърна внимание на уплахата в гласа на Кимбърли. Точно в този момент друг човек изцяло поглъщаше вниманието му. Това бе Емлин. Той изглеждаше доста разочарован, макар и не по-малко опасен.

— Господарке, по-добре да оставим тази работа за друг път — рече Емлин.

— Млъкни! — изсъска Зора.

— Всички, които призовавам, и всички, които съм приковала и обвързала според древния закон, чуйте ме сега! — продължаваше да нарежда Ариел.

— Послушайте я! И аз като нейна прислужница, ви призовавам! — присъедини се разпалено Зора.

Емлин неспокойно се размърда.

— Зора, накарай я да спре! Трябва да се справим първо с тези двамата!

— Млък! Ти си просто мъж и не можеш да разбереш дълбочината на силата! Остави господарката ми на мира! — просъска отново Зора.

Кавано хвърли бърз поглед към Кимбърли. Тя все още беше на леглото. Неподвижна.

— Часът настъпи! О, духове на великата бездна, изпълнете това пространство! Изпълнете го с огън и мрак, и разруха...

— Зора! Престанете! Спри я! Тя съвсем си е изгубила ума! — кресна Емлин.

— Ти също ще страдаш заради непослушанието и подигравките си! — предупреди го Зора.

— Сега! Нека бъде сега! — изкрещя грозно Ариел.

Емлин загуби търпение.

— Престани, дърта нещастнице! — извика той и посегна да я сграбчи за ръцете.

— Не я пипай, глупако! Силата идва в този момент! — изкрещя Зора.

Кавано опипа колана си и в миг измъкна плоската кутийка.

— Мигът на силата настъпи! — извика Ариел.

— Нека бъде сега! — припяваше и Зора.

— Добре, дами, имате я! — извика Кавано и хвърли кутийката към тримата, застанали до вратата.

Избухна ослепителен пламък. Разнесоха се оглушителни писъци. Всички затъркаха очите си, освен Кавано, който предварително ги бе закрил с ръка. Той преброи до пет, отвори очи и се огледа. Емлин беше все още при вратата и крещеше като обезумял. Пистолетът бе на пода, където го бе изпуснал в уплахата си. Зора пищеше.

— Очите ми! Очите ми! Не виждам! — викаше Емлин.

Ариел бе напълно зашеметена. Временно загубила зрението си, тя бе паднала на земята, втренчила невиждащите си очи в онова, което според нея би трябвало да е великата сила.

Кимбърли бе все още на леглото, покрила лице с длани.

— Кавано! — извика тя.

— Тук съм, Ким! Всичко е наред! Само след няколко минути ще можеш отново да виждаш.

Кимбърли премига няколко пъти.

— Не виждам! — оплака се тя.

— От светкавицата е. Скоро ще премине — успокои я Кавано. Той завърза ръцете на Емлин със собствения му колан. После дойде ред на все още зашеметената Ариел. Когато Кавано започна да овързва Зора, Кимбърли плахо се надигна от леглото.

— Страхотен номер беше! Никога не си ми казвал, че се занимаваш и с магии! — рече изумена тя.

Кавано се усмихна мрачно, докато стягаше китките на Зора.

— Човек научава това-онова в експортния бизнес — отвърна той.

— Виждам. Смятам, че и преди ти зададох същия въпрос: какво точно си внасял и изнасял?

— Ще ти кажа по-късно. Как са очите ти?

Кимбърли тръсна глава. Когато погледна към Кавано, вече виждаше добре.

— Мисля, че са добре. Господи, Кавано, какво беше това?

— Специален прах, който взаимодейства с кислорода. Когато кутията се счупи, химикалът избухва и се получава ярка, бяла светлина.

— Като малка бомба? Мога да го използвам в някоя от следващите си книги.

— На твоите услуги съм. Как се чувстваш сега?

— Малко особено.

— Да, изглеждаш особено. Донеси вода от банята и полей въглените в мангала.

Кимбърли погледна към все още горящия мангал и покорно кимна. Отиде в банята, донесе чаша вода и я изля внимателно върху жаравата. Чу се тихо съскане.

— А сега се обади на полицията — заповяда Кавано ясно и отчетливо.

Кимбърли тръгна към вратата, но на прага спря за миг, обърна се към Кавано и каза:

— Тя плаче...

В очите на Ариел имаше сълзи.

— Да, така е. Хайде, обади се в полицията — тихо рече Кавано.

Няколко часа по-късно Кимбърли седеше в кухнята заедно с Кавано.

— Цялата история е толкова тъжна! — рече младата жена и извади от шкафа бутилка превъзходен „Ризлинг“ от винарната на Кавано. — Леля Мили ще бъде съсипана, когато разбере, че Ариел я е мамила... — промълви полугласно Кимбърли.

Кавано взе бутилката от ръката ѝ и заби тирбушона в корковата тапа. С умело движение я измъкна и наля от виното.

— Аз самият също се чувствам зле. Като си помисля как никой от нас не подозираше колко налудничава е Ариел... Тръпки ме побиват!

Кимбърли го гледаше изпод спуснатите си ресници. Най-сетне двамата бяха останали сами. Полицаяте отведоха Ариел и приятелчетата ѝ. Последваха въпроси, показания, обяснения, но най-сетне всички си тръгнаха.

— Зная какво изпитваш, но не само ти не си подозирал... Просто никой в имението не се е досещал каква всъщност е Ариел — тихо рече Кимбърли.

— Да защитавам семейството си и теб е моя отговорност. А аз се провалих — замислено промълви Кавано.

Кимбърли постави на масата поднос с френски кифлички и сирене.

— Глупости! Та ти спаси всички ни! Аз поне съм ти признателна до гроб... Предполагам, досещаш се какво щеше да се случи с мен тази вечер? Ариел се готвеше да ме направи главната героиня на жертвената церемония... Също като опитно зайче в някакъв дяволски фокус! — възкликна възмутено Кимбърли и потръпна при спомена.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — попита Кавано. В гласа му се долавяше загриженост.

— Какво? О, имаш предвид последствията от билката на Ариел, нали? Добре съм... наистина. Нищо ми няма! С бистра глава съм, както винаги.

Въпреки мрачното си настроение, Кавано се подсмихна.

— Не съм уверен, че това звучи много успокояващо — заяви иронично той.

Кимбърли се разсмя.

— Горкият Кавано! Доста се измъчи напоследък... И то все заради мен.

— Не съм единственият мъж, който имаше неприятности заради жена тази нощ. Почти се съжалих над нещастника Емлин.

— Емлин!

— Ами той е участвал в този заговор на вещици само защото е мислел, че планът на Ариел за отвличането на Скот ще успее. Предполагам, за него е било истински шок, когато е разбрал, че Ариел е луда.

— Чудя се как той и Зора са влезли във връзка с нея...

— Полицаяте също се чудят. Обещаха да ме осведомят, след като изкопчат всичко от онези тримата. Първо трябва да разберат истинските им имена.

— И на мен ми се сториха малко театрални... А как Ариел се е свързала с леля Мили?

Кавано се намръщи. Лицето му доби суров и мрачен израз.

— Запознали се в един клуб по градинарство. Още си спомням как леля Мили оживено ми разказваше за специалните знания на Ариел за билките.

— Има нещо вярно в това. Ариел наистина разбира от билки. Сигурно е изчала много книги по този въпрос. Тя искрено вярва, че е пазителка на магьоснически тайнства. Ще я използвам като персонаж в книгите си.

— Стига да не желаеш да правиш разследвания на място...

— Господи, толкова съм уморена! Сигурно ти също... — рече Кимбърли и едва сподави прозявката си.

— Така е. Каквото и да казваш, ден като този се оказва доста тежък дори за един Кавано.

Кимбърли се усмихна, но лицето ѝ изведнъж стана сериозно.

— Всичко свърши. Ти спази обещанието си, дори нещо повече... Изпълни дълга си... Дълга, който чувстваше, че имаш към мен. Искам да знаеш, Кавано, че нищо повече не ми дължиш. Ти спази обещанието си.

— Обещанието си да те пазя ли, Ким? Искам да поговорим за това.

Той се настани удобно на пухения диван. Движеше се с особената грация на хищник. Кимбърли обичаше да го наблюдава. Тя помълча миг-два, загледана в него, после каза с престорена небрежност:

— За какво да говорим? Всичко свърши. Направи каквото обеща. При това аз изобщо не ти помагах...

— Ти се справи чудесно — прекъсна я Кавано.

Кимбърли се чувстваше едновременно развълнувана и смутена. Тя отпи от виното си и, без да вдига очи, загледана в огъня в камината, каза:

— Благодаря ти, че ме последва, Кавано! Ти ми спаси живота!

— Бях готов да те защитя от всичко — отвърна той.

— Защо?

Кавано се намръщи.

— Защо ли? По много причини... Заради онова, което направи за Скот естествено... А и защото си моя...

— Не, не това имах предвид! Защо ме последва?

— О, това ли? Ами, също има доста причини... Не можах да заспя снощи и към два часа сутринта усетих, че нещо не е наред.

— Пак твоята телепатия ли? — попита Кимбърли.

— Не беше телепатия. Просто неспокойната съвест на един мъж, направил нещо много лошо.

— Говориш за срещата, която уреди с баба ми и дядо ми? — изгледа го подозрително Кимбърли.

— Не се получи така, както го бях замислил, Ким. Единственото ми извинение е, че искрено вярвах в правилността на решението си... Мислех си... Мислех, че след като превъзмогнеш шока, ще разбереш, че съм направил точно каквото трябва. Сега виждам, че не трябваше да те подлагам на такова изпитание.

— Кавано, толкова ли беше важно да се срещна с баба си и дядо си?

— Да. Струваше ми се, че отношението ти към тях е последната преграда между нас двамата.

— Нима си бил толкова разстроен от факта, че партньорката ти в леглото блокира психически, когато става въпрос за влиятелни семейства?

Кимбърли най-сетне откъсна поглед от пламъците в огнището и се извърна към мъжа. Зелените очи на Кавано искряха гневно и в тях се четеше мрачна заплаха.

— Не съм се тревожил за чувствата на сексуалната ми партньорка към влиятелни семейства, а за възгледите на бъдещата ми съпруга по този въпрос!

— Твоята съпруга?

— Моля те да се омъжиш за мен, Ким. Чаках досега само за да можем да отстраним от пътя си срещата с баба ти и дядо ти.

Кимбърли нервно преглътна и стисна чашата си.

— Кавано! Не е нужно да стигаш до такава крайност само заради криворазбрано чувство за отговорност...

Кавано я изгледа и тихо каза:

— Зная, че не се интересуваш много от брак, Ким... Живяла си толкова години сама, без каквото и да било семейство, а след като така ти натрапих срещата с Ан и Уесли Марланд, сигурно не си променила мнението си... особено пък що се отнася до напористи и арогантни мъже, които са глава на семейство. Но зная, че ако дадеш още една

възможност на нашата връзка, двамата с теб ще си допаднем в много отношения... не само в леглото. Зная също, че не съм в състояние да имам любовница, която да живее при мен. Това, че си гостенка, може да продължи известно време, но рано или късно всички ще започнат да питат кога ще се оженим. Дядо ти навярно ще бъде първият, който ще поиска обяснение.

Кимбърли не помръдваше. В този миг не бе в състояние да отгатне мислите му.

— Изобщо не ме интересува какво мислят моите баба и дядо — предизвикателно подхвърли тя.

Кавано въздъхна.

— Не, разбира се... Знаех си, че така ще кажеш!

Настъпи продължително мълчание. Най-сетне Кавано се обади колебливо:

— Преди време каза, че ме обичаш. Навярно... си размислила и вече си на друго мнение, след като така ти натрапих срещата със семейство Марланд.

— Да, наистина доста размишлявах — призна тя.

Кимбърли си спомни как под влияние на онази странна миризма в стаята се бе опитала да каже на Кавано, че е сгрещила и че въпреки случилото се в Сан Франциско още го обича. Ала той нямаше време да я изслуша... И по-добре. Все пак тя не бе сигурна доколко са искрени чувствата му към нея.

Но Кавано те моли да се омъжиш за него, каза си наум Кимбърли. Това, разбира се, не означаваше, че е влюбен в нея. Намираще я привлекателна и се чувстваше задължен... А вероятно осъзнаваше също, че може да му е полезна в организирането на домакинството му. Какво бе казал Старки онази вечер? Че Кавано имал нужда от жена, която да го пази от собственото му чувство за дълг.

— Разговорът ни тук ми напомня първата вечер, когато дойдох да те взема. Тогава ти бе непрестанно нащрек — каза Кавано.

Имаше право. Тя наистина беше нащрек сега, но по друга причина. Влюбването ѝ в Кавано се бе оказало нещо много опасно! Изведнъж бе станала много уязвима... така, както никога досега! В момента Кимбърли отчаяно се мъчеше да разчете мислите му. Какво ли минаваше през ума му в тази минута? Как ли се чувстваше? Колко

ли време трябваше да мине, за да се влюби в нея? Все въпроси, които не ѝ даваха спокойствие...

— Мисля, че... и двамата имаме нужда от малко време — предпазливо рече тя.

За нейна изненада той кимна и вдигна чашата си.

— Съгласен съм. Имаш нужда от време, за да ме опознаеш дотолкова, че да можеш отново да ми се довериш. За съжаление не разполагам с достатъчно време, за да мога да го използвам така, както аз искам. Ти поживя при мен няколко дни и знаеш, че нещо или някой вечно ангажира вниманието ми. Ще ми е трудно да те виждам само в събота и неделя, а не искам да ограничавам нашето време и да сме заедно само в края на седмицата.

— Живот, пълен с отговорности — тихо каза Кимбърли, повече на себе си, отколкото на него.

— Това е животът, който съм избрал, Ким. А може и да е обратното — той да е избрал мен. Не зная, пък и няма значение. Аз съм такъв, какъвто съм. — В гласа му се долавяше нотка на неумолимост. Смарагдовозелените му очи излъчваха решителност и непоколебимост.

— И искаш аз да бъда част от този живот?

— Мисля, че ще можеш да бъдеш щастлива само ако опиташ. Зная, че това е голяма промяна в живота ти. Трябва да свикнеш... Но ти вече доказа, че можеш да се справяш с всекидневието. Не позволи то да те завладее. Сега вкъщи е по-спокойно, а когато Джулия и Скот се изнесат, ще бъде още по-тихо. Ще имаш пълно спокойствие, за да работиш. Специално ще се погрижа хората ми да разберат това. Зная, че искам големи промени, но жена, която е в състояние да се изправи пред един убиец с нож, въоръжена само — с парче стъкло, притежава смелостта да рискува да опита и нов начин на живот.

— Кавано, мисля, че...

Той вдигна ръка и я прекъсна.

— Не съм свършил още, Ким. Казах ти, че разбирам нуждата ти от време и съм съгласен да ти го предоставя.

— Как? Ти току-що каза, че не можеш да си позволиш любовница, която да живее при теб — възрази Кимбърли, подразнена от определението „любовница“.

— Моля те да се омъжиш за мен, Ким. В замяна ще ти дам времето, от което имаш нужда.

Тя го изгледа с недоверие и изведнъж лицето ѝ грейна, когато прозрението я осени.

— О, разбирам! Искаш да кажеш, че ще имаме... отделни спални, след като сключим брак?

Кавано отпи глътка вино. Той сякаш психически се подготвяше за тежко изпитание.

— Мислех, че подобно разрешение на въпроса ще бъде известно облекчение за теб. Разбирам, че сексът за теб не е просто приятно изживяване...

— Приятно изживяване?! Само това ли означава за теб? — рече едва чуто Кимбърли, питайки се как любовният акт с Дариъс Кавано би могъл да се опише с толкова банални и прозаични думи.

— Не! По дяволите, знаеш, че и за мен не е само приятно изживяване! Остави ме да довърша!

Кимбърли озадачено повдигна вежди, но не каза нищо повече. Ясно беше, че Кавано се подготвя за нещо много важно и бе на границата на търпението си. Може би защото не беше спал през последните двайсет и четири часа.

— Опитвах се да ти кажа, че в любовния акт ти давах голяма част от себе си. Ако трябва да бъда искрен, ти ми се отдавах изцяло. — Мъжът срещна погледа ѝ. В очите му се четяха думите: „Хайде, отречи го, ако можеш!“. В смущението си Кимбърли отпи голяма глътка вино, а Кавано продължи: — Чувствам, че като те карам да споделиш леглото ми, аз ще прибавя допълнителна тежест към бремето ти на бъдеща съпруга. Може би това ще те накара да се чувстваш беззащитна и прекалено обвързана с нещо, което не си сигурна, че непременно искаш.

— А не мислиш ли, че дори брачното удостоверение ще бъде за мен същото бreme? Нима се опитваш да ми кажеш, че ако бракът ми с теб не е по вкуса ми, аз ще бъда свободна да те напусна?

— Не изопачавай думите ми, Ким!

— Не ги изопачавам! Просто се опитвам да разбера какво означават за теб!

Кавано се изправи и закрачи нервно из стаята. Най-сетне спря пред камината, облегна се на перваза и изгледа гневно Кимбърли.

— Не виждам как мога да ти го обясня по-добре. Моля те да се омъжиш за мен. Съжалявам, ако съм непохватен, но ми се случва за първи път.

— Но ти си почти на четирийсет години. Нима досега не си предлагал на някоя жена да се омъжи за теб? — недоверчиво попита Кимбърли.

— Допреди две години не мислех изобщо за брак. В живота ми нямаше място за постоянна връзка. А от две години насам съм зает непрекъснато с винарната и нейното, финансово стабилизиране...

— И сега си решил, че е дошло времето да създадеш семейство... Все пак нали трябва да се продължи родът? Хората ще очакват от теб да се ожениш. Ще ти трябва съпруга като необходим декор за един преуспяващ бизнесмен. А и аз сега имам вече съвсем достоен произход благодарение на това, че издири баба ми и дядо ми.

Кавано се стегна така, сякаш се готвеше за скок, присви очи и свирепо я изгледа.

— Предупредих те да не изопачаваш думите ми, Ким!

— Аз просто се опитвам да сглобя фактите! Дотук виждам какво очакваш ти, но изобщо не е ясно какво очаква мен.

— Ти имаш нужда от съпруг! От мен! — гневно извика Кавано.

— Така ли?

В миг той се озова до нея. Очите му светеха като на хищник.

Внезапно Кимбърли осъзна, че бе отишла твърде далеч в предизвикателството си.

— Кавано, почакай...

Той обгърна талията ѝ и прошепна в косите ѝ:

— Малка магьоснице, не знаеш кога да спреш, нали? Нима смяташе, че можеш да си седиш тук и да ме дразниш цяла вечност?

Кимбърли не можа да отговори. Кавано заглуши думите ѝ с устни. Тя се остави покорно в ръцете му. Отчаяната и неумолима решителност, която усещаше в него, ѝ даваше ясно да разбере, че едва е запазил самообладание. Странното бе, че вместо желание за съпротива, в нея се роди стремеж да се успокои и отпусне. Кимбърли позорно разтвори устни. Кавано я притискаше към себе си, а тя извиваше тялото си според неговото желание... От гърдите му се изтръгна нисък и гърлен стон. Той я желаше... Кимбърли знаеше и усещаше това със сигурност, която не можеше да се изкаже с думи.

Езикът му нежно се стрелна между устните ѝ, наподобявайки първичния любовен акт. След миг тя почувства зъбите му върху долната си устна. Мъжът не ѝ позволяваше да се отдръпне. Внезапно той плъзна длан по бедрото ѝ и притегли младата жена към себе си.

— Имаш дарбата да ме подлудяваш — дрезгаво прошепна той, притиснал устни към шията ѝ.

— Кавано, чуй ме! Това е опасно! Нито ти, нито аз сме в състояние да взимаме важни решения за бъдещето си в този момент... Съжалявам, че те предизвиках. Но истината е, че и двамата имаме нужда от сън... И от малко време за размисъл, нали?

— Опитах се да бъда разумен с теб и да запазя неутрална позиция, но ти си решена на всяка цена да упорстваш — промълви Кавано и бавно започна да разкопчава блузата ѝ.

— Не е вярно!

— Вярно е! Обаче зная един начин, който ще те направи съвсем покорна. И преди ти казах, че когато си в обятията ми, ти ми се отдаваш без остатък. Ще те любя, докато най-сетне кажеш: „Да, Кавано“, докато станеш мека и гореща като разтопен восък... докато станеш моя, само моя!

Той плъзна ръце под блузата ѝ.

— Това ли да очаквам, ако се съглася с предложението ти? Значи, ти веднага ще забравиш обещанието си да ми дадеш малко време, преди да изискаш съпружеските си права?

За миг настъпи мълчание. После Кавано вдигна глава, но очите му бяха неразгадаеми. Той отпусна ръце, отстъпи назад и застана пред огнището. Загледан в пламъците и овладявайки с мъка страстта си, Кавано каза с дрезгав и натежал от желание глас:

— Умееш да си играеш с огъня, магьоснице... Хайде, върви да спиш. Аз ще легна тук, на кушетката. Зная къде да намеря одеяла.

Кимбърли тръпнеше под напора на собствените си чувства. Нейният инстинкт ѝ подсказваше, че каквото и да чувстваше към нея Кавано, то не бе повърхностно. Пламенният му порив и желанието му да бъде с нея бяха истински. Кавано щеше да бъде силен, надежден и достоен съпруг. И тя го обичаше.

— Кавано, ще се омъжа за теб — прошепна Кимбърли.

Той се извърна светкавично и я изгледа изпитателно, ала не пристъпи към нея. Стори ѝ се, че въздухът между тях затрептя, зареден

сякаш с особен вид енергия.

— Сигурна ли си? Трябва да си сигурна, Ким, защото няма да ти позволя утре да промениш решението си.

— Няма да го променя.

Кавано облекчено въздъхна.

— Ще направя всичко възможно, за да бъдеш щастлива, Ким.

Въпреки, че бе смутена и едва се държеше на крака от вълнение, Кимбърли намери сили да му се усмихне и отвърна:

— Да, зная. А аз ще се опитам да бъда добра съпруга.

Двамата не помръдваха, наслаждавайки се на искрените обещания, които си дадоха един на друг. Най-сетне Кимбърли се обърна и се отправи към спалнята си.

— Лека нощ — промълви тя, защото не знаеше какво друго да каже в такъв момент. Очевидно беше, че той няма намерение да я последва.

— Лека нощ, Ким.

Беше вече стигнала до стаята си, когато чу как Кавано извика името ѝ.

— Ким?

Тя бързо се извърна. Нима бе променил решението си? Да, щеше да го приеме на драго сърце, ако пожелаеше да се люби с нея. Щеше да го приеме с душата и тялото си...

— Мисля, че на сватбата ни трябва да поканиш баба си и дядо си.

По устните на Кимбърли се плъзна усмивка и тя театрално извърна очи към тавана.

— Непоправим си, Кавано! Нямах никаква представа кога да спреш! — Кимбърли влезе в спалнята и затръшна вратата след себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Старки пренебрегна изцяло сватбеното шампанско и наблегна повече на уискито. Вече бе изпил достатъчно количество, за да бъде обзет от своето философско настроение.

Кимбърли бе в другия край на салона, но щом успя да се освободи за малко от гостите, вдигна високо чашата с шампанско в едната си ръка, с другата подхвана полите на роклята си и се упъти към Старки, надявайки се да поговори с него за някои неща, които я интересуваха.

— Забавляваш ли се, Старки? — попита Кимбърли и топло му се усмихна.

— Ще повярваш ли, че през целия си живот съм бил само на две сватби. Тази е втората.

— А първата кога е била?

— Първата беше моята собствена сватба.

Кимбърли сепнато го изгледа, чудейки се дали да каже нещо, или просто да замълчи учтиво.

— О, не предполагам, че си женен — рече най-сетне тя.

— Бях само на деветнайсет години... А пък момичето каза, че е бременно... Реших да направя каквото е необходимо.

— Но тя не беше бременна, така ли? — попита нерешително Кимбърли.

— Не. Моята съпруга скоро се убеди, че от брака ни нищо няма да излезе. Не и когато си на деветнайсет години и нямаш пукната пара. След шест месеца се разделихме по взаимно съгласие.

— Разбирам.

Изведнъж Старки я изгледа с тревога.

— Хей, ти да не правиш никакви изводи за себе си? Да знаеш, че ако си бременна, Дери ще бъде на седмото небе от щастие! Уверявам те!

Кимбърли усети, че се изчервява и решително се загледа в групата мъже, застанали на няколко метра от тях. Кавано бе в строго

официално сако и риза, богато украсена с къдри. Той тъкмо разказваше някаква весела история и гостите около него се смееха.

Сега съм омъжена за него, каза си наум Кимбърли. Беше обвързана с него чрез обета си и брачната халка... И все пак не бе сигурна какви са истинските му чувства към нея, а това я тревожеше. Тревогата ѝ се засилваше с всяка минута. Сега Кавано ѝ се струваше съвсем непознат. Нищо чудно, че ѝ минаваха такива мисли... През последните шест седмици работеше неотлъчно над „Вендета“, а Кавано идваше при нея в съботните и неделните дни. Но дори тогава спеше само на кушетката. Веднъж Кимбърли пренощува в имението му, обаче той я изпрати с целувка за лека нощ до прага на спалнята ѝ и толкова! Тя не разбираше напълно въздържанието му, но знаеше, че е свързано с решението му да не ѝ оказва натиск. Все пак любопитно беше дали Кавано не смята да прекара сватбената си нощ сам, в собствената си спалня... Чувството му за отговорност наистина е изумително, ядосваше се Кимбърли.

— Ким, не се тревожи... Дери няма да има нищо против — рече Старки с тревога в гласа.

— За какво? — попита разсеяно Кимбърли и с мъка откъсна поглед от своя съпруг.

— Ако си бременна.

— Много мило от твоя страна, че ме успокояваш, но все пак аз не съм бременна.

— О, колко жалко! Дери трябва да има много деца.

— Защо? За да продължат рода Кавано ли? — попита сухо Кимбърли.

— Не, не за това! Просто защото Дери ще бъде много добър баща.

— Смяташ ли? — рече Кимбърли и погледна към съпруга си, увлечен в разговори с гостите. Той сякаш напълно бе забравил за нея.

— Да, сигурен съм. Пък и баба ти и дядо ти също много ще се зарадват. Тази вечер те са на върха на щастието... — Старки погледна със задоволство към Ан и Уесли Марланд, застанали в другия край на салона. Те бърбеха оживено с леля Мили и неколцина приятели на семейството. Личеше, че са очаровани от сватбеното тържество, смутени и безкрайно признателни, задето бяха поканени. Естествено, щяха да обожават децата на Кимбърли... своите правнучета.

Кимбърли отпи от шампанското и рече неохотно:

— Кавано ме накара да ги поканя... Или може би трябва да кажа „посъветва ме“?

— Дери обича да доведе всичко докрай. Такъв си е... А ти как се разбираш със семейство Марланд? — попита без заобикалки Старки.

— Ами... много внимавам и съм любезна с тях — откровено призна Кимбърли.

— Е, това все пак е нещо. Някои хора не са нито внимателни, нито любезни с роднините си — заяви философски Старки.

— Сигурно си прав.

— Ти наистина ли ги мразиш?

Кимбърли помисли малко, после поклати глава.

— Не.

Това бе истината. Тя все още не можеше със сигурност да каже какви чувства изпитва към баба си и дядо си, но бе уверена, че не ги мрази. Навярно бе толкова влюбена в Кавано, че не ѝ оставаше сила за такова безполезно и изтощително чувство като омразата.

Старки отпи от уискито си и рече:

— Предупредих Дери, че не трябва да те принуждава да се срещаш с тях по този начин, но изглежда е бил прав. Очевидно е постъпил правилно. Инстинктът му обикновено не го лъже.

— Да, така е... Е, ако пак ми скрои такъв номер, бъди сигурен, че няма да се измъкне толкова лесно.

— О, не вярвам Дери да направи такова нещо в бъдеще! През последните шест седмици той е толкова внимателен с теб и сякаш не смее да те докосне!

Кимбърли прехапа устни. Съзнаваше, че Старки е прав и си даваше сметка, че всъщност въздържанието на Кавано не ѝ е по сърце. Ето защо тя бързо смени темата.

— Изглежда леля Мили най-сетне се съвзе от шока. Разболя се, когато разбра, че Ариел е злодейката в цялата история. Боях се, че цял живот ще се обвинява за случилото се.

— Дери нямаше да ѝ позволи. Той направи така, че да поеме цялата вина върху себе си — каза Старки.

— Умее да поема отговорности — въздъхна Кимбърли.

— Такъв му е характерът — обади се дълбокомислено Старки.

Кимбърли го изгледа крадешком.

— Така ли? — възкликна тя и иронично се усмихна.

— Да, но си има и етикетче с цената...

— Какво искаш да кажеш?

Старки се поколеба, търсейки подходящите думи.

— Мъжете, които имат смелостта да поемат голяма отговорност, са обикновено... доста агресивни. Защото искат да бъдат сигурни, че всичко необходимо ще бъде направено.

— Агресивни? Имаш предвид арогантни, деспотични, властолюбиви и твърдоглави мъже, които впрягат всички да вършат някоя работа, и то така, както на тях им харесва! — раздразнено възкликна Кимбърли.

Старки пък изглеждаше доволен от това, че тя така добре го бе разбрала.

— Да, нещо подобно — рече той и се ухили.

— Стига сме говорили за агресивност! Разкажи ми за камата. Какво се установи?

— Дери се оказа прав — сви рамене Старки. — Стари наши познати от предишния бизнес най-после я разпознаха. Моделът е същият, който са използвали преди няколко века в Европа. Хората, които си служели с тази кама, се наричали магьосници.

— А как Ариел се е сдобила с нея?

— Нейната не била автентична, а копие. Очевидно в някоя от окултните книги Ариел е намерила рисунка, занесла я при някой занаятчия, който ѝ изработил копие. Наоколо няма чак толкова много ножари, работещи по поръчка. В крайна сметка щяхме да открием човека, който я е измайсторил. Обаче щяхме да се забавим.

— Полицайте разбраха ли как Зора и Емлин са се свързали с Ариел? — попита Кимбърли.

— Истинското име на Зора е Шарлот Мартин, а на Емлин — Джоузеф Уилямс.

На лицето на Кимбърли се изписа презрение.

— И това ми били екзотични имена! Сигурно идеята е била на Ариел! — възмути се тя.

— Запознала се с тях, когато започнала да търси начини да се снабдява с билките, които изпробвала. Шарлот имала билкарски магазин. Джо бил неин приятел. Горката Шарлот наистина искала да вярва в силата на Ариел и във възможността един ден самата тя да

притежава тази сила. Джо гледал много по-практично на нещата. Той е човек, който винаги ще се блазни от идеята за бързо спечелване на пари. Мислел, че планът на Ариел за отвличането на Скот ще успее. Въпреки провала, той останал с тях, защото се надявал, че все някак ще съумеят да измъкнат пари от Дери. Когато Ариел казала, че трябва да те убият, Джо се съгласил, тъй като ти единствена би могла да идентифицираш Шарлот. Нали си я видяла в деня, когато си отишла да спасиш момчето?

Кимбърли потрепери.

— Значи са наели някаква улична отрепка да им свърши работата? Сигурно Ариел го е пуснала в нощта на приема.

Старки кимна.

— За щастие, Ариел изисквала да се спазят точно правилата на церемонията. Настоявала онзи тип да носи специалната наметка и да използва предназначенията кама. Както разбирам от Кренстън, негодникът още хленчел заради ограниченията, които му наложила Ариел...

— Които явно са спасили живота ми през онази нощ. Каква история... — замислено рече Кимбърли.

— Ще напишеш ли книга за всичко това?

— И още как!

— Харесвам твоите книги. Този Джош Валериън малко не е наред, но иначе историите ми допадат — дълбокомислено отбеляза Старки.

— Какво не му е наред на Джош? — попита Кимбърли.

— Ами... не е много истински — започна внимателно Старки. — Искам да кажа... това, че винаги разбира главната героиня не е толкова странно. Обаче да изпитва същите чувства като нея... и да вижда нещата, както ги вижда тя... Някак неестествено е.

— Така ли мислиш?

— Да. Валериън е мъж, а мъжете виждат нещата по-различно в сравнение с жените. Дери едва не полудя, търсейки начин да се състезава с Джош, който всъщност е една измислица.

— Кавано спечели — рече Кимбърли.

— А знае ли, че е спечелил?

Кимбърли го изгледа изпитателно и отвърна съвсем сериозно:

— Така мисля.

— Тогава защо се върти около теб и сякаш не смее с пръст да те докосне?

— Значи си забелязал?

— Че кой не е!

— Колкото ти знаеш, толкова и аз — безизразно рече Кимбърли, явно загубила интерес към темата.

Друга мисъл я вълнуваше. Сега бе моментът да зададе въпроса, който отдавна се въртеше в ума ѝ.

— Старки, толкова време вече се питам... — започна тя с престолено безгрижие. — Какво точно сте внасяли и изнасяли с Кавано?

Старки премига глуповато.

— Разни неща — отвърна той.

— Какви неща?

— Дреболии. Дрънкулки, украшения, най-различни неща от всички краища на света... Кавано купуваше всичко, което му харесваше и което смяташе, че ще може да продаде.

— А защо имам усещането, че скриваш нещо от мен? Не си съвсем откровен.

— Ами... Мисля, че Кавано те вика.

— Старки... — започна отново Кимбърли, но внезапно промени намерението си и замълча. Нямаше смисъл да разпитва повече.

— Искам още шампанско — каза тя след малко.

— Какво съвпадение! Ето го и Дери... Запътил се е насам с две чаши — рече весело Старки.

Смарагдовозелените очи на Кавано заискриха при вида на младоженката, но гласът му си остана все тъй хладно учтив, какъвто неизменно беше през последните шест седмици.

— Още шампанско, Ким?

Кимбърли му отвърна със също тъй хладна усмивка и пое пълната чаша от ръката му.

— Човек би казал, че си прочел мислите ми. Идваш като по поръчка.

— Старая се... Старки, току-що срещнах Джини Адамс. Исква да говори с теб.

Вечно невъзмутимият Старки изведнъж се притесни. За най-голяма изненада на Кимбърли той нервно оправя вратовръзката си,

кимна учтиво и избъбри:

— Така ли? Извинете ме...

Кимбърли продължаваше да гледа слисано след отдалечаващия се Старки, докато той си проправяше път сред тълпата, отправяйки се към привлекателната жена на средна възраст, застанала до вратата.

— Мисля, че са чудесна двойка. Джини има нужда от съпруг, на когото да разчита. Мъжът ѝ я напусна миналата година. А Старки е чудесен човек.

— О! Не знаех, че Старки проявява... интерес към нея.

— Цели шест седмици не си сред нас и затова не знаеш последните новини. Завърши ли „Вендета“?

— Не, но доста напреднах.

Кимбърли отпи от шампанското с надеждата да уталожил някак обзелото я напрежение. Близо до съпруга си тя се чувстваше нервна и неспокойна. Повечето от разговорите ѝ с Кавано бяха учтиви, но доста хладни. Тя се успокояваше, като си казваше, че всичко ще си дойде на мястото, когато се оженят, но сега не бе така сигурна в това.

— Нещо не е наред ли, Ким?

— Всъщност искам да ми отговориш на един въпрос — започна доста нападателно тя.

— Въпрос, на който Старки не може да отговори? Затова ли изглеждаше така сконфузен, когато дойдох при вас? — рече шеговито Кавано.

— Просто го попитах какво сте внасяли и изнасяли. Съвсем обикновен въпрос, струва ми се... Само не ми казвай, че сте търгували с разни дрънкулки.

Кавано я изгледа замислено и отвърна:

— Голяма част от стоките бяха наистина дрънкулки, при това най-различни.

— Но има и още нещо, нали?

Той се поколеба, после сви рамене и каза:

— От време на време със Старки сключвахме сделки, отнасящи се до различни видове информация. Понякога научавахме подробности, недостъпни за обикновените държавни служители. Това задоволява ли любопитството ти като авторка на криминални романи?

— До известна степен! Но кажи ми...

— Достатъчно, Ким! Това е всичко, което ще научиш от мен по този въпрос, и се надявам да не видя нищо подобно в книгите ти — прекъсна я Кавано с иронична усмивка. Ала щом зърна горчивото разочарование в очите ѝ, изразът му се смекчи и той побърза да каже: — Наистина не мога да ти кажа нищо повече.

— Навярно още една от твоите отговорности — забеляза мрачно Кимбърли.

Лицето му отново доби суров израз.

— Назови го както искаш! И за това ли ще ми натякваш сега, заедно с всичко друго до този момент?

Кимбърли се намръщи.

— Разбира се, че не! Сигурна съм, че си дал дума да не говориш за предишната си работа, и изобщо не очаквам да я нарушиш.

Такъв си беше Дариъс Кавано. Щеше съвестно да изпълнява дълга си до края на дните си.

Кимбърли отпи от шампанското и се замисли над собственото си несигурно бъдеще. Изведнъж я обзе паника. Ами ако бе направила ужасна грешка, като се бе омъжила за Кавано? Всичко можеше да завърши катастрофално.

— Сигурно си уморена... Беше доста тежък ден.

— Ще го преживея — измърмори тя.

— Аз обаче едва ли.

Кимбърли се сепна. Не можа да повярва на ушите си. Беше първата проява на емоция, различна от хладната учтивост през изминалите шест седмици.

— Моля? — смаяно възкликна тя.

— Нищо... Хайде да отидем при баба ти и дядо ти. Много искат да се похвалят пред другите със своята внучка.

— Да, зная. Очаровани са, че съм се омъжила толкова сполучливо — злъчно рече Кимбърли.

— Така е. Дори бих казал, че са много по-очаровани от брака ти, отколкото си ти самата...

Кимбърли изненадано премига, усетила сарказма в думите му. Какво ставаше със самообладанието на Кавано? Като че ли беше на изчерпване. Но защо ли?

Два часа по-късно, останала сама в стаята си, Кимбърли си задаваше все същия въпрос. Всички гости си бяха отишли и обитателите на къщата се бяха прибрали в стаите си.

Внезапно тя осъзна, че крачи напред-назад из спалнята. С усилие на волята успя да се овладее и спря до леглото. Не така си бе представяла своята първа брачна нощ! Беше сама и явно Кавано не възнамеряваше да дойде при нея. Изпрати я до вратата, целуна я за лека нощ, а после се прибра в собствената си спалня!

Очите ѝ пареха от сълзи на отчаяние и покруса. Кимбърли седна на края на леглото, чудейки се какво да предприеме. Беше в безизходица.

Как да постъпи? Кавано не бе споменал и дума за меден месец или сватбено пътешествие... Дори не бе изявил желание да отидат за няколко дни в нейната къща край брега.

Но това е лудост, възмущаваше се мислено Кимбърли. Тя бе влюбена до уши в Кавано, който бе неин съпруг от няколко часа, и въпреки това трябваше да прекара първата си брачна нощ сама! Изглежда той държеше да спази обещанието си. Щеше да ѝ даде толкова време, колкото пожелаеше, за да може Кимбърли добре да го опознае. Тя обаче изобщо не бе очаквала, че Кавано ще изпълни обещанието си. Нима при тази емоционална преграда, която съществуваше между тях сега, можеше да се мисли за някакво взаимно опознаване?

Какво не би дала в този миг, за да притежава истински телепатични способности! Би жертвала години от живота си само да можеше да разбере какви мисли минаваха през главата на Кавано в момента...

Кимбърли бавно се изправи и започна да разкопчава булчинската си рокля. Съблече я и внимателно я окачи в гардероба. Сетне извади скъпата копринена нощница с богата дантела, която бе купила специално за първата брачна нощ. Нямахме смисъл да облича тази толкова красива дреха. Никой нямаше да сподели леглото ѝ. По-добре си беше в своята стара фланелка. Защо да слага толкова скъпа нощница, когато нямаше кой да ѝ се възхити?

Тя застана пред огледалото. Фланелката едва покриваше бедрата ѝ. Още от самото начало Кимбърли нито за миг не се бе съмнявала във

физическото привличане между нея и Кавано. Той я желаше или поне така беше досега. Ами ако дори тази примитивна страст бе изчезнала?

Не, не е възможно, реши най-сетне Кимбърли. Толкова често през изминалите шест седмици тя бе съзирала страстното желание в очите на Кавано. А когато преди малко я целуна за лека нощ, той едва удържа порива си да я сграбчи. Кавано просто се придържаше към обещанието си да ѝ даде време. Това бе единственото обяснение за неговото странно поведение. Но какво очакваше от нея Кавано? Какво трябваше да направи тя, докато той ѝ дадеше знак, че вече е минало достатъчно време?

Още веднъж Кимбърли прекара гребена през гъстите си кехлибарени къдрици. Всичко това трябваше да се прекрати! Тя бе омъжена жена, и то влюбена в съпруга си! Съпругът ѝ навярно не я обичаше, но я желаше и имаше нужда от нея. Върху тази основа можеше да се изгради успешен брак.

Без повече размисли Кимбърли измъкна от шкафа стария си хавлиен халат, наметна го и излезе от стаята. В коридора, както и в цялата къща, бе тъмно. Цареше пълна тишина. Тя погледна към спалнята на Кавано. Под вратата не се виждаше светлина. Явно той си бе легнал и сигурно вече дълбоко спеше.

Трябваше ѝ почти толкова смелост да отиде до стаята му, колкото, когато се изправи срещу онзи престъпник с камата.

Вече пред вратата, Кимбърли пое дълбоко въздух и натисна бравата.

Вратата се отвори с леко поскърцване. Ако Кавано не се бе размърдал в тъмното, сигурно нямаше и да го забележи. Той седеше до прозореца, изпънал крака. До стола му имаше бутилка бренди. Когато Кимбърли влезе, Кавано тъкмо посягаше към бутилката.

— Кавано?

— Имаш особена дарба, Ким! — Гласът му беше дрезгав шепот.

— Дарба за какво? — промълви плахо Кимбърли и затвори вратата след себе си.

— Да си търсиш белята, разбира се. Особено посред нощ. Повечето от авантюрите ти напоследък се случват все през нощта, нали?

Кавано си наля бренди. Движенията му бяха извънредно бавни и прецизни.

Кимбърли стоеше все още до вратата и не смееше да пристъпи напред.

— Много ли си... пиян, Кавано? — попита нерешително тя.

— Още не съм, но натам отива работата. Не ме предизвиквай, Ким. Аз не те предизвиквам, нали? Можеш поне да ми отвърнеш със същото.

Както се бе отпуснал на стола до прозореца, той бе скрит от погледа ѝ. Но щом мъжът вдигна чашата си с бренди, Кимбърли успя да забележи, че ръката му е гола. Тогава осъзна, че той е само по джинси.

— Затова ли през последните шест седмици не проявяваш никакъв интерес към мен? — прошепна тя, обзета от непознат досега страх.

— Как така не проявявам интерес? Нали се ожених за теб? Общо взето, никой мъж не се жени, ако не проявява интерес към бъдещата си съпруга.

Кимбърли прехапа устни. Пред гостите Кавано все още се сдържаше, но сега сигурно щеше да избухне.

— Много ме успокои! Няма що! — дръзко рече тя.

— Връщай се в стаята си, Ким — прошепна Кавано.

— Защо?

— Защото, ако останеш още малко, изобщо няма да можеш да си отидеш.

Кимбърли пристъпи към него, стиснала с две ръце колана на халата си.

— Кавано, аз съм твоя жена и може би не искам да си легна сама... Аз... Аз имам право да бъда тук, до теб!

— Не ми говори за права!

— Тогава да говорим за това, че не искаш да ме предизвикваш! За какво не желаш да ме предизвикаш? За леглото ли? Аз изобщо не смятам да се противя... в случай, че не си забелязал.

С рязко движение Кавано остави чашата и се изправи застрашително бавно. Беше гол до кръста, а суровото му мъжествено лице бе неразгадаемо. Смелостта напусна Кимбърли. Тя протегна ръка и рече умоляващо:

— Кавано, докога смяташ, че ще издържим в тези отделни спални?

— Докато спечеля доверието ти и ме обикнеш отново! Не те искам в леглото си, докато не ми кажеш, че ме обичаш така, както ме обичаше, преди да проваля всичко с онази среща в Сан Франциско!

Кимбърли го изгледа втрещено.

— Напоследък май не си опитвал да разчиташ мислите ми — промълви тя едва чуто. Ръцете ѝ силно трепереха и с мъка успяваше да се овладее.

— Оказа се, че да се опитвам да разчета мислите ти е съвсем безполезна работа... Може би защото начинът ти на разсъждение е непредсказуем. Както би могла да разсъждава само една жена! — Очите му гневно проблеснаха.

— Така ли? Да не смяташ, че твоите мисли са по-лесни за разгадаване? Нека ти кажа едно нещо, Кавано — повече от месец вече аз изобщо нямам представа какво се върти в твоята мъжка глава! И не спирам да се чудя защо изобщо се ожени за мен?

— Обичам те! Защо иначе? — избухна той.

— Ами защо... За секс, за да имаш до себе си някой, който да те пази от собственото ти преувеличено чувство за отговорност... Защото смяташе, че си ми задължен... По най-различни причини!

Очите на Кавано яростно заискриха и той прошепна дрезгаво:

— Ожених се за теб, защото те обичам, Ким!

— И аз затова се омъжих за теб... Защо тогава трябва да прекарваме първата си брачна нощ разделени? — промълви тя и затаи дъх.

Едва тогава Кавано прекоси стаята и грабна младата жена в прегръдките си. После неочаквано я повали върху леглото и я притисна с тяло.

— Сигурна ли си, Ким? Съвсем сигурна ли си? Толкова се боях, че всичко съм провалил!

Тя зарови пръсти в косите му, а в очите ѝ се четяха най-съкровени тайни на сърцето ѝ.

— Никога не съм преставала да те обичам, Кавано! Бях ядосана и огорчена. Мислех, че ти не ме обичаш, след като ми скрои такъв номер... Но аз продължавах да те обичам с цялото си сърце!

— Направих го, защото мислех, че е за добро, Ким. Искях да превъзмогнеш болката от миналото. Искях да бъдеш моя... само моя!

— Разбирам те, мили!

— Наистина ли? — изглежда я изпитателно Кавано.

— Не съм споменала думата „одобрявам“. Казах, че те разбирам. От собствен опит зная каква голяма разлика има между едното и другото — отвърна Кимбърли и устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Разкажи ми! Знам, че не съм такъв, какъвто би искала да бъда, но толкова много те обичам, любов моя! Кълна се, че нашата любов е в състояние да изглади всички недоразумения! — развълнувано прошепна Кавано и жадно потърси устните ѝ. Целувката му издаваше нетърпение.

— Имаш предвид всички онези недоразумения, свързани с моите мисловни процеси ли? Всъщност исках да ти кажа, че възнамерявам леко да променя характера на Джош Валериън. — Кимбърли се усмихна дяволито.

— Виж ти!

— Ами да... Ще прилича малко на теб. Може би героинята няма да го разбира така добре, както досега, но пък ще е по-интересен.

— Този начин на мислене ми харесва — увери я Кавано и леко захапа ухото ѝ.

— В момента изобщо не мога да мисля — призна Кимбърли и впи пръсти в раменете му.

— Не се тревожи, аз мисля и заради теб... Толкова силно ме възбуждаш, когато си само по фланелка! — сподавено промълви Кавано, подпря се на лакът и развърза колана на халата ѝ.

— Щях да бъда още по-възбуждаща в моята нова нощница. Но когато разбрах, че няма да дойдеш при мен, нито пък ще ме извикаш в стаята си, реших, че няма смисъл да я обличам — печално рече Кимбърли.

— Значи навлече фланелката и стария халат и с войнствена стъпка дойде право в спалнята ми, за да ме предизвикаш? Всъщност добре че дойде... Непрекъснато си повтарях, че трябва да съм търпелив, но честно казано, щях да полудея! Цели шест седмици опитвам да се убедя, че трябва да ти дам време, за да ме обикнеш отново. — Кавано бавно плъзна фланелката нагоре.

— А аз щях да полудея, чудейки се дали някога ще се научиш да ме обичаш. О, Кавано, и двамата постъпихме доста неразумно, нали?

— Не! Просто не се разбрахме. Но това няма да се повтори.

— Мислиш ли?

— Е, сигурно винаги ще трябва да се съобразяваме с факта, че ти все пак си жена...

— А ти си мъж...

— Именно. И в този смисъл недоразуменията винаги ще ни съпътстват... Но пък нали затова е любовта? — Кавано загуби търпение и дръпна фланелката през главата ѝ.

— Значи любовта съществува, за да помага на мъжа и жената да общуват помежду си? Кавано, това е много интересно антропологично изследване! Ти наистина ли ме обичаш? — разсмя се Кимбърли и обви ръце около врата му.

Тялото ѝ инстинктивно откликваше на неговите движения.

— Повече от всичко друго на тази земя! Никога не трябва да се съмняваш в това, Ким. Понякога ще бъда зает с много други неща и с чужди проблеми, но сърцето ми винаги ще прелива от любов към теб. Разбираш ли?

— Да, Кавано, разбирам. А моите мисли понякога ще бъдат заети с образи и сюжети, но аз винаги ще бъда изцяло върна на любовта си към теб.

— Добре...

Той бързо свали панталона си, дръпна завивката и покри с нея Кимбърли. Младата жена се отпусна в обятията му, спокойна и уверена.

— Обичам те, Кавано!

— Не повече, отколкото аз те обичам. Ти беше моя още първия път, когато се любихме. Но тази вечер най-после си у дома. Най-сетне си в моето легло, където беше твоето място от самото начало.

Кавано нежно плъзна ръце по тялото ѝ и младата жена изстена от удоволствие. Когато той докосна влажната топлина между бедрата ѝ, Кимбърли конвулсивно се изви към него. Бавно и с благоговение Кавано прокара устни от нежната гънка между гърдите ѝ надолу към тъмния триъгълник в долната част на корема ѝ. Кимбърли се размърда, притеснена, но Кавано нежно, и настойчиво разтвори бедрата ѝ и я дари с най-интимната целувка на земята. Кимбърли тихо извика, повдигайки се към него, тръпнеща от вълните на екстаза и опиянението, които я заливаха.

— Кавано!

— Моя сладка магьоснице!

Тя го привлече към себе си и обхвана видимото доказателство за неговата възбуда. Кавано изстена.

— Люби ме, Кавано! Моля те, люби ме!

— Винаги, любов моя!

Това бе обет. И Кимбърли усети, че може да му се довери. Такъв беше Кавано. Тя щеше да му вярва и да разчита на любовта му до края на живота си.

Мъжът проникна в нея, притежаващ и притежаван, а Кимбърли се притисна към него. Древното вълшебство, което витаеше в тъмната стая, обгърна двамата влюбени като невидима паяжина. Кимбърли и нейният любим се отдадоха с блаженство на тази магия, съединени в едно цяло от своята страстна любов, която не можеше да се изкаже с думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.